

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

**ODRŽIVOST
ATEISTIČKOG KONCEPTA**

Naziv djela:
Održivost ateističkog koncepta

Priređivač:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Dizajn korica i tehničko uređenje:
Pavle Simović

Štampa:
Donat Graf, Beograd

Prvo izdanje, 2022.

Sadržaj

1. Nauka: terminologija i definicije	5
2. Logika i logičke greške	19
3. Evolucija	48
4. Evolucija od aseksualne do seksualne reprodukcije: kraljica evolucijskih problema	61
5. Nesvodiva složenost	81
6. Zapanjujuća složenost ljudskih ćelija	89
7. Genetika: evolucija ili stvaranje?	99
8. Duboko vrijeme – bog našeg doba	124
9. 10 najboljih naučnih dokaza koji potvrđuju mladu Zemlju ..	131
10. Fakti o biblijskom Potopu – istorijska globalna katastrofa ..	147
11. Konačni dokaz ispravnosti naših pogleda na svijet.....	160
12. Kako biblijska doslovna istorija opravdava realnosti u kojima živimo	183

Održivost ateističkog koncepta

Poglavlje 1.

Nauka: terminologija i definicije

Šta je nauka?

Nauka znači „znanje“ i odnosi se na proces kojim učimo o svijetu prirode. Nauka je skup svih metodički sakupljenih i sistematski sređenih znanja, kako opštih tako i onih u nekom specifičnom području ili aspektu stvarnosti. Nauka je objektivno, logički argumentovano i sistematizovano znanje o zakonitostima, činjenicama, uzrocima i pojavama u stvarnosti, stečeno i provjerenog egzaktnim posmatranjem, ponovljivim eksperimentom i valjanim razmišljanjem. Postoje dvije različite vrste nauke – opservacijska i istorijska. Istorijska nauka se bavi prošlošću i nije direktno provjerljiva ili vidljiva pa se mora tumačiti prema vašem svjetonazoru.

Ljudi su generalno neupućeni da rječnici daju korijen značenja ili etimologiju nauke, kao što recimo nalazimo u Websteru: „od latinskog *scientia*, od *scient-*, *sciens* ‘imati znanje’, od sadašnjeg participa *scire* ‘znati’.“

Većina rječnika daju sledeće značenje ove riječi: „stanje znanja: znanje kao razlika od neznanja i nerazumijevanja.“

Premda ima i drugih upotreba ove riječi, korijen značenja nauke je u osnovi „znanje“. U stvari, u prošlosti, filozofija i teologija su smatrane naukama, a teologija je čak nazvana „kraljicom nauka“.

Ali u proteklih 200 godina, tokom tzv. Naučne revolucije, riječ nauka je poprimila značenje metode saznavanja, načina otkrivanja istine. Osim toga, mnogi ljudi pretpostavljaju da je savremena nauka jedini način za otkrivanje istine.

Operativna nauka koristi opažajne i ponovljive

eksperimente u pokušaju da otkrije istinu. Nauka o porijeklu oslanja se na relikte iz prošlosti i istorijske izvještaje u pokušaju da otkrije istinu.

Kako bismo vam pomogli da raščistite zabunu, nalazimo za korisno pravljenje razlike između dva tipa savremene nauke i poredimo kako svaka od njih nastoji otkriti istinu:

Operativna nauka koristi tzv. „naučni metod“ u pokušaju da otkrije istinu, vršeći opazajne, ponovljive eksperimente u kontrolisanom okruženju radi pronalaženja obrazaca ponovljenog ponašanja u sadašnjem fizičkom univerzumu. Na primjer, mi možemo testirati gravitaciju, proučavati širenje bolesti, ili opazati specijaciju u laboratoriji ili u divljini. I kreacionisti i evolucionisti koriste ovu vrstu nauke, koja je dovela do pojave kompjutera, svemirskih letilica ili liječenja bolesti.

Nauka o porijeklu pokušava otkriti istinu ispitivanjem pouzdanih svjedočanstava očevidaca (ako su dostupna), te posrednih dokaza kao što su grnčarstvo, fosili, kanjoni. Pošto se prošlost ne može direktno posmatrati, pretpostavke veoma utiču kako će naučnici interpretirati ono što vide. Na primjer, kako je formiran Veliki Kanjon? Da li je formiran postepeno tokom dugih perioda vremena s malo vode, ili je formiran brzo s puno vode? Prvo tumačenje se zasniva na sekularnim pretpostavkama o laganim promjenama tokom miliona godina, dok se drugo tumačenje zasniva na biblijskim pretpostavkama o brzim promjenama tokom Nojevog Potopa.

Savremena nauka zasniva se na ateističkoj ideologiji, čiji imperativ je odbacivanje inteligentnog dizajna i/ili svjesnog i svrhovitog stvaranja. Stoga je kreacionizam, kao naučna platforma, praktično u ilegali. Monopol ateistički orjentisane naučne misli glavni je razlog zašto se prosječno obrazovanom i neupućenom čovjeku čini da postoji veliki jaz između nauke i religije.

Ateizam

Ateizam je pogled na svijet koji kaže da Bog ne postoji. U ideološkoj osnovi, ateizam predstavlja poricanje Boga i borbu protiv Boga. Ateizam vuče korijene iz antičke prošlosti i neki njegovi oblici mogu se pratiti u indijskoj filozofiji (jainizam, budizam i određene hinduističke sekte), zatim u klasičnoj grčkoj i rimskoj filozofiji (sofizam, epikurejizam), da bi se u skorijoj historiji razvio u periodu renesanse i prosvetiteljstva, uglavnom kao proizvod kriticizma tadašnjeg religijskog establišmenta. Među poznatijim ateistima iz tzv. doba prosvetiteljstva ističu se Žan Žak Ruso, Volter, Dejvid Hjum, Adam Smit... Za vrijeme Francuske revolucije (1789-1799) razvio se Kult razuma koji je zaustavio Maksimilijan Robespjer, deista, zamijenivši ga Kultom Vrhovnog Bića.

19. vijek obilježili su pokreti kao što su racionalizam i slobodna misao, a ateistička filozofija je počela atakovati na vodeće obrazovne institucije na Zapadu, politiku, nauku i društvenu paradigmu.

Ateizam 20. vijeka se razvio u veći spektar filozofija kao što su egzistencijalizam, objektivizam, sekularni humanizam, nihilizam, logički pozitivizam, marksizam, anarhizam, feminizam i opšti naučni i racionalistički pokret.

Državni ateizam veže svoje početke za Francusku revoluciju, a zatim komunizam i fašizam, surovi kapitalizam i kolonijalizam.

Iz historije ateizma, zvanične i one manje poznate, nije teško zaključiti da je ateizam lansiran iz najblaže rečeno društveno problematičnih krugova, čija ideologija pripada satanističkom konceptu.

Nije li u najmanju ruku čudno što savremena ateistička nauka a priori odbacuje mogućnost inteligentnog stvaranja, ili ako

nekad i posegne za tom vrstom argumentacije, život na Zemlji pripisuje aktivnostima vanzemaljaca, čije postojanje nikad nije potvrđeno, čak ni mogućnost života na nekoj poznatoj planeti u univerzumu. Potrebno je da se poklopi oko 200 danas poznatih kriterijuma za postojanje vanzemaljskog života na drugim planetama, a potencijalno naseljena planeta mora da odgovara svakom od njih bez izuzetka, inače – raspašće se sav sistem.

Skorije statistike pokazuju da se povećava broj ljudi koji postaju ateisti, čak do 10% ljudi širom svijeta se deklarišu kao pristalice ateizma. Zašto ima sve više i više ljudi koji postaju ateisti? Da li je ateizam zaista logična pozicija onako kako to ateisti tvrde?

Ako Boga nema, nema ni konačnog autoriteta – sve je relativno, nema apsolutnih pravila ponašanja i nema konačne pravde i moralne odgovornosti. Ako nema Stvoritelja, sve je slučajno i nema smisla. Činjenica da se Božije postojanje mora prihvatiti vjerom (Jevrejima 11:1,3,6) ne znači da je vjera u Boga nelogična. Postoji mnogo dobrih argumenata za Božije postojanje. Uzročno-posledični poredak stvari ukazuje da sve što postoji ima uzrok svoga postojanja. Ljudsko iskustvo ne poznaje činjenicu da ni iz čega samo po sebi može nešto postati. Svijet postoji, dakle mora postojati Stvoritelj svijeta. Svijet u sebi ima sklad i harmoniju a tako i svemir. Ustrojstvo u prirodi, nama samima, složenost i svrshodnost organizama svjedoče o Tvorcu svega. Složenost svijeta je toliko velika da je matematički potpuno dokazivo da nije moguće da je sve postalo slučajno. Zakon vjerovatnoće kaže da mogućnost da stvari krenu na bolje same po sebi je: $1/e^{260^e}$. e je prirodni broj, 2,718.... Ovo je funkcija koja najbrže raste u matematici. U isto vrijeme, potrebno je mnogo iracionalne vjere da se vjeruje u ateizam. Tvrdnja da je izjava „Bog ne postoji!“ apsolutno tačna označava da tvrdimo da imamo apsolutno znanje o svemu što postoji – i da smo bili

svugdje u svemiru gdje se može biti – i da smo bili svjedoci svega što se može vidjeti. Glavna premisa ateističke nauke počiva na stavu da pošto se ne može empirijski ili naučno dokazati ima li ili nema Boga, nauka ga nije otkrila, prema tome, nema Boga.

Ateisti smatraju da religiju treba držati podalje od javnih mjesta. Ali šta ako je i ateistički humanizam religija?

U svojim intenzivnijim naporima da smanje uticaj hrišćanstva u javnoj areni, ateistički aktivisti i drugi sekularni humanisti postali su svjesni ironije: dok isisavaju hrišćanstvo iz društva, oni ispunjavaju vakuum svojom vlastitom (neteistički) utemeljenom religijom.

Da, dobro ste čuli. Ateizam je religija. Dok ateistički humanisti tvrde da mora postojati potpuna odvojenost crkve i države, oni odbijaju da priznaju da je njihov vlastiti sistem vjerovanja, prema stvarnoj definiciji Websterovog rječnika, religiozan. Humanizam je „doktrina, stav ili način života usredsređen na ljudske interese ili vrijednosti; posebno: filozofija koja obično odbacuje natprirodnost...“ Humanisti vjeruju da su racionalno razmišljanje i praktično iskustvo izvori određivanja morala, a ne sveta knjiga. Websterov rječnik uključuje definiciju religije s neteističkim značenjem: „uzrok, princip ili sistem vjerovanja koji se drže s žarom i vjerom“. Ateisti imaju pogled na svijet koji se dobro uklapa u ovu definiciju, jer imaju razlog da promovišu, prihvate naturalistički sistem vjerovanja i drže ga sa žarom i vjerom. Zaista, ateistički humanizam je, po definiciji, religija.

Štaviše, prvi humanistički manifest odnosi se na humanizam kao religiozni pokret (iako bez pozivanja na natprirodno).

Razmotrite implikacije. Ako je ateistički humanizam religija, onda je ta religija sada prihvaćena u državnim školama i prožima pravni sistem. Povrh toga, njegove ideje prožimaju

kulturu, uključujući medije, muzeje, naučne knjige, internet i naučne časopise.

Razmotrite šta se dešava na većini časova prirodnih nauka. Naturalistička ideja evolucije od molekula do čovjeka prevladava u učionici. Kada učitelji objašnjavaju univerzum i sav život na prirodan način, njihovo učenje odbacuje Boga i pruža „naučno“ obrazloženje koje podržava ateistički humanizam. Ipak, evolucija nije naučna činjenica već interpretacija vođena naturalističkim, religijski motivisanim pogledom na svijet.

Djeca koja pohađaju državne škole pod uticajem su uvjerenja ateističkog humanizma i često toga nisu ni svjesna. Ateisti shvataju opasnost priznavanja da je njihov pogled na svijet vjerski sistem. Da se priznaju kao religija, izgubili bi moralno opravdanje za izbacivanje hrišćanskih uticaja iz učionice i javne arene. Takođe, više nisu mogli biti slobodni da svoja humanistička učenja guraju kao „neutralne“ činjenice u učionici, uprkos suprotnim vjerskim uvjerenjima učenika.

Jednostavan test može dokazati da li je pogled na svijet „nereligiozan“. Ako ateizam nije religiozan, zašto se ateisti vatreno protive vjerskim tvrdnjama?

Nadalje, da li se ateistički pogled na porijeklo, kao što su veliki prasak i evolucija tokom miliona godina – svaki uključuje prirodne procese – suprotstavlja religioznom pogledu na Božje natprirodno stvaranje za šest dana? Da. Stoga su i sekularni pogledi na porijeklo religiozni.

Ljudi koji tvrde da nisu religiozni, ali potom donose sudove o religioznim vjerovanjima (kao što su postojanje Boga i istinitost Biblije) su, u suštini, donosili religiozne objave. Ateistički humanisti mogu tvrditi da su nereligiozni, ali njihova revnost u pobijanju drugih religija samo otkriva njihovu vlastitu religioznost.

Iako je nada da živimo u bezbožnom svemiru religiozno

vjerovanje, ateistički humanisti nemaju održivu religiju zasnovanu na vlastitim logičkim kriterijima.

Na primjer, ateisti kažu da će vjerovati samo u ono što mogu dokazati, ali se drže uvjerenja – da je materija nastala prirodnim procesima – što je nedokazivo empirijskom naukom.

Pristalice vjeruju da su svemir, sav život, zakoni prirode i zakoni logike nastali prirodnim procesima, ali to nije dokazivo.

- Ateisti vjeruju da prestaju postojati nakon što umru, ali kako se to vjerovanje može dokazati?

- Ateisti vjeruju da Bog ne postoji, ali mogu li dokazati ovo načelo, osim ako posjeduju svo znanje?

- Pošto niko nikada nije mogao dokazati nepostojanje Boga (osim ako ta osoba nije imala sve znanje, u kom slučaju bi on/a bio/la Bog), ateizam mora biti sistem vjere.

Jedan iskreni ateista je priznao: „Moj stav nije zasnovan na nauci, već na vjeri... Odsustvo Stvoritelja, nepostojanje Boga moja je vjera iz djetinjstva, moje odraslo vjerovanje, nepokolebljivo i sveto.“¹

Nauka i naši pogledi na svijet i život

Najrašireniji pogled na svijet je laički ili „zdravorazumski“. Većina ljudi ne dolazi do objektivne istine iz nekoliko razloga:

- 1) Polaženje od sopstvenog čulnog iskustva ili oslanjanje na takva ograničena iskustva iz društva ili tradicije.

- 2) Površnost koja se zadržava na pojavnom i ne pokušava shvatiti suštinu i koja ni ne želi istinu.

- 3) Nekritičnost tj. vjerovanje u određene stavove, mišljenja i prakse bez njihove analize i provjere.

¹ Imunolog George Klein, *The Atheist in the Holy City* (Cambridge, Massachusetts: MIT Press, 1990), p. 203.

4) Nemetodičnost odnosno nedostatak metodologije za utvrđivanje činjenica.

5) Nesistematičnost tj. nepostojanje integrisanog sistema znanja u logično povezanu cjelinu.

Da bismo shvatili objektivu stvarnost moramo imati određenu platformu odnosno standarde na kojima gradimo. To se zove *ideološka predkonceptija*. Drugim riječima, mi moramo prepoznati validne standarde koji nisu uslovljeni našim čulnim iskustvima ili karakternim slabostima. I tu nam pomaže nauka kao primijenjena logika. Neko inteligentan je morao da stvori inteligentno organizovan svijet i kosmos. Iza zakona mora postojati Zakonodavac. Samo Onaj koji posjeduje životodavnu silu mogao je da podari život svemu živom. Stvaranje i Stvoritelj su realnosti koje trebamo prihvatiti.

U drugom koraku provjeravamo šta je istina o Tvorcu u odnosu na ljudski rod i gdje se ta istina otkriva. Neprikosnoveni standard kako sa aspekta istine tako i moralne superiornosti nalazimo u knjizi koju nazivamo Biblija ili Sveto Pismo. Autoritet onoga ko govori prepoznajemo i priznajemo zato što shvatamo da je to istina, te po smislenosti i logici stvari koje se sve zajedno mogu uklopiti i sistematizovati u jedan veliki mozaik znanja i istine. Biblija je temelj nauke. Nehrišćani moraju posuditi biblijske ideje – kao što je uređen univerzum koji poštuje zakone – da bi se bavili naukom. Ako je naturalizam istinit – ako je priroda „sve što postoji“ – zašto bi onda univerzum imao takav poredak? Bez natprirodnog, nema osnova za logične, uređene zakone prirode. Tako dolazimo do pozitivne religije. Religija je pozitivan odnos između apsolutnog subjekta (Boga) koji je davalac otkrivenja, i relativnog subjekta (čovjeka), koji je primalac otkrivenja, te je ona dakle zasnovana najprije na Bogom danom otkrivenju (koje sam čovjek nikad ne bi otkrio) i čovjekovom ličnom odnosu sa Bogom (iskustvom). Ako je Bog davalac otkrivenja,

ako je Bog stvaralac svijeta i u isto vrijeme davalac otkrivenja u kojem je saopštio neke prirodno-naučne činjenice o svijetu koji je stvorio, onda ne bi trebalo da bude suprotnosti između religije i nauke. Potencijalni konflikt nastaje iz pogrešnih pretpostavki iz domena religije (iskonstruisanih dogmi) ili pogrešnih pretpostavki iz domena nauke. Vrlo je važno zapaziti da religija pokriva viši ideološki domen naših pogleda na svijet i život, moralnost i duhovnost, dok je nauka progresivna, nije sveznajuća i nije sposobna da riješi sve probleme, prosto zato jer je ograničena ljudskim ograničenjima i (ne)sposobnostima.

Ali i Biblija i nauka su izvori naših informacija. Kako definišemo odnose među njima? Prvo sa aspekta Biblije: a) informacije su date ili otkrivene u Bibliji; b) određene informacije su neotkrivene u Bibliji. U odnosu na nauku, stvari mogu biti: a) dostupne naučnoj metodologiji; b) nedostupne naučnoj metodologiji. Kada ukrstimo ovu podjelu, dobijamo 4 domena: 1) Dato u Bibliji, a dostupno naučnoj metodologiji; 2) Nedostupno naučnoj metodologiji, a dato ili otkriveno u Bibliji; 3) Nije otkriveno u Bibliji, a dostupno naučnoj metodologiji (legitimni domen nauke); 4) Nije otkriveno u Bibliji, a nedostupno je i naučnoj metodologiji.

Legitimni domen nauke je onaj dio realnosti koji sadrži problematiku za čije je rješavanje nauka mjerodavna. Naučnom metodologijom se može prodrijeti u određeni dio realnosti gdje Biblija ne daje odgovore. Naravno ne zato što ih nadahnuće nije moglo dati, već što se ona prevashodno bavi spasenjem čovjeka. Drugim riječima, pravilno shvaćene, i Biblija i nauka imaju svrhu za nas. Nauka nam takođe otkriva Stvoritelja, pomaže da bolje upoznamo čudesa stvaranja. Koristeći naučna otkrića možemo da unapređujemo organizaciju društva i kvalitet života. Razvoj nauke nam pomaže i da bolje shvatimo interakcije u stvorenom svijetu, tako da mu prilazimo sa više odgovornosti.

Dakle, legitimni domen nauke pokriva pitanja koja nisu ekstremno važna za religiju, ali su značajna za nauku. Kao što su recimo: od čega se sastoji voda, kako funkcioniše ćelija, kako rastu embrioni, itd. Od nauke se očekuje da bude objektivna, zasnovana na primijenjenoj logici i potvrđenim činjenicama. (Problem je ako nauka insistira na ideološkoj pozadini kao što su ateizam i teorija evolucije koje apriori isključuju inteligentni dizajn.) Napokon, nauka mora da bude humana, posvećena dobrobiti čovjeka, da bi imala legitiman domen.

Suština spora

Suština rasprave „stvaranje ili evolucija“ nije u tome koja strana ima više empirijskih dokaza, već da li je ispravan pogled na svijet koji određuje kako ti dokazi treba da se tumače.

Kreacionisti i evolucionisti raspolažu istim činjenicama, poznaju iste zakone logike i prirodne zakone i, u suštini, žive prema istim principima apsolutne moralnosti. Zbog toga je u ovoj raspravi presudno pitanje: Koji pogled na svijet – biblijski (kreacionistički) ili sekularni (evolucionistički) – omogućava znanje i obezbjeđuje pretpostavke na osnovu kojih zakoni logike, prirodni zakoni i apsolutna moralnost imaju smisla.

Da li ste ikad čuli za neku od sledećih tvrdnji? Možda ste i sami neku od njih izrekli. Godinama smo slušali ovakve i slične tvrdnje – ali one su sve pogrešne ili u najmanju ruku impliciraju neistinu.

Uobičajene tvrdnje ateista ili ne-hrišćana:

- Nauka je dokazala da je Biblija u krivu.
- Evolucija je nauka, ali Biblija je religija.
- Evolucionisti vjeruju u nauku, dok kreacionisti odbacuju nauku.

Uobičajene tvrdnje hrišćana:

- Vjerujem Bibliji iznad nauke.
- Stvaranje je religija, ali i evolucija je religija.
- Kreacionisti vjeruju u Bibliju i odbacuju nauku.

Biblijski izvještaj o počecima se ne može testirati u laboratoriji pa tako sekularni naučnici – i čak neki hrišćani – vjeruju da to nije nauka i da se mora klasifikovati kao religija.

Sekularni naučnici tvrde da se njihov pogled o počecima (evolucija) može testirati u laboratoriji tako da je njihov pogled naučan. Na primjer, oni ukazuju na mutirane voćne mušice ili specijaciju (formiranje novih i izrazitih vrsta) uočenih na tom polju (kao na primjer novih vrsta komaraca ili riba).

Ali ono što zapravo zbunjuje ljude je sam pojam „nauke“ i „naučnog“.

Priroda debate

Na ovoj tački, mnogi shvataju da debata nije oko operativne nauke, koja se zasniva na sadašnjosti. Debata je u nauci o porijeklu i sukobljenim pretpostavkama, ili vjerovanjima, o prošlosti.

Evolucija „od molekula do čovjeka“ je vjerovanje o prošlosti. Ono pretpostavlja, bez opažanja, da su prirodni procesi i puno vremena dovoljni da objasne porijeklo i diversifikaciju života.

Naravno evolucionistički naučnici mogu testirati svoja tumačenja koristeći operativnu nauku. Na primjer, evolucionisti ukazuju na prirodnu selekciju i specijaciju – koje se opažaju danas. Naučnici kreacionisti prave iste te opservacije, ali oni prepoznaju da su te promjene limitirane i da nikad nije uočena promjena iz jedne vrste u drugu.

Sve donedavno, mnogi geolozi su koristili studije o tekućim erozijama rijeka i sedimentaciji da objasne kako su

sedimentni slojevi stijena bili formirani ili polagano erodirali tokom miliona godina. Međutim, u protekle dvije decenije čak i sekularni geolozi su počeli priznavati da su katastrofični procesi bolje objašnjenje za mnoge od zemljinih kamenitih slojeva.

Takođe tokom ovog vremena, kreacionistički geolozi su identifikovali dokaz koji pokazuje da se katastrofično formiranje većine stijena desilo za vrijeme jedinstvenog globalnog Potopa u Nojevo vrijeme.

Ova savremena opažanja pomažu nam da razmotrimo moguće uzroke prošlih događaja, kao što je formiranje Velikog Kanjona. Ali operativna nauka ne može nam kazati sa izvjesnošću šta se stvarno desilo u prošlosti.

Nakon objašnjenja ova dva tipa nauke, ljudi obično počinju da prepoznaju potencijalne probleme u izjavi „evolucija je nauka, ali Biblija je religija.“ Evoluciju „od molekula do čovjeka“ ne dokazuje operativna nauka; umjesto toga, to je vjerovanje o prošlosti zasnovano na antibiblijskim pretpostavkama.

Biblija je, nasuprot, svjedočanstvo Stvoritelja očevica, koji nam kazuje šta se dogodilo sa stvaranjem Zemlje, različitih vrsta života, fosila, kamenitih slojeva i cijelog univerzuma. Biblija nam daje pravu, „veliku sliku“ početnih pretpostavki za nauku o porijeklu.

Različite istorije

Tako kreacionisti i evolucionisti razvijaju potpuno različite rekonstrukcije istorije. Ali oni prihvataju i koriste iste metode istraživanja kako u operativnoj tako i u nauci o porijeklu. Različiti zaključci o porijeklu nastaju iz različitih početnih pretpostavki, ne iz samih istraživačkih metoda.

Tako bitka između Biblije i evolucije „od molekula do čovjeka“ nije sukob između religije i nauke. To je prije sukob

između različitih gledišta o svijetu – kreacionističkih početnih pretpostavki (biblijsko gledište) i evolucionističkih početnih pretpostavki (antibiblijsko gledište).

Zato kad se neko poziva na nauku u sukobu stvaranje ili evolucija, uvijek je dobro prvo ga pitati da definiše šta podrazumijeva pod naukom. Samo tada možete započeti plodonosnu diskusiju oko porijekla.

Dokazane činjenice

Budimo jasni. Tačno znanje (istina) o fizičkoj realnosti može se otkriti metodama i operativne nauke i nauke i porijeklu. Ali polaganje prava na istinu u oba područja mogu biti lažna. Mnoge „dokazane činjenice“ (izjave o pretpostavljenoj istini) o tome kako stvari funkcionišu (u fizici, hemiji, medicini, itd.), kao i o pitanjima porijekla (u biologiji, geologiji, astronomiji, itd.) pokazale su se ili će se pokazati kao lažne. Tako je najbolje što možemo da budemo kao Berejci u Djelima 17:11 i ispitujemo svaku tvrdnju pomoću Svetog Pisma, tražeći izvitoperenu logiku ili lažne pretpostavke.

Koji pogled na svijet je ispravan?

Postoji mnogo načina da testiramo tačnost biblijskog pogleda na svijet nasuprot pogledu naturalističkog ateizma (pogleda koji kontroliše većinu istraživanja o porijeklu). Kad se naše istraživanje zasniva na biblijskim istinama o prošlosti, nalazimo da su naša tumačenja bioloških i geoloških činjenica smisljena u odnosu na ono što vidimo u realnom svijetu, dok se evolucionističke interpretacije ne uklapaju u ono što vidimo.

Pogledajmo jedan primjer. Biblija kaže da je Bog stvorio različite grupe životinja „po svojim vrstama“ (tačnije prototipovima). Počevši sa ovom biblijskom istinom kao našom

pretpostavkom, očekivali bismo opažanje životinja podijeljenih u različite grupe ili vrste. Kreacionistički postulat je da je Bog stavio fenomenalnu varijabilnost u genima svake vrste, tako da može postojati značajna raznolikost unutar svake vrste. Ali pred-programirani mehanizam za varijacije unutar određene vrste nikad ne može promijeniti jednu vrstu u drugu različitu vrstu, kao što tvrde evolucionisti i zahtijeva njihov sistem vjerovanja.

Poglavlje 2.

Logika i logičke greške

Džejson Lajl, doktor astrofizike

Kad god čujemo ljude kako raspravljaju o nekom pitanju (abortus, porijeklo, religija, politika, itd.), često možemo da uočimo brojne greške u njihovim argumentima. Pogreške u obrazloženju nazivaju se „logičkim greškama“, a obiluju u raspravama o porijeklu. Logička greška (eng. fallacy) je: 1) pogrešno vjerovanje, zasnovano na nezdravim argumentima; 2) propust u rezonovanju koji rezultira nevalidnim argumentom. Svi bismo se trebali upoznati sa logičkim greškama tako da se naš mentalni „detektor“ oglasi kad god uočimo grešku u obrazloženju.

Logika (proučavanje ispravnih i netačnih zaključaka) postala je izgubljena vještina u našoj kulturi. I to je sramota. To je vrlo vrijedan alat, posebno za hrišćanina koji želi bolje braniti svoju vjeru. Evolucionisti često prave logičke greške i važno je da kreacionisti nauče prepoznati i opovrgnuti takvo pogrešno obrazloženje. Nažalost, često vidimo kreacioniste koji takođe prave logičke greške. Teško da postoji nešto neugodnije od nekoga ko zastupa vaš stav, ali to čini koristeći loše obrazloženje!

Logika uključuje upotrebu argumenata. Kad neki ljudi pomisle na „argumente“, oni misle na emocionalno uzavrelu razmjenu retoričkih doskočica. Ali ovdje se ne misli na to. Argument je lanac izjava (nazvanih „predlozi“) u kojima se istina jednog utvrđuje na osnovu drugog/ih. Biblijski, mi bismo trebali raspravljati na ovaj način; moramo pružiti obrazloženu odbranu (argument) za hrišćansku vjeru (1. Petrova 3:15) sa blagošću i poštovanjem. Argument uzima određene informacije kao prihvaćene (to se naziva „premisom“), a zatim nastavlja da

pokazuje da još jedna tvrdnja takođe mora biti istinita (koja se naziva „zaključak“). Evo primjera:

„Dr Tomić danas nije u uredu. Dakle, vjerovatno radi kod kuće.“

U ovom argumentu prva rečenica je premisa: „Dr Tomić danas nije u uredu.“ Argument je pretpostavio da se svi slažemo sa tom premisom, a zatim izvlači zaključak da „on vjerovatno radi kod kuće“. Ovo je razuman argument; zaključak se čini vjerovatnim s obzirom na premisu. Dakle, ovo se naziva „uvjerljivim“ argumentom. Ova vrsta argumenata klasifikovana je kao induktivni argument jer je zaključak vjerovatan, ali nije i dokazan, iz premise. (Uostalom, dr Tomić bi mogao biti na odmoru.) Ako zaključak ne bi imao vrlo vjerovatnu pretpostavku, tada bi se argument prije smatrao „slabim“ nego „uvjerljivim“.

Druga vrsta argumenta naziva se deduktivni argument. Ovom vrstom argumenata tvrdi se da zaključak definitivno proizlazi iz premisa (ne samo vjerovatno). Na primjer:

„Svi psi su sisari. I svi sisari imaju dlaku. Stoga svi psi imaju dlaku.“

Zaključak ovog argumenta definitivno proizilazi iz premisa. Odnosno, ako su premise istinite, onda i zaključak mora biti istinit. Dakle, ovo je valjan argument. Ako zaključak nije slijedio deduktivni argument, tada bi argument bio nevaljan.

Istraživaćemo najčešće logičke greške. Vrlo je korisno znati ove greške kako bismo ih mogli uočiti kad ih evolucionisti počine – i da ih i mi ne počinimo. U hrišćanskom pogledu na svijet naša obaveza je logično misliti na način koji je u skladu s Božjim razmišljanjem. Bog je logičan.

Kao hrišćani, imamo moralnu obavezu da mislimo i postupamo racionalno – da svoje razmišljanje uskladimo s Božjom istinom (Efescima 5:1; Isaija 55:7–8).

Kružno rasuđivanje

Koriste li hrišćani kružno rasuđivanje kad pretpostavljaju da Bog postoji? Da li je kružno rasuđivanje logička greška?

Slažemo se da je pretpostavljena apologetika krajnji biblijski pristup apologetici. Uobičajena optužba da se koristi cirkularno obrazloženje zapravo je istinita. U stvari, svi koriste određeni stepen kružnog rezonovanja kada brane svoj krajnji standard (iako ne shvataju svi tu činjenicu). Ipak, ako se pravilno koristi, ova upotreba kružnog rasuđivanja nije proizvoljna i, prema tome, nije pogrešna.

Kružno rasuđivanje iznenađujuće je valjan argument. Zaključak slijedi iz premisa. Kružno rezonovanje logička je greška samo kada je proizvoljno i ne dokazuje ništa više od onoga što pretpostavlja.

Međutim, nisu sva kružna razmišljanja pogrešna. Moraju se pretpostaviti određeni standardi. Doktor astrofizike Džejson Lajl (Jason Lisle) dao je ovaj primjer neproizvoljne upotrebe kružnog zaključivanja:

Bez zakona logike ne bismo mogli argumentovati. Stoga moraju postojati zakoni logike.

Iako je ovaj argument kružan, to je nepogrešiva upotreba kružnog zaključivanja. Budući da nismo mogli dokazati ništa osim zakona logike, moramo pretpostaviti zakone logike čak i da bismo dokazali da postoje. U stvari, ako bi neko pokušao opovrgnuti postojanje zakona logike, u svom bi pokušaju morao koristiti zakone logike, pobijajući sebe. Stoga postoje određeni standardi koji se mogu dokazati kružnim obrazloženjem.

Naša osnovna pretpostavka – Bog postoji i objavio se u svojoj autoritativnoj Riječi – krajnji je standard. Pretpostavka da Bog postoji da bi se tvrdilo da Bog postoji razuman je kružni argument, jer bez Boga Biblije nemamo osnovu za pretpostavku

zakona logike i njihovih svojstava, a kamoli apsolutnog morala ili jednoobraznosti prirode.

Već smo ustanovili kako zakoni logike moraju postojati, inače ne bismo imali razloga za raspravu. Ali prirodni svemir koji se sastoji od strogo pokretne materije ne bi sadržavao apstraktne zakone logike i dokazivanje bilo čega bilo bi nemoguće. Ovi zakoni očito postoje jer postoji biblijski Bog, a zakoni logike proizlaze iz Njegove prirode – On je nepromjenjiv, univerzalan i nematerijalan.

Takođe, apsolutni moralni standardi zavise o svetom, bezgrešnom Bogu Biblije. Da je evolucijski pogled na svijet istinit, bili bismo napredne životinje koje djeluju na hemijske impulse. Apsolutni moralni standardi ne bi postojali.

Sama nauka zahtijeva biblijskog Boga. Bez jednoobraznosti prirode, koja se može objasniti samo time što Bog neprestano podržava svemir, nauka bi bila igra pogađanja. U svemiru slučajnih šansi ne bismo imali razloga očekivati postojanost fizičkih zakona koje je Bog odredio, poput zakona gravitacije.

Da bismo se bavili naukom ili očekivali apsolutni moral, moramo pretpostaviti da postoji biblijski Bog. U osnovi, dokazujemo svoju pretpostavku demonstrirajući nemogućnost da Bog ne postoji. Nije ni čudo što Sveto pismo naziva budalom osobu koja kaže: „Nema Boga“ (Psalam 14:1). Znanje i mudrost zavise od postojanja biblijskog Boga (Izreke 1:7; Kološanima 2:3).

Dok ponizno dajemo ili pomažemo drugima, prepoznavamo da je ovo pitanje srca. Svi mi sami od sebe znamo Stvoritelja, ali mnogi potiskuju tu istinu u nepravednosti i njihovo razmišljanje postaje isprazno (Rimljanima 1:18–22).

Zakoni logike i uniformnost svemira bez Tvorca?

Pretpostavimo hipotetički svemir sa stabilnim zakonima logike bez tvorca. Ali to ne može biti racionalno jer „posuđuje“ zakone logike iz hrišćanskog pogleda na svijet. Ali i hrišćanski pogled na svijet je pretpostavka. Zar ne bi bilo moguće imati taj hipotetički svemir bez tvorca?

Mi moramo voditi računa o uniformnosti da bismo bili racionalni. Odlika racionalnosti je imati dobar razlog za ono u što vjerujemo. Zapamtite, biblijski je imati razlog za ono u što vjerujemo. Dva ključna oblika iracionalnosti su nedoslednost i proizvoljnost (nedostatak razloga). Zamislite kad evolucionista pita zašto vjerujem u stvaranje da odgovorim: „Oh, nema razloga – to je istina“. Tada bi on s pravom naglasio da je to proizvoljno i iracionalno. Pa ipak, evolucionisti nemaju dobar razlog (za svoj vlastiti pogled na svijet) za svoju vjeru u uniformnost (jednoolbrznost) – ili za zakone logike. Stoga su iracionalni. Biblijsko stvaranje je jedina racionalna pozicija jer samo ono daje razlog onim stvarima koje uzimamo zdravo za gotovo – poput jednoolbrznosti i zakona logike.

U redu je postaviti hipotetički svemir sa stabilnošću i zakonima logike. Ali te bi stvari ipak trebale biti opravdane. Kako bismo mogli znati da su zakoni logike invarijantni (ne mijenjaju se s vremenom), a ne da se jednostavno nisu promijenili do sada? I zašto se materijalni univerzum „osjeća“ primoran da se povinuje nematerijalnim zakonima? Kako bismo mogli znati da su zakoni zaista univerzalni (svugdje primjenjivi) i nepromjenjivi? Biblijski kreacionista može odgovoriti na ova pitanja ukazujući na Boga, ali na ova pitanja se jednostavno ne može odgovoriti bez biblijskog pogleda na svijet. Dakle, evolucionista i dalje ostaje bez opravdanog razloga zašto vjeruje u zakone logike, zašto oni imaju svojstva koja imaju i zašto ih fizički svemir ne

krši.

Hrišćanski pogled na svijet nije puka pretpostavka. Pogled na svijet je taj koji omogućava znanje. On samo daje opravdanje za stvari koje su nam potrebne za zaključivanje – poput zakona logike i jednoobraznosti. I to je prilično dobar razlog za vjerovanje u Bibliju. Čak i pretpostavke zahtijevaju razlog; samo je razlog naveden nakon činjenice u slučaju pretpostavke. Ukratko, dobar razlog za vjerovanje u hrišćanski pogled na svijet je taj da bez njega uopšte ne bismo mogli rasuđivati (Izreke 1:7; Kološanima 2:3).

Greška čovjeka od slame

Greška „čovjeka od slame“ je kada osoba pogrešno predstavi položaj svog protivnika, a zatim pobije to lažno predstavljanje, a ne ono što njegov protivnik zapravo tvrdi.

To je greška koja se jednostavno ne bi trebala dogoditi – ali događa se stalno. Evo nekih primjera:

„Kreacionisti ne vjeruju da se životinje mijenjaju. Ali jasno je, životinje se mijenjaju. Dakle, kreacionisti se varaju.“

Budući da kreacionisti zaista vjeruju da se životinje mijenjaju (samo ne iz jedne osnovne stvorene vrste u drugu), argument je greška čovjeka od slame. Argument ne pobija ono što kreacionisti zapravo tvrde.

Takva lažna prezentacija može biti nenamjerna; može biti da određeni evolucionista jednostavno pogrešno shvati ono što kreacionista podučava. Ili bi greška mogla biti sasvim namjerna. To je, naravno, neiskren pristup, ali to je prilično često u raspravama o izvorima.

Čak i u slučajevima kada je lažno predstavljanje nenamjerno, još uvijek postoji određeni stepen odgovornosti. Napokon, argument je trebalo dovoljno istražiti i proučiti ono što

protivnik zapravo uči. Svakako bismo bili spremni previdjeti manje nesporazume, posebno tamo gdje je stav složen ili nijansiran (iako bi kritičar po tom pitanju ipak trebao biti ispravljen). Međutim, postoji niz slučajeva kada je kreacionistička pozicija toliko jasna da su lažna predstavljanja evolucionista jednostavno neoprostiva. Slijedi nekoliko primjera.

Ako bi evolucionista tvrdio: „Kreacionisti ne vjeruju u nauku“, ovo bi bila greška čovjeka od slame. Kreacionisti zaista vjeruju u nauku.

Neko može tvrditi: „Kreacionisti vjeruju u nepromjenjivost vrsta.“ Međutim, ovo sigurno nije glavna biblijska kreacionistička pozicija. Možda postoji nekoliko pojedinaca koji se pridržavaju takvog koncepta, ali to nije stav koji zagovara većina kreacionista. Dakle, generalizacija „kreacionisti vjeruju...“ je lažna.

Isto tako, tvrdnja: „Kreacionisti kažu da nema dobrih mutacija“ nije reprezentativna onome što biblijski kreacionisti uče. Generalno, kažemo da mutacije ne dodaju potpuno nove, kreativne informacije genomu i stoga su u „pogrešnom smjeru“ da bi se evolucija dogodila. Ali mi vjerujemo da mutacije mogu rezultirati osobinama koje povećavaju vrijednost preživljavanja pod određenim uslovima.

„Biblija uči da Zemlja ima doslovne stubove i uglove i da se ne može pomicati. To je očito pogrešno.“

Ovo je pogrešno predstavljanje Svetog Pisma i stoga predstavlja grešku čovjeka od slame. Biblija ponekad koristi figurativno izražavanje (baš kao što to i mi činimo) i pjesnički jezik. Navođenje glavnih strana kao „uglova“ ili stabilnosti zemlje koja se ne može „pomaknuti“ nije greška. Potpuno je neprimjereno da kritičar poetske djelove Biblije uzima kao doslovne – ili doslovne istorijske djelove kao poetske. Mnogo prigovora protiv Svetog Pisma ispostavilo se da su greške čovjeka od slame.

Nepoznavanje biblijskog stvaranja među onima koji se tome protive predstavlja ozbiljan problem.

Tvrđnje da kreacionisti vjeruju u ravnu zemlju, da negiramo prirodne zakone ili da svaki biblijski stih uzimamo u krutom doslovnom smislu, sve su neutemeljene tvrdnje. Bez obzira na to, tvrdnja da kreacionisti vjeruju u takve stvari olakšava diskreditaciju pozicije stvaranja – ali to nije racionalno uvjerljiv način rasprave. Doduše, to ne čine svi evolucionisti; neki tačno predstavljaju svoje protivnike. Ali neznanje o biblijskom stvaranju među onima koji se tome protive ozbiljan je problem sa kojim se hrišćanski apologeti moraju biti spremni suočiti.

Greška reifikacije

Reifikacija² pripisuje konkretne karakteristike nečemu što je apstraktno. Možda ste čuli staru izreku: „Nije lijepo zavaravati majku prirodu.“ Ovo je primjer reifikacije, jer je „priroda“ apstrakcija; to je jednostavno ime koje dajemo lancu događaja u svemiru. Priroda nije osoba i ne može se doslovno prevariti, jer priroda nema um. Dakle, ovaj izraz ne bi imao smisla ako se shvati doslovno.

Naravno, ne treba sav jezik shvatiti doslovno. Nema ništa loše u reifikaciji kao figuri govora. To je sasvim prihvatljivo u poeziji. Međutim, kada se reifikacija koristi kao dio logičkog argumenta, to je greška. Razlog tome je što je upotreba takvog pjesničkog izraza često dvosmislena i može prikriti važne tačke u raspravi. Pogledajmo neke primjere grešaka reifikacije jer se oni obično koriste u evolucijskim argumentima.

Ponekad će u raspravi evolucionista reći otprilike ovako: „Priroda je stvorila neka nevjerovatna bića.“ Ova rečenica pravi

² Činjenje nečega stvarnim, predmetno ostvarivanje, opredmećivanje, popredmećivanje (lat.)

grešku reifikacije jer priroda nema um i ne može doslovno ništa dizajnirati. Koristeći grešku reifikacije, evolucionista prikriva činjenicu da evolucijski pogled na svijet zaista ne može objasniti dizajn živih bića. (Imajte na umu da to možda čini nenamjerno). Bog može dizajnirati stvorenja jer je Bog osoba. Priroda je koncept i ne može ništa dizajnirati.

„Kreacionisti kažu da je svijet stvoren natprirodno, ali nauka kaže drugačije.“ Ovdje su pripisani lični, konkretni atributi konceptu nauke. Pritom se previđa važna činjenica da naučnici donose zaključke o dokazima i verbalizuju takve zaključke – a ne „nauka“. Nauka je konceptualni alat koji se može koristiti pravilno ili nepropisno. Ona ne govori ništa. Ne zauzima stav o pitanjima. Dakle, ovaj uobičajeni primjer reifikacije logično je pogrešan.

„Dokazi govore sami za sebe.“ Ovaj izraz je prilično čest, ali kada se koristi kao dio argumenta, to je greška reifikacije. Dokazi uopšte ne govore. Dokazi su koncept: ime koje dajemo grupi činjenica za koje vjerujemo da se podudaraju sa određenim gledištem. Ljudi donose zaključke o dokazima i verbalizuju svoje misli. Ali dokazi sami po sebi nemaju misli da se verbalizuju.

„Evolucija je pronašla put oko ovih problema.“ Brojni evolucionisti pokušavaju objasniti neki zamršeni dizajnirani biološki sistem. Ali, naravno, evolucija je koncept. Nema um i ne može ništa shvatiti. Dakle, ovaj primjer ponovo prikriva poteškoće u objašnjavanju dizajna u svemiru bez svjesnog uma. To je pogrešna upotreba reifikacije.

Čak je i fraza „prirodna selekcija“ primjer reifikacije i mogla bi se smatrati greškom ako se koristi u argumentu. Priroda ne može doslovno odabrati. Ova se fraza toliko često koristi da je ne bismo mogli nazvati greškom pod uslovom da značenje svi razumiju. Vjerujemo u koncept nazvan „prirodna selekcija“. Da,

organizmi koji dobro odgovaraju okruženju imaju veću vjerovatnost da će preživjeti od onih koji nisu dobro prilagođeni. (Ovo je tautološki tačno i nešto je u što vjeruju i kreacionisti i evolucionisti).

Ali, pretpostavimo da smo pitali: „Zašto životinje odgovaraju njihovoj okolini?“ Ako bi evolucionista odgovorio „zbog prirodne selekcije“, ovo bi bila greška reifikacije. „Poetski“ on prikriva pravi razlog zašto su životinje stvorene da prežive – Boga.

Ako dobro razmislite, prirodna selekcija zapravo ne objašnjava zašto nalazimo organizme koji odgovaraju njihovoj okolini. To samo objašnjava zašto ne nalazimo organizme koji nisu prikladni za njihovo okruženje (tj. zato što umiru). Bog je taj – ne „priroda“ – koji je dao živim bićima sposobnosti koje su im potrebne da prežive.

Greška dvosmislenosti

Kada raspravljamo o bilo kojoj temi, vrlo je važno da pažljivo obratimo pažnju na značenje riječi i kako se one koriste u raspravi. Većina riječi ima više od jednog značenja, ali samo jedno od ovih značenja pravilno će odgovarati datom kontekstu. Kad se neko pomjeri sa jednog značenja riječi na drugo u okviru rasprave, počinio je grešku dvosmislenosti.

Evo jednog primjera: „Doktori znaju puno o medicini, a dr Petrović je doktor. Dakle, mora znati puno o medicini.“ Ovaj kratki argument prebacuje se sa jednog značenja riječi „doktor“ (doktor medicine) na drugo (osoba koja ima doktorat), čineći argument pogrešnim. Slušalac se primami na jedno značenje riječi, a zatim se značenje mijenja kako bi se donio pogrešan zaključak.

Evolucionisti često prave grešku dvosmislenosti na riječi

evolucija. Ova riječ ima nekoliko značenja. Evolucija može značiti „promjena“ u opštem smislu, ali se takođe može odnositi na ideju da organizmi dijele zajedničkog pretka. Bilo koje značenje je potpuno legitimno, ali ta dva značenja ne bi se trebala prepljetati u raspravi. Čini se da mnogi evolucionisti misle da demonstrirajući evoluciju u smislu „promjene“, to dokazuje evoluciju u smislu „zajedničkog porijekla“.

Mogli biste ih čuti kako govore nešto poput: „Kreacionisti nisu u pravu jer stalno možemo vidjeti evoluciju. Organizmi se neprestano mijenjaju i prilagođavaju svom okruženju.“ Ali, naravno, činjenica da se životinje mijenjaju ne pokazuje da dijele zajedničkog pretka.

Ne može se prenaglasiti koliko je ta greška česta u evolucionističkim argumentima. Bakterije koje postaju otporne na antibiotike, događaji specijacije, promjene veličine i oblika kljunova zebe, razvoj novih rasa pasa i promjene učestalosti alela su sve primjeri promjene, ali nijedna od njih ne pokazuje da osnovne vrste organizama dijele zajedničkog pretka. Kad čujete kako ih evolucionisti navode kao primjere „evolucije na djelu“, morate ljubazno naglasiti da su počinili grešku dvosmislenosti.

Druga riječ oko koje ljudi ponekad dvosmisleno govore je riječ *nauka*. Nauka se obično odnosi na postupke kojima istražujemo dosledno i predvidljivo ponašanje svemira danas – naučnu metodu. Ovo je operativna nauka. Ali nauka se može odnositi i na skup znanja (npr. nauka o genetici). Nadalje, nauka se takođe može pozivati na modele u vezi s prošlim događajima; ovo je nauka o porijeklu. Ili se može odnositi na određeni model. Kada se bilo koje od ovih značenja zamijeni unutar argumenta, to je instanca greške dvosmislenosti.

„Nauka nam je dala računare, medicinu, svemirski program i još mnogo toga. Zašto onda pričete nauku o evoluciji?“ Ovaj argument povezuje operativnu nauku sa jednim određenim

modelom nauke o porijeklu. Nauci o porijeklu nedostaju provjerljivi / ponovljivi aspekti operativne nauke jer se prošlost nikada ne može direktno testirati, niti ponoviti. Računari, medicina i tako dalje sve su plod operativne nauke (proučavanje kako danas funkcioniše svemir).

Povezujući operativnu nauku s evolucijom, nosilac argumenta se nada da će evoluciji dati kredibilitet koji ona zaista ne zaslužuje. Da, mi vjerujemo u operativnu nauku, a takođe poštujemo i nauku o porijeklu. Međutim, to ne znači da bismo trebali vjerovati u evoluciju.

Kreacionisti koji zastupaju tezu o staroj Zemlji često čine tu grešku u tumačenju riječi. Oni mogu reći: „Uvijek moramo upoređivati svoje tumačenje Svetog Pisma sa našim tumačenjem prirode.“ Tumačenje Svetog Pisma znači shvatiti značenje predloženih izjava – shvatiti autorovu namjeru. Međutim, priroda nema namjere. Kada tumačimo prirodu, stvaramo predložne izjave o prirodi. Ovo se vrlo razlikuje od razumijevanja predloga izjava koje je neko drugi već stvorio. Povezujući ova dva značenja interpretacije, kreacionista stare Zemlje postavlja naučnikove izjave o prirodi na isti nivo kao i Sveto Pismo.

Greška iznudenog pitanja

Jednom sam imao sesiju o teleskopu s malom grupom ljudi, uključujući četvorogodišnjaka koji se posebno zanima o astronomiju. Pitao sam ovog mladog nadobudnog astronoma vjeruje li u vanzemaljske brodove. „Naravno“, rekao je. Tada sam ga pitao zašto vjeruje u svemirske brodove. Nikada neću zaboraviti njegov pametan odgovor: „Kako bi inače vanzemaljci stigli ovdje?“ Prilično logično, zar ne? Vanzemaljci nikada ne bi mogli doći na zemlju bez svemirskog broda. Dakle, jasno je da moraju postojati vanzemaljski svemirski brodovi!

Ovo je prekrasan primjer vrlo česte greške u zaključivanju – pogrešnosti u postavljanju pitanja. Ova greška je počinjena kada osoba samo pretpostavlja ono što pokušava dokazati ili kada premisa argumenta zapravo zavisi od njegovog zaključka. U ovom slučaju, naš mladi student pokušavao je dokazati postojanje vanzemaljske letilice uzimajući zdravo za gotovo da su vanzemaljci putovali na Zemlju. Ali to je u osnovi poenta. Ovaj mladi ambiciozni astronom razmišljao je u krugu.

Naravno, takvo šaljivo rasuđivanje očekujemo od četvorogodišnjaka. Kako odrastamo, od nas se očekuje da postanemo racionalni i nećemo praviti takve logičke greške. Zbog toga je toliko uznemirujuće otkriti da mnogi odrasli prave grešku postavljanja pitanja u raspravama o porijeklu. Neki primjeri su očigledni: „Evolucija mora biti istinita, jer je činjenica.“ Ali, češće je greška mnogo suptilnija. Razmotrite neke od sledećih argumenata.

„Biblija ne može biti istinita jer sadrži čuda. A čuda bi kršila prirodne zakone!“

Da, čuda potencijalno mogu uključivati privremenu suspenziju zakona prirode (ne što sva ona to nužno čine). Budući da Biblija jasno pokazuje da je Bog iznad prirodnih zakona, on ih može suspendovati / preinačiti ako to želi. Ali argument kritičara jednostavno je uzeo zdravo za gotovo da su kršenja zakona prirode nemoguća. Drugim riječima, nosilac argumenta je već pretpostavio da je Biblija lažna – kako bi tvrdio da je Biblija lažna. Postavio je pitanje.

Možda ste čuli kako se ljudi prepiru:

„Biblija ne može biti istinita jer uči da je Zemlja stara samo nekoliko hiljada godina; dok, znamo da je Zemlja stara milijardama godina.“

Svi takvi argumenti čine grešku iznuđenog pitanja. Evo zašto. Argumenti Stare Zemlje zasnivaju se na pretpostavkama

naturalizma (priroda je sve što postoji) i velikom stepenu uniformizma (sadašnje stope i procesi su reprezentativni za prošle stope i procese). Zatim, ekstrapoliranjem iz sadašnjih brzina različitih zemaljskih procesa, osoba procjenjuje koliko bi vremena trebalo da se izgradi ili nagrize određene geološke karakteristike ili koliko bi vremena trebalo za raspad radioizotopa.

Ali Biblija negira naturalizam i uniformizam (npr. stope erozije tokom globalnog potopa). Pretpostavljajući naturalizam i uniformizam, kritičar je već samo pretpostavio da Biblija griješi. Zatim koristi ovu pretpostavku da zaključi da Biblija griješi. Njegovo obrazloženje je kružno.

„Stvaranje ne može biti istina jer biste morali zanemariti sve te naučne dokaze.“

Ali ovaj argument iznuđuje pitanje jer pretpostavlja da naučni dokazi nekako pružaju podršku evoluciji, koja nije dokazana.

„Nema smisla negirati evoluciju; to je dobro utvrđena činjenica prirode.“

Ovaj argument takođe iznuđuje pitanje jer je status istine o evoluciji upravo upitan.

Ni hrišćani nisu uvijek iznad kružnog rasuđivanja. Neki su se raspravljali:

„Biblija mora biti Božja riječ jer kaže da jeste. A ono što piše mora biti istina, jer Bog ne može lagati.“

Naravno, sasvim je istina da Biblija tvrdi da je Riječ Božja, a istina je i da Bog ne laže. Ali kada se jedna od ovih izjava koristi kao jedina podrška drugoj, argument pravi pogrešno postavljanje pitanja. Ista linija argumentacije mogla bi se koristiti za „dokazivanje“ Kurana, što bismo naravno poricali.

Sad je vrijeme da se malo filozofski udubimo. Molba za pitanje je vrlo čudna greška, jer je zapravo valjana. Podsjetimo da je valjan argument onaj u kojem zaključak slijedi iz premisa.

Normalno greške nisu validne; činjenica da njihov zaključak ne proizilazi iz premise predstavlja ono što ih čini greškama. Ali, neobično, sa iznuđivanjem pitanja zaključak ipak slijedi iz premise/a (jer je to jednostavno preformiranje premise). Dakle, argument „Evolucija mora biti istinita jer je činjenica“ je valjan. Ali ako je valjan, zašto se onda smatra greškom?

Iznuđivanje pitanja je greška jer je proizvoljno. Kružni argumenti ove vrste nisu korisni jer bi svako ko negira zaključak negirao i premisu (jer je zaključak u osnovi isti kao i premisa). Dakle, argument: „Evolucija mora biti istinita jer je činjenica“, iako je tehnički valjan, pogrešan je jer je nosilac argumenta samo pretpostavio ono što pokušava dokazati. Proizvoljne (arbitrarne) pretpostavke ne smiju se koristiti u logičkom zaključivanju, jer bismo jednako tako mogli pretpostaviti upravo suprotno. Bilo bi jednako legitimno tvrditi: „Evolucija ne može biti istina jer je lažna.“

Takođe treba napomenuti da postoje određeni posebni slučajevi u kojima je kružno rezonovanje neizbježno i ne mora biti pogrešno. Imajte na umu da postavljanje pitanja nije nevaljano; smatra se greškom jer je proizvoljno. Ali šta da nije bilo proizvoljno? Postoje neke situacije u kojima se zaključak argumenta mora pretpostaviti na samom početku, ali nije proizvoljan. Evo primjera:

1. Bez zakona logike ne bismo mogli argumentovati.
2. Mi možemo napraviti argument.
3. Stoga moraju postojati zakoni logike.

Ovaj argument je sasvim razuman i validan. Ali je suptilno kružan. Ovaj argument koristi zakon logike koji se naziva *modus tollens* da bi dokazao da postoje zakoni logike. Dakle, prećutno smo pretpostavili ono što pokušavamo dokazati. Ali to je apsolutno neizbježno u ovom slučaju. Moramo koristiti zakone logike da dokažemo bilo šta – čak i postojanje zakona logike.

Međutim, gornji argument nije proizvoljan. Imamo dobar razlog za pretpostavku zakona logike, jer bez njih ne bismo mogli ništa dokazati. I možda najvažnije, svako ko pokušava opovrgnuti postojanje zakona logike prvo bi morao pretpostaviti da zakoni logike postoje da bi iznio argument. Pobio bi sam sebe.

Većina primjera kružnog rezonovanja koje su evolucionisti koristili pogrešne je vrste jer su proizvoljni. Razmotrimo evolucionistu koji tvrdi:

„Biblija ne može biti tačna jer kaže da su zvijezde stvorene u jednom danu; ali sada znamo da su potrebni milioni godina da nastanu zvijezde.“

Pretpostavljajući da zvijezde nastaju milionima godina, kritičar je podrazumijevao da nisu stvorene natprirodno. Prećutno je pretpostavio da Biblija griješi pokušavajući tvrditi da Biblija griješi; on je iznudio pitanje. Drugi primjer je:

„Znamo da se evolucija morala dogoditi, jer mi smo ovdje!“

Ovaj argument iznuđuje pitanje, jer je način na koji smo ovdje došli upravo poenta.

Stoga moramo paziti na argumente koji suptilno pretpostavljaju (na proizvoljan način) ono što kritičar pokušava dokazati. Konkretno, evolucionisti će često uzimati zdravo za gotovo pretpostavke naturalizma, uniformizma, strogog empirizma (ideja da se na sve tvrdnje o istini odgovara posmatranjem i eksperimentisanjem), a ponekad i same evolucije. Ali, naravno, upravo su to sporne tvrdnje. Kad evolucionista uzima te stvari zdravo za gotovo, on ne daje dobar logičan razlog za svoj stav; on samo proizvoljno tvrdi svoj stav.

Greška epiteta na iznuđena pitanja

Jedna od najčešćih greška koje su evolucionisti čine je greška epiteta iznuđenog pitanja. Ovo bi se moglo smatrati specifičnom podtipom postavljanja pitanja (greška pukog pretpostavljanja onoga što se pokušava dokazati).

Sa epitetom za iznuđeno pitanje, argumenti se koristi pristrasnim (često emocionalnim) jezikom kako bi se ubijedili ljudi umjesto da koriste logiku. Evo nekih primjera.

„Da biste bili kreacionista, morali biste zanemariti gomilu naučnih dokaza.“

Ova je primjedba greška epiteta na iznuđeno pitanje jer koristi pristrani jezik (a ne logiku) da bi sugerisala da naučni dokazi podržavaju evoluciju.

Postoji mjesto za emotivni jezik. Napokon, jezik ima drugu svrhu osim da daje logičke argumente. Može se koristiti za informisanje, ispitivanje, zapovijedanje i evociranje. Međutim, kada ljudi pokušavaju izazvati emocionalni odgovor kako bi druge uvjerali u poentu koja je logično upitna, počinjena je greška epiteta na postavljeno pitanje.

Vika ili vulgarni jezik tokom rasprave uvijek su primjer ove greške. Mnogo puta će ljudi pojačati glasnoću kako bi nadoknadili nedostatak pouzdanosti u svojim argumentima. Takav jezik pokazatelj je ozbiljnog nedostatka vještina kritičkog mišljenja.

„Kreacionisti vjeruju da je svemir mlad, ali najbolji naučnici kažu nam da je star milijardama godina.“

Upotrebom pridjeva za opisivanje onih naučnika koji vjeruju u stari svemir, ovaj argument koristi pristrasni jezik, a ne logiku za uvjeravanje.

U Efescima 5:6 čitamo: „Niko da vas ne obmanjuje ispraznim riječima, jer zbog svega toga Božji gnjev dolazi na sinove

nepokornosti.“ Kada se ljudi služe pukom retorikom („praznim riječima“) bez davanja logičnog razloga za svoj stav, moramo srdačno istaknuti da nisu dali logičan argument; oni su jednostavno proizvoljni. Suprotno tome, hrišćani treba da zauzmu „uzvišicu“ i uvijek daju dobar razlog za povjerenje u nas (1. Petrova 3:15).

Složeno pitanje

Ovo je upitni oblik postavljanja pitanja – kada onaj koji iznosi neki argument pokušava uvjeriti slušaoca postavljanjem „natovarenog“ pitanja. Klasičan primjer je ovaj: „Jeste li prestali tući svoju ženu?“ Čini se da odgovor *da* ili *ne* implicira da je osoba u prošlosti tukla svoju suprugu, što možda nije slučaj. Pitanje je „složeno“, jer bi ga trebalo podijeliti na dva pitanja:

Jeste li ikad pretukli svoju ženu?

Ako jeste, da li ste prestali to raditi?

Evo nekoliko uobičajenih evolucionističkih primjera greške složenih pitanja:

„Zašto su kreacionisti protiv nauke?“

Ovo „natovareno“ pitanje pretpostavlja da su kreacionisti protiv nauke, što nije slučaj. Trebalo ga je podijeliti:

Da li su kreacionisti protiv nauke?

Ako da, zašto?

Budući da je odgovor na prvo negativan, drugo pitanje nije potrebno.

„Zašto je evolucija tako presudna za naše razumijevanje biologije?“ je pogrešno jer bismo prvo trebali pitati: „Da li je evolucija presudna za naše razumijevanje biologije?“

Ovakva pitanja nalazimo u evolucionističkoj literaturi, poput: „Kako su dinosaurusi mogli preživjeti milionima godina?“ Ovo je greška složenog pitanja, jer ga treba podijeliti:

Da li su dinosaurusi zaista preživjeli milionima godina?

Ako da, kako?

„Koji je mehanizam kojim su gmizavci evoluirali u ptice?“

„Ako je Zemlja zaista stara 6000 godina, kako vi kažete kreacionisti, zašto onda nalazimo kamenje staro preko 4 milijarde godina?“

„Ako je stvaranje istinito, zašto onda svi naučni dokazi ukazuju na evoluciju?“

Sve su to pogrešna pitanja koja koriste pristrani jezik za uvjeravanje, a ne logiku.

Zajedno sa epitetom na postavljeno pitanje, složeno pitanje koristi pristrasni jezik umjesto logičke argumentacije.

Bifurkacija

Osoba čini grešku bifurkacije kada tvrdi da postoje samo dvije uzajamno isključujuće mogućnosti – dok u stvari postoji treća opcija. Iz tog razloga ova greška je također poznata kao ili ili greška i lažna dilema.

„Ili imate vjeru ili ste racionalni.“

Ovo je greška bifurkacije, jer postoji treća mogućnost: možemo imati vjeru i biti racionalni. Ustvari, vjera je bitna za postizanje racionalnosti (npr. za razumijevanje zakona logike).

Ponekad se rasprava o porijeklu postavlja kao „vjera nasuprot razumu“, „nauka ili religija“ ili „Biblija nasuprot nauci“. Sve su to lažne dileme. Vjera i razum nisu suprotni. Oni se dobro slažu (jer svako rasuđivanje pretpostavlja vrstu vjere).

Grešku bifurkacije možda će biti teže uočiti kada osoba samo nagovijesti da postoje samo dvije mogućnosti, umjesto da to izričito navede.

„Nikada ne bih mogao živjeti od vjere jer sam racionalna osoba.“

Ova nam rečenica prećutno nudi samo dvije mogućnosti: ili vjeru, ili racionalnost. Ali, kao što smo već spomenuli, oni nisu isključivi. Racionalna osoba mora imati određeni nivo vjere. Dakle, hrišćanin uzima treću, nepomenutu opciju: vjeru i racionalnost.

„Ne smijete zaista vjerovati da će Bog odgovoriti na vaš zahtjev za ozdravljenjem; inače ne biste išli ljekaru.“

Ovdje se podrazumijeva lažna dilema da će ili ljekar pomoći osobi ili Bog. Ali zašto ne mogu biti oboje? Bog može koristiti ljudske postupke kao dio sredstava kojima ostvaruje svoju volju.

S druge strane, u nekim situacijama zaista postoje samo dvije mogućnosti; i nije pogrešno tako reći. Kad Isus kaže: „Ko nije sa mnom, protiv mene je“ (Matej 12:30), nije počinio nikakvu grešku jer nam je Bog u stanju reći da ne postoji treća („neutralna“) opcija. Ključ uočavanja greška bifurkacije je paziti na slučajeve kada su predstavljene samo dvije mogućnosti (eksplicitno ili implicitno) i pažljivo razmotriti da li ili ne postoji treća mogućnost.

Ad Hominem

Izraz *ad hominem* je latinski i znači „ka čovjeku“. Greška je tako nazvana jer usmjerava argument protiv osobe koja iznosi zahtjev, a ne protiv same tvrdnje. Kritičar se nada da će ljudi vjerovati da je dotična tvrdnja lažna samo na osnovu toga što postoji nešto neprilično u vezi sa osobom koja iznosi zahtjev.

Greška postoji u dvije varijante: nasilna *ad hominem* i posredna *ad hominem*. U nasilnom *ad hominemu* kritičar napada karakter svog protivnika ili ga vrijeđa pokušavajući ga diskreditovati u očima publike. Ova taktika je uobičajena u politici i može psihološki pokolebati ljude. Međutim, to je logično greška

jer karakter osobe (ili njegov nedostatak) logično nije bitan za valjanost njegovog argumenta.

Posredna ad hominem greška je kada kritičar jednostavno odbacuje argument osobe na osnovu njenih okolnosti.

Nehrišćanin može tvrditi:

„Hrišćanstvo nije istina. Jednostavno vjerujete u hrišćanstvo jer ste odgojeni u hrišćanskom domu. Da ste odgojeni u islamskoj religiji, sada biste postali musliman.“

Ovo je posredna greška ad hominem jer okolnosti pod kojima je osoba postala hrišćanin nisu relevantne za njen argument za hrišćanstvo. Iako je možda istina da je mnogo vjerovatnije da ću postati hrišćanin zahvaljujući tome što sam odgojen u hrišćanskom domu, to je krajnje irelevantno za to imam li zaista dobar logičan argument za hrišćanstvo ili ne. Bilo bi to kao da kažete: „Vi samo vjerujete u tablicu množenja jer su vas učili u školi!“ Tačno je da vjerovatno ne bih otkrio tablicu množenja, a da me neko nije podučio, ali to ne znači da nemam neke zaista dobre razloge da i dalje vjerujem u tablicu množenja!

Nisu sva pozivanja na karakter neke osobe nužno ad hominem greške. Na primjer, ako osoba iznosi određenu tvrdnju (ne argument, već samo tvrdnju) i ako se može dokazati da je osoba generalno nepoštena, bilo bi savršeno prikladno i relevantno istaknuti da njena neiskrenost dovodi u pitanje vjerodostojnost njene tvrdnje. Međutim, čak ni to ne opovrgava tvrdnju te osobe, jer će i nepoštena osoba ponekad reći istinu. Štaviše, ako osoba iznosi argument, njegovo ili njeno navodno nepoštenje je potpuno nevažno za valjanost tog argumenta (argument nije isto što i tvrdnja). Ključno je zapamtiti da se argument treba temeljiti na njegovoj zaslugi, a ne na navodnim nedostacima u karakteru ili okolnostima osobe koja iznosi argument.

Greška pogrešnog pozivanja na autoritet

Pogrešno pozivanje na autoritet na neki način je greška suprotna greški ad hominem. Dok ad hominem greška odbija tvrdnju zbog osobe koja je iznosi, pogrešno pozivanje na autoritet odobrava tvrdnju koja se temelji jednostavno na osobi koja je iznosi. U osnovi, pogrešno pozivanje na autoritet je argument da je tvrdnja istinita samo zato što neko drugi vjeruje u nju.

Naravno, gotovo nikad se to izričito ne navodi. Često se osoba na koju se pozivamo smatra izuzetno cijenjenom iz jednog ili drugog razloga. Ali istinitost sporne tvrdnje nije nužno relevantna za popularnost pojedinca koji iznosi tvrdnju.

U raspravi o porijeklu pogrešno pozivanje često se odnosi na nekoga koga smatraju stručnjakom za određenu temu – naučnika ili možda teologa. Na primjer: „Dr X ima doktorat iz biologije i vjeruje u evoluciju.“ Neizrečeni zaključak je da evolucija stoga mora biti istinita ili je barem vjerovatno istinita. Ali takav je argument pogrešan.

Drugi primjer bi bio ovaj:

„Marko je doktorirao teologiju i kaže da je u redu vjerovati u evoluciju i Bibliju.“

Opet, sigurno bismo mogli naći mnogo kvalifikovanih teologa koji bi izjavili upravo suprotno. Iako je u redu razmotriti šta teolog ima reći o Bibliji, beskrajno je važnije razmotriti ono što Biblija zapravo kaže!

Nisu sva pozivanja na autoritet pogrešna. Legitimno je uzeti u obzir mišljenje stručnjaka o određenoj temi. Niko od nas nema vremena ili mogućnosti da provjeri svaku tvrdnju o istini koja je ikada postavljena. Ponekad se možemo i trebamo pouzdati u stručnost drugih. Pa, kada pozivanje na autoritet postaje greška? Čini se da postoje tri uobičajena načina na koja se to događa:

1) *Pozivanje na stručnjaka na polju koje nije njegovo područje stručnosti.* Naš hipotetički dr X možda zaista ima doktorat iz biologije – i to ga kvalifikuje da kaže nešto o tome kako organizmi danas funkcionišu. Ali podrazumijeva li znanje o tome kako stvari danas funkcionišu nužno i znanje o tome kako su stvari nastale? Ovo je zasebno pitanje. Eksperimenti koje je dr X radio i zapažanja koja je izvršio odvijali su se u današnjem svijetu. On nema neposrednija zapažanja o davnoj prošlosti od bilo koga drugog danas. Pitanje porijekla je historijsko pitanje koje se bavi pogledima na svijet. To zapravo nije biološko pitanje, pa, stoga, mišljenje dr X o temi porijekla nije nužno ništa kvalifikovanije od bilo kojeg drugog mišljenja.

2) *Nerazmatranje pogleda na svijet stručnjaka i kako bi to moglo uticati na njegovo tumačenje podataka.* Svi imamo pogled na svijet i život – ideologiju koja vodi naše razumijevanje svemira. Kada tumačimo naučne i historijske dokaze, koristimo ovu filozofiju za donošenje zaključaka. Činjenica da dr X vjeruje u evoluciju znači da je predisponiran da tumači dokaze na određeni način. Kreacionista sa istim kvalifikacijama mogao bi izvući sasvim drugačiji zaključak iz istih podataka. Dakle, iako se mogu pouzdati u ono što dr X kaže o strukturi određenog proteina koji je proučavao pod mikroskopom, njegova pristrasnost prema biblijskom stvaranju znači da bi za mene bilo nerazumno vjerovati u njegova mišljenja o pitanjima porijekla.

3) *Tretiranje pogrešivog stručnjaka kao nepogrešivog.* Treba imati na umu da ni stručnjaci ne znaju sve. Mogu pogriješiti čak i na svom polju. Neka nova otkrića mogu uzrokovati da se naučnik predomisli u vezi s nečim što je mislio da zna. Dakle, u najboljem slučaju, obraćanje stručnjaku donosi samo vjerovatan zaključak. Bilo bi pogrešno tvrditi da nešto definitivno mora biti istina samo zato što (nepogrešivi) stručnjak u to vjeruje.

Naravno, da je stručnjak znao za sve i nikada nije lagao,

ne bi bilo zabune u prihvatanju njegovih izjava kao apsolutno istinitih. U stvari, bilo bi apsurdno da se to ne čini pod tim okolnostima. Biblija tvrdi da je takav nepogrešiv izvor – otkrivenje od Boga koji sve zna i ne može lagati. Dakle, ne postoji greška u pozivanju na Sveto Pismo kao apsolutno autoritativno.

Druga vrsta pogrešnog pozivanja na autoritet je pozivanje na većinu. Tvrdnja mora biti istinita samo zato što većina ljudi vjeruje u nju. Ali, naravno, samo zato što većina ljudi vjeruje u nešto ne čini to istinitim. Istorija obiluje primjerima kada je većina bila potpuno u krivu. O istini se ne odlučuje glasanjem.

Ova greška je toliko očita da je teško povjerovati da bi ljudi na nju nasjeli. Ali ima nešto vrlo psihološki zavodljivo u privlačenju većine. Skloni smo razmišljanju: „Kako svi ti ljudi mogu pogriješiti?“ Naravno, moglo bi se dogoditi da su mnogi ljudi u toj većini uvjereni u spornu tvrdnju iz potpuno istog razloga: jer svi ostali ljudi u toj većini vjeruju (što uopće nije logičan razlog).

Pozivanje na većinu često se kombinuje sa pozivanjem na većinu stručnjaka. Evolucionisti često čine ovu dvostruku grešku; pokušavaju podržati svoj slučaj ističući: „Velika većina naučnika vjeruje u evoluciju. (Stoga će evolucija vrlo vjerovatno biti istinita).“

Međutim, jednostavno sabiranje dvije greške ne predstavlja dobar argument! Opet bismo mogli ukazati na mnoge historijske primjere slučajeva kada je naučni konsenzus bio pogrešno pogrešan. Ipak, ljudi i dalje nastavljaju ovu grešku.

„Kreacionisti uče da je svijet star otprilike 6000 godina, ali većina naučnika se ne slaže s tim.“

Ova rečenica je istinita, ali neizrečeni zaključak je da moramo prihvatiti mišljenje većine stručnjaka – što je logično pogrešno.

Kao i kod jednog stručnjaka, nije pogrešno uzeti u obzir

mišljenje grupe stručnjaka. Međutim, kao i prije, trebali bismo razmotriti jesu li kvalifikovani za predmet koji se istražuje, imajući na umu njihov pogled na svijet i pristrasnosti i imajući na umu da su to pogrešivi ljudi sa ograničenim znanjem.

Formalne greške

Završićemo logičku seriju greška s dvije najčešće greške koje se javljaju u argumentima o porijeklu: potvrđivanjem posledičnog i poricanjem prethodnog. To su formalne greške jer greška u obrazloženju proizlazi iz strukture (oblika) argumenta. Vrijedi se potruditi da se prouče formalne greške i njihova odgovarajuća terminologija, jer su ove dvije greške izuzetno česte – možda dvije najčešće greške koje prave evolucionisti.

Formalni deduktivni argumenti mogu se staviti u simboličku notaciju slovima koja predstavljaju predloge. Razmotrite predlog: „Ako pada snijeg, vani mora biti hladno.“ Ovaj predlog ima osnovni oblik: „Ako je p, onda q.“ Bilo koji predlog koji ima taj oblik („ako je p, onda q“) naziva se „hipotetičkim predlogom“. To je zato što ne tvrdi ni p ni q; samo se navodi da ako je p hipotetički istina, tada bi i q morao biti istina. U hipotetskom predlogu prvi dio (p) naziva se prethodnikom, a drugi dio (q) naziva se posledičnim. U našem primjeru, „pada snijeg“ prethodnica je, a posledično je da „vani mora biti hladno“.

Ako argument ima dvije premise, od kojih je samo jedna hipotetička, tada se naziva „mješoviti hipotetički silogizam“. Evo primjera:

1. Ako pada snijeg, vani mora biti hladno.
2. Pada snijeg.
3. Stoga je vani hladno.

U ovom argumentu prva premisa (ako je p, onda q) je hipotetička. Druga premisa (p) nije hipotetička; ona tvrdi da zaista

pada snijeg. I zaključak je q. Budući da druga premisa potvrđuje da je p (prethodnik) istinita, ova vrsta argumenta naziva se „potvrđivanjem prethodnika“ i savršeno je validna. (Podsjetimo, „validno“ znači da ako su premise istinite, takav je i zaključak). Latinski naziv za ovu vrstu argumenta je *modus ponens*, što znači „metod potvrđivanja“.

Potvrđivanje posledičnog

Postoji greška koja je vrlo slična *modus ponens* i ima ovaj oblik:

1. Ako je p, onda je q.
2. q.
3. Stoga je p.

Vidimo da je ovo greška zamjenom fraza za p i q.

1. Ako pada snijeg, vani mora biti hladno.
2. Napolju je hladno.
3. Stoga mora padati snijeg.

Ali očito samo zato što je vani hladno ne mora nužno značiti da mora padati snijeg. Dakle, ovaj argument je nevalidan. Budući da druga premisa potvrđuje da je posledično (q) istinito, ova greška naziva se „potvrđivanje posledičnog“. Evo nekoliko uobičajenih primjera:

1. Ako je evolucija istinita, očekivali bismo da vidimo sličnosti u DNK svih organizama na zemlji.
2. Vidimo sličnosti u DNK svih organizama na zemlji.
3. Dakle, evolucija je istinita.

Evolucionista koji iznosi takav argument nije prepoznao da bi kreacionisti takođe očekivali da vide sličnosti u DNK svih organizama, jer je izvorne vrste stvorio isti Stvoritelj.

1. Ako je Veliki prasak istinit, tada bismo očekivali da vidimo kosmičku mikrotalasnu pozadinu.

2. Vidimo kosmičku mikrotalasnu pozadinu.
3. Stoga, Veliki prasak mora biti istinit.

Ovaj pristalica Velikog praska nije razmotrio druge moguće uzroke kosmičke mikrotalasne pozadine. Njegov argument je primjer greške potvrđivanja posledičnog.

Drugi mješoviti hipotetički silogizam ima sledeći oblik:

1. Ako je p, onda je q.
2. Nije q.
3. Prema tome, nije p.

Ovo je validan argument, što se može vidjeti zamjenom fraza za simbole.

1. Ako pada snijeg, vani mora biti hladno.
2. Napolju nije hladno.
3. Stoga ne pada snijeg.

Budući da druga premisa poriče da je konsekventno (q) tačno, ovaj valjani argument naziva se „poricanje konsekventnog“ ili, na latinskom, *modus tollens*, što znači „metod poricanja“.

Poricanje prethodnika

Kao i prije, postoji argument koji je površno sličan *modus tollensu*, ali zapravo je greška. Ima ovaj oblik:

1. Ako je p, onda je q.
2. Nije p.
3. Dakle, nije q.

Zamjenom fraza za simbole možemo vidjeti da je ovo greška:

1. Ako pada snijeg, vani mora biti hladno.
2. Ne pada snijeg.
3. Stoga vani nije hladno.

Ali jasno, vani može biti hladno, ali i dalje ne sniježi.

Dakle, argument je nevalidan. Budući da druga premisa poriče da je prethodnik (p) istinit, ova greška se naziva „poricanje prethodnika“. Evo nekoliko primjera:

1. Ako pronađemo dinosauruse i ljude jedne pored drugih u istoj formaciji stijena, onda su morali živjeti u isto vrijeme.
2. Ne nalazimo ih jedne pored drugih u istoj formaciji stijena.
3. Stoga nisu živjeli u isto vrijeme.

Ovo poriče prethodnika i greška je. Može biti nekoliko razloga zašto se fosili dinosaurusu obično ne nalaze pored ljudskih fosila; možda dinosaurusi i ljudi obično nisu živjeli na istom području (kao jedno hipotetičko objašnjenje).

1. Ako bi Bog učinio čudo preda mnogom odmah sada, to bi dokazalo da postoji.
2. Bog trenutno ne čini čudo preda mnogom.
3. Prema tome, On ne postoji.

Opet, ovo poriče prethodnika. Bog nije dužan učiniti čudo po volji jedne od svojih tvorevina. Niti je vjerovatno da bi ateista ionako prihvatilo dato čudo kao legitimno – radije bi vjerovao da će buduće studije otkriti da je događaj moguće objasniti prirodnim zakonom.

Sažetak

(1) Ako je p, onda je q. (2) p. (3) Stoga je q.	Validno: <i>modus ponens</i>
(1) Ako je p, onda je q. (2) q. (3) Stoga je p.	Greška potvrđivanja posleđičnog
(1) Ako je p, onda je q. (2) Nije q. (3) Stoga nije p.	Validno: <i>modus tollens</i>
(1) Ako je p, onda je q. (2) Nije p. (3) Stoga nije q.	Greška poricanja prethodnika

Zaključak

Hrišćanin je dužan biti racionalan – oblikovati svoje razmišljanje prema Božjem (Isaija 55:7-8). Moramo ga oponašati (Efescima 5:1) i razmišljati na način koji je u skladu sa Božjim logičkim poretkom, umjesto na pristrasan način uslovljen porivima naše pale prirode i/ili paradigme doba u kojem živimo (Rimljanima 12:2).

Poglavlje 3.

Evolucija

Biološka evolucija je navodni proces kojim je prva ćelija evoluirala u raznolikost života koju danas vidimo. Prirodna selekcija i mutacije smatraju se njenom pokretačkom silom; međutim, evolucija nikada nije uočena uprkos brojnim prigovorima koji govore suprotno. Prirodna selekcija i mutacije ne mogu dodati informacije potrebne za promjenu jedne vrste organizma u drugu. I nije potrebna naučna diploma da bi se razumjelo zašto je evolucija od molekula do čovjeka nemoguća.

Definisanje evolucije: „Makro evolucija i mikro evolucija

***Evolucija* je riječ koja se često koristi, ali je slabo definisana.** I sami evolucionisti često govore dvosmisleno o tom terminu, koristeći ga da označi više stvari, ponekad čak i unutar iste rečenice.

„Makroevolucija“ se koristi za opisivanje velikih promjena za koje se vjeruje da mogu pretvoriti mrlju protoplazme u osobu. Nasuprot tome, „mikroevolucija“ ima za cilj da opiše male promjene u populacijama, poput onih koje su pokazale Darwinove zebe — populacije zebe redovno mijenjaju veličinu kljuna kao odgovor na pritiske okoline. Međutim, one ostaju zebe. Ne dolazi do novih osobina niti velikih promjena.

Budući da je pojam *evolucija* tako snažno povezan s mitom „od čestica do čovjeka“, skloni smo koristiti riječ *specijacija* da objasnimo prilagođavanje i varijacije unutar stvorenih vrsta, kao što je ona koju pokazuju zebe. Zato što promjene u maloj razmjeri uopšteno dovode do gubitka genetskih informacija, a ne do dobijanja novih informacija potrebnih za stvaranje

novih osobina kao što su ruke i oči, mikroevolucija nikada ne može dovesti do makroevolucije. Evolucionisti imaju tendenciju da koriste ove ideje naizmjenično. Iz tog razloga izbjegavamo te termine, radije govorimo o specijaciji unutar stvorenih vrsta (koju možemo posmatrati i provjeriti) umjesto o evoluciji od molekula do čovjeka (koja je neuočljiva i neprovjerljiva).

Istorija evolucije: Čarls Darwin i drugi

Mnogi ljudi vjeruju da je evolucija započela s Čarlsom Darwinom 1859. Ovo uvjerenje je, međutim, netačno. Evolucija kao ideja postoji barem od grčkih filozofa. Francuz po imenu Žan-Baptist Lamarck predložio je oblik evolucije početkom 1800-ih. U stvari, Darwinov djeda, Erazmo Darwin, urezao je latinski moto na svoju kočiju i tablice sa knjigama koji glasi „Sve iz školjki“, što ukazuje na njegovo vjerovanje u evoluciju.

Darvin je gradio na prošlim idejama i dodao svoje vlastite dosjetke, kao onu koju je pozajmio od kreacioniste Edvarda Blajta (Edward Blyth, 1810-1873). Darwin je primijetio da farmeri mogu uzgajati sve vrste životinjskih vrsta koristeći vještačku selekciju. Zatim je ekstrapolirao iz ovoga da bi, s obzirom na milione godina koje je predložio njegov prijatelj Čarls Lajel (Charles Lyell, 1797-1875), potpuno nove vrste organizama mogle evoluirati „prirodno“ koristeći Blajtov proces, dakle *prirodnu* selekciju. Ono što je Blajt vidio kao konzervativnu silu u Božjoj kreaciji koja je značila da se populacija ne raspadne, Darwin se pretvorio u kreativnu silu koja je pretvorila organizme u potpuno nove vrste organizama tokom eona vremena.

Kada je Darwin objavio svoju čuvenu knjigu, teren je već bio pripremljen za njeno prihvatanje, posebno unutar crkve. Naučna zajednica je, uglavnom, prihvatila hipotezu o milionima godina Lajela i Džejmsa Hatona, i ove su ideje, nažalost, prodrle

u crkvu. Brojni vodeći teolozi tog vremena, kao što je Tomas Čalmers, bili su zagovornici teorije jaza, koja je pokušala dodati milione godina u Bibliju. Uticaj Čalmersa i njemu sličnih natjerao je mnoge u crkvi da bespogovorno prihvate milione godina, a neke čak i da dodaju Darwinove evolucijske ideje u Bibliju.

Evoluciona misao od Darvina

Od Darwinovog vremena, evolucija je postala dominantna dogma u nauci, čak i u naizgled nepovezanim oblastima. Nemoguće je ići u sekularnu školu i ne biti edukovan s evolucijskim učenjem. Osnovni model dogme se vrlo malo promijenio od Darvina.

Evolucionisti još uvijek uče da je čovjek evoluirao od majmunolikih stvorenja tokom miliona godina. Ostali aspekti ideje su ispunjeni tako da evolucijski kostur izgleda malo potpunije, barem za javnu upotrebu. Međutim, kopanje ispod površine otkriva da stvari nisu dobre u evolucijskoj dogmi.

Evolucija je postala trajno ovjekovječena u američkoj kulturi 1925. godine u onome što je nazvano „Skopsovo majmunsko suđenje“ u Tenesiju. Pokušavajući da ospori zakon države Tenesi koji je zabranjivao podučavanje ljudske evolucije, ACLU (The American Civil Liberties Union) je naveo zamjenskog učitelja po imenu Džon Skops (John Scopes) da prizna da je prekršio zakon, iako je kasnije priznao da to nikada nije učinio. Suđenje je poprimilo monumentalne razmjere kada su dva najpoznatija advokata u Americi, Klarens Darou (Clarence Darrow) i Vilijam Dženings Brajan (William Jennings Bryan), zauzeli suprotne pozicije. Suđenje je završeno tako što je Skops osuđen, ali ne prije nego što je Darou prevario Brajana u svjedočenju i iskoristio ga kao jastučić za igle da se ruga Bibliji.

Suđenje je kasnije ovjekovječeno holivudskim filmom

pod nazivom *Inherit the Wind (Naslijediti vjetar)*, koji je izokrenuo gotovo sve osnovne činjenice o slučaju i oslikao biblijske kreacioniste u najgorem mogućem svjetlu. Zakon Tenesija je na kraju ukinut, a Darwinove ideje su sada dominantne u javnom školskom sistemu širom američke nacije i cijelog svijeta.

Genetski izazov klasičnoj darvinističkoj evoluciji

Darvin nije imao nikakvo znanje o genetici, iako je Mendelov revolucionarni rad o genetici objavljen za njegovog života. Kada je genetika ušla u nauku na velika vrata, evolucionisti su prilagodili Darwinove ideje kako bi se uklopili u novonastalu studiju genetike, formirajući ono što se naziva Moderna sinteza darvinističke evolucije, ili neodarvinizam. Većina današnjih evolucionista su pristalice neodarvinizma u ovoj ili onoj mjeri. Neo-darvinizam naglašava četiri glavne sile: protok gena, genetski drift, prirodnu selekciju i mutacije. Iz ove četiri sile neodarvinisti vjeruju da mogu objasniti raznolikost života na zemlji.

Prirodna selekcija je primarni pokretač u evolucijskoj dogmi. Prirodna selekcija omogućava organizmima koji najbolje odgovaraju svom okruženju da prežive i prenesu svoju genetiku sa većom učestalošću. Ovi organizmi, budući da su najprikladniji za svoju okolinu, proizvode najviše potomaka. Vremenom, osobine ovih organizama postaju dominantne u populaciji. Tu dolaze mutacije.

Evolucionisti smatraju mutacije silom koja stvara nove varijacije. Iako priznaju da mutacije gotovo uvijek uklanjaju genetski potencijal, vjeruju da će se u rijetkim slučajevima dogoditi mutacija koja može stvoriti potpuno novu osobinu koja je korisna u određenom okruženju. Prirodna selekcija će tada povećati ovu osobinu u populaciji. Uz dovoljno vremena i dovoljno korisnih mutacija, neodarvinisti vjeruju da se jedna vrsta

organizma može pretvoriti u drugu vrstu organizma – riba može postati filozof.

Kako mutacije rade u stvarnom životu

Ali uočljive činjenice ne odgovaraju dogmi evolucionista. Prirodna selekcija se događa, ali djeluje baš onako kako je Blajt zamislio: kao konzervans, uklanja najgore mutacije kako bi se očuvalo zdravlje populacije. Naučnici priznaju da prirodna selekcija nije isto što i evolucija. Mutacije se takođe javljaju, ali većina, ako ne i sve mutacije opisane kao korisne, korisne su samo u određenim, često neobičnim situacijama.

Bakterije otporne na antibiotike često su citirani primjer evolucije u akciji putem mutacije i prirodne selekcije. Otpornost na antibiotike već je postojala u bakterijskim populacijama prije nego što su bile izložene antibioticima. Kada je primijenjena vještačka selekcija u obliku antibiotika, rezistentne bakterije su preživjele. Međutim, ako nema antibiotika, rezistentne bakterije predstavljaju mali postotak populacije. To je zato što način na koji izbjegavaju antibiotik takođe dovodi do toga da im je mnogo teže unositi hranjive tvari. Mutacija je korisna samo u vrlo specifičnim okolnostima, ali štetna u normalnom okruženju. Bog je čak stvorio bakterije „po njihovoj vrsti“ tako da će one uvijek biti bakterije.

Nema povećanja genetskih informacija

Ne postoji poznati proces kojim bi se genetskom kodu organizma mogle dodati nove genetske informacije, a kamoli kako bi ta informacija uopće mogla proizaći iz nasumičnih hemikalija. Za informacije je potreban inteligentan izvor, jer ne zahtijevaju samo podatke već i sposobnost dekodiranja tih podataka. Samo ovo je dovoljno da opovrgne evoluciju jer ne postoji

način da riba postane vodozemac bez novih informacija.

Porijeklo života u darvinističkoj evoluciji

Bilo koje ideje o tome kako je život mogao početi na zemlji zanemaruju jedno važno pravilo u biologiji: život ne dolazi, ne može i nikada neće doći iz neživota. Život uvijek proizlazi iz života. To je zakon biogeneze. Naučnici koji pokušavaju da simuliraju nastanak života u stvari pokazuju koliko je inteligencije potrebno da bi život uopšte počeo.

Dok se sam Darwin nikada nije pozabavio porijeklom svemira i rijetko se dotakao porijekla života, oba su ključni aspekti evolucijske dogme. Dok mnogi evolucionisti pokušavaju da se distanciraju od ovih pitanja, posebno pitanja porijekla života, oba su fundamentalno neophodna da bi evolucija bila istinita. Budući da većina evolucionista insistira na naturalističkom objašnjenju svega, porijeklo života i porijeklo svemira su temeljna pitanja na koja evolucionisti moraju odgovoriti kako bi podržali svoju dogmu i naturalistički pogled na svijet.

Pitanje porijekla života muči evolucioniste decenijama. U Darwinovo doba, unutrašnji rad ćelije bio je potpuno nepoznat. Bilo je lako nagađati o porijeklu nečega što se smatra jednostavno sićušnom vrećicom sluzi. Međutim, kako smo saznali više o zamršenom radu ćelije, to je postalo mnogo teže.

Pedesetih godina prošlog vijeka, čuveni eksperiment na Univerzitetu u Čikagu poznat kao Miler-Urejev eksperiment pokušao je da pokaže naturalističko porijeklo života. U udžbenicima i naslovima se kaže da su stvorili gradivne blokove života u epruveti. Ono što su zapravo stvorili bila je toksična supa koja je uključivala aminokiseline, koje su morale biti uklonjene iz reakcione komore prije nego što su uništene u drugom prolazu. Eksperiment je takođe namjerno isključio kiseonik, jer bi

uništio njihove rezultate. Ovaj eksperiment se i danas navodi kao dokaz života iz neživota, vjerovatno zato što svi pokušaji poboljšanja eksperimenta nisu uspjeli proizvesti čak ni osnovne strukture potrebne za život.

Problem fosilnih zapisa za evoluciju

Fosilni zapisi se redovno objavljuju kao oni koji sadrže najbolje primjere evolucijskih promjena u organizmima. Ipak, unutar same evolucionističke zajednice, došlo je do masovnog raskola 1970-ih kada su pokojni Stiven Džej Guld (Stephen Jay Gould) i Najls Eldridž (Niles Eldredge) predložili ideju isprekidane ravnoteže. Ova ideja je priznala praktično odsustvo prelaznih oblika u fosilnom zapisu i predložila da evolucija nije postepen proces. Umjesto toga, bio je to trzav, skokovit proces koji je uglavnom uključivao zastoj prije velikih promjena. Iako je danas manje uobičajena kada je uklonjen uticaj dinamičkog Gulda, sama činjenica da je ova ideja stekla popularnost svjedoči o nedostatku prelaznih oblika u fosilnom zapisu.

Evolucionisti podupiru svoju dogmu tvrdeći da je Zemlja stara milionima ili čak milijardama godina. Najčešći dokaz ove velike starosti je radiometrijsko datiranje. To nije datiranje ugljikom-14, uprkos tome što je Holivud fiksiran na ovu metodu datiranja. Datiranje ugljikom-14 bi funkcionisalo samo na materijalima koji sadrže ugljenik i koji su stari „samo“ nekoliko desetina hiljada godina. Ipak, ugljenik-14 je pronađen u dijaman-tima, koji su navodno stari milijardama godina. Trebalo bi da je odavno nestao, ali nije.

Drugi oblici radiometrijskog datiranja uključuju datiranje uranijum-olovo, datiranje kalijum-argon, datiranje rubidijum-stroncijum i tako dalje. Svi su vođeni sa tri osnovne pretpostavke. Naučnici pretpostavljaju da znaju koliko je i roditeljskog

i ćerkinog elementa postojalo u stijeni kada je nastala. Oni pretpostavljaju da nijedan od roditeljskog ili ćerkinog elementa nije dodat ili izgubljen tokom procesa raspadanja.

Konačno, pretpostavljaju da je stopa raspadanja konstantna. Nijedna od ovih pretpostavki se ne može empirijski dokazati. U stvari, kreacionisti su uradili radiometrijsko testiranje na stijenama poznate starosti, poput onih koje su nastale u erupciji planine Sveta Helena, i otkrili da su stare desetine hiljada godina iako su formirane 1980. Radiometrijsko datiranje ne funkcioniše kao pouzdan pokazatelj starosti Zemlje ili njenih stijena.

Vrlo malo od onoga što evolucionisti predstavljaju kao dokaz za svoju dogmu je dobra nauka. U stvari, sama ideja naturalističke evolucije je anti-naučna. Ako je evolucija istinita i ako je slučajni proces stvorio svijet, onda je taj isti proces slučaja stvorio ljudski mozak i njegove moći logike. Ako su mozak i njegova upotreba logike nastali slučajno, zašto vjerovati njegovim zaključcima? Da bi bili dosljedni, evolucionisti bi trebali odbaciti vlastitu sposobnost logičkog zaključivanja. Naravno, ako bi to uradili, morali bi da odbace i sopstvenu dogmu, što bi ih primoralo da prihvate Tvorca. Evolucija je religija koja sama sebe pobija.

Očekuje se da će vrste promjena koje evolucija zahtijeva pružiti mnoge primjere karika koje nedostaju u gotovo svakom sloju geološkog zapisa. Ali to nije slučaj. Geološki zapis je bolje objašnjen globalnim potopom i kasnijim lokalizovanim katastrofama nakon poplava.

Učinci evolucije na hrišćansku teologiju

Nažalost, kao i u Darwinovim danima, veliki dio crkve je prihvatio milione godina i evoluciju kao činjenicu, a da nikada nije uzeo u obzir temeljne pretpostavke ili kako prihvatanje ovih

pretpostavki podriva biblijski tekst i jevanđelje.

Na primjer, razmislite što se događa kada pokušate dodati evoluciju u Bibliju. Adam i Eva više nisu prvi ljudi, a izvorni grijeh izlazi kroz prozor. Ovo nanosi nepopravljivu štetu biblijskom narativu iskupljenja. Biblija kaže da je smrt došla na svijet zbog čovjekovog grijeha (Rimljanima 5:12) i da se cijela tvorevina nalazi pod prokletstvom zbog grijeha (Rimljanima 8:22). Sveto pismo takođe kaže da je Hrist poslednji Adam, došao da nas otkupi od grijeha donetog na svijet preko prvog čovjeka, Adama (1. Korinćanima 15:22, 45). Ako je Adam bio mitska figura, što evolucija zahtijeva, čak i u „hristijanizovanom“ obliku, cijela paralela između dva Adama i koncepta iskupljenja je uništena. Zagovarajući evoluciju, teistički evolucionisti potkopavaju sama načela hrišćanstva.

Oni hrišćani koji odbacuju evoluciju, ali prihvataju milione godina, imaju isti problem. Isus je, kada je objašnjavao brak sadukejima, ukazao na Adama i Evu kao na prvi par koji je bio od početka stvaranja (Marko 10:6). Prema onima koji prihvataju milione godina, Adam i Eva su postojali tek nakon milijardi i miliona godina smrti, što čini Isusa ili neznaicom ili lažovom. Nadalje, kada je Bog završio svoje stvaranje, nazvao je sve vrlo dobrim (Postanje 1:31). Da bi milioni godina bili istiniti, Bog bi fosilne zapise, koji bilježe bolesti, smrt, nasilje i patnju, morao nazvati veoma dobrim. To nije u skladu s Božjim karakterom otkrivenim u ostatku Svetog pisma.

Bog nam u Postanju govori kako je tačno stvorio svijet, pa čak ni redosljed događaja ne odgovara evolucijskoj priči. Osim toga, jedna od stvari koja pokreće evoluciju je smrt. Ali Biblija uči da je smrt uvedena u savršeni svijet kao rezultat Adamovog grijeha. Kada hrišćani pokušavaju reinterpretirati Božju nepogrešivu Riječ zasnovanu na idejama pogrešivih ljudi, to potkopava jevanđelje Isusa Hrista.

Evolucija i potop

Nadalje, pokušaj kombinovanja evolucije ili miliona godina s biblijskim tekstom prisiljava hrišćane da odbace stvarnost globalnog potopa iz Nojevih dana. Ako je fosilni zapis položen prije čovjeka, onda potop nije neophodan da bi zatrpao fosile i zapravo je u sukobu sa postojećim zapisom. Stoga je, prema ovim pojedincima, poplava morala biti lokalna ili mitska. Ovo otvara sva moguća pitanja kao što su: zašto Bog nije samo rekao Noju da se preseli ili kako je lokalna poplava prekrila sve planine, a ipak ostala lokalna? Jedini način da se zaobiđu ova pitanja je izvrtnje hebrejskog teksta i koncepta biblijske nepogrešivosti.

Evolucija, bez obzira da li je prikazana na „hristijanizovnom jeziku“ ili predstavljena u svojim prirodnim ateističkim bojama, ostaje potpuno bankrotirana i promašena hipoteza o porijeklu svemira ili raznolikosti života na zemlji. Ni u jednom slučaju nije dokazana kosmološka, geološka ili biološka evolucija, a svi najčešći dokazi evolucije su razotkriveni. Pokušaj da se hrišćanstvu doda evolucija je i nebiblijski i iracionalan, budući da sama evolucija nije nauka nego anti-nauka. Ni Biblija ni empirijska nauka ne podržavaju njene tvrdnje.

Evolucija zahtijeva vjeru

Za mnoge, vjera u evoluciju dolazi iz želje da se ukloni potreba za Bogom kao Stvoriteljem. Neki bi rekli da evolucija dolazi iz onoga što nam dokazi govore. Ali dokazi nikada ne govore sami za sebe, oni se uvijek tumače koristeći vaše pretpostavke i polazišta. I samo kada ispitajte dokaze kroz lupu Biblije, to ima smisla.

Evolucija je ukorijenjena u sistemu vjerovanja naturalizma koji ne dozvoljava da bilo šta izvan zakona prirode objasni

kako naš svijet funkcioniše. Ironično, naturalizam zahtijeva kršenje nekoliko poznatih zakona univerzuma.

- Zakon biogeneze (život dolazi samo iz života).
- Ujednačenost (uniformnost) prirode (jednakost ne može postojati niti se očekivati bez kreatora).
- Zakoni fizike („veliki prasak“ zahtijeva suspenziju zakona fizike, niti bi ti zakoni mogli postojati bez kreatora).
- Zakoni vjerovatnoće (za fino podešavanje univerzuma je potreban kreator).
- Zakoni logike (logika zahtijeva logički izvor).
- Zakoni hemije (dosljedna svojstva elemenata zahtijevaju inteligenciju).
- Zakoni informacija (informacije mogu doći samo od inteligencije).

Prihvatiti da sve ove stvari zaista djeluju u svijetu bez Boga kao njihovog Stvoritelja i Organizatora zahtijeva ogromnu količinu vjere. Iako se često koristi kao kritika hrišćana, oni koji imaju evolucijski svjetonazor moraju prihvatiti sve ove stvari slijepom vjerom jer ne postoji naturalističko objašnjenje za postojanje ovih zakona. Iako hrišćani takođe prihvataju određene istine vjerom, vjera u Stvoritelja i Zakonodavca daje osnovu za te istine, a ne slijepa vjera u slijepu, slučajne procese.

Mitovi o evoluciji

• „98% sličnosti“ između DNK čovjeka i šimpanze

Ova razlika zapravo predstavlja milione slova razlike, a mnoge razlike nisu predstavljene u „98% sličnosti“. Ovo je zapravo snažan dokaz za zajedničkog Dizajnera, koji je koristio uobičajene gradivne blokove u svom dizajnu, ali je dao čovječanstvu karakteristike koje ga razlikuju od bilo kojeg drugog stvorenja koje je načinio.

- **„Čovjek-majmun“**

Dominantna montaža od majmuna do čovjeka i druge „rekonstrukcije“ samo su umjetničko djelo zasnovano na mašti, željama i uticaju pretpostavke. Svi navodni ljudi-majmuni mogu se klasifikovati ili kao ljudi ili kao majmuni, a ne kao prelazni oblici.

- **Loš dizajn**

Čini se da neke strukture pokazuju manje od optimalnog dizajna, a nekim evolucionistima to dokazuje da nema kreatora. Ali univerzum koji je bio proklet degeneracijom više od 6000 godina neće održati optimalan dizajn. Koliko je originalni dizajn bio dobar, svjedoči i činjenica da nastavljamo da opstajemo.

- **Zakržljali organi i otpadna DNK**

Evolucionisti tvrde da ljudi i druge životinje imaju organe i DNK koji su otpaci evolucije. Ali ovi izvještaji se često zasnivaju na evolucijskim očekivanjima. Na primjer, slijepo crijevo se nekada smatralo rudimentarnim, ali sada znamo njegovu funkciju. Čak i istinski gubitak funkcije pokazuje svijet koji je u propadanju, što je upravo ono što Biblija kaže.

- **Svi naučnici se slažu**

Čak i ako bi svaka osoba prihvatila određenu ideju, to ne čini ideju ispravnom. Mnogi prihvataju evoluciju jer neće da dozvole ništa čudesno ili natprirodno. Ali sve je veći broj naučnika, kreacionista i drugih, koji ne smatraju da su navodni dokazi evolucije validni ili ubjedljivi.

- **Sličnosti pokazuju prošle evolucijske veze**

Sličnosti u anatomiji navodno dokazuju porijeklo od zajedničkog pretka. Ali strukture koje izgledaju slične (homologe) se često razvijaju pod kontrolom gena koji nisu homologni. Postoji još jedan logičan razlog zašto stvari izgledaju slično – kreacija inteligentnog dizajnera koristeći zajednički

nacrt.

Odgovori koji mijenjaju život evolucionistima

Postoje brojne anatomske strukture koje su jasno dizajnirane. Mnoge su nesvodivo složene, što znači da djelovi ne služe nikakvoj svrsi osim ako svi ne postoje i ne rade zajedno. Postoji mnogo takvih primjera dizajna u biologiji. Sve ovo ukazuje na inteligentnog Kreatora i Dizajnera.

Dakle, ostaje nam neizbježan zaključak: mora postojati moćan i super-mudar Stvoritelj. Sa takvim Kreatorom više vam nisu potrebne milijarde godina. Mogao je stvoriti sve za mnogo kraće vrijeme – recimo za šest dana. Ovaj Stvoritelj nam je dao jasan zapis (Bibliju) o tome kako je stvorio svijet, koliko mu je vremena trebalo, kako su ljudi pali u grijeh i kako je Sin Božji (Isus) došao na zemlju da nas spasi od grijeha i smrti.

Poglavlje 4.

Evucija od aseksualne do seksualne reprodukcije: kraljica evucijskih problema

Dr Džeri Bergman, biolog

Dokazi su neodoljivi i široko priznati od strane evucionista da evucija malim koracima ne može premostiti prelaz sa aseksualne na seksualnu reprodukciju.

Uvod

Istorijski gledano, u zapadnom društvu, vjekovima dominantno vjerovanje je bilo učenje iz Postanja da je porijeklo seksualne reprodukcije rezultat stvaranja. Nakon Darvinističke revolucije, porijeklo seksa je objašnjeno kao rezultat evucije. Ukratko, slučajne mutacije su odabrane preživljavanjem najsposobnijih, što je rezultiralo evucijom aseksualnih stvorenja u seksualna stvorenja (Dabhoiwala 2012). Darvinizam je tada „učinio teleologiju suvišnom... adaptacije se proizvode pomoću slijepog mehanizma... nisu rezultat svjesnog dizajna“ od strane Boga (Ghiselin 1974, 24). Dakle, kada je evucija zamijenila Boga kao tvorca organskog života, traženo je evucijsko objašnjenje za sve aspekte života uključujući seksualnu reprodukciju (Symons 1979, 60). Problem porijekla seksa danas je široko prepoznat od strane evucionista, čak i nakon 150 godina istraživanja otkako je Darwin revolucionirao svijet svojom teorijom. Ovo „remek-djelo prirode“ priznato je kao jedan od najtežih evucijskih problema, koji je odmah iza problema porijekla života (Trivers 1983). To je razlog zašto se seksualna reprodukcija

naziva „kraljicom evolucijskih problema“ (Ridley 2001; Smith 2018, xxix).

Nadalje, „nijedan drugi problem nije posijao toliku zbrku“ kao pokušaji da se objasni porijeklo seksualne reprodukcije (Bell 1982, 19). Kao što je Ričard Dokins pitao: „Zašto je seks, ta bizarna perverzija direktne replikacije, uopšte nastao? ... Ovo je izuzetno teško pitanje za evolucionistu da odgovori“ za koje je priznao da će ga „izbjeći“ zbog „teškoće koje teoretičari imaju s objašnjenjem evolucije pola“ (Dawkins 1976, 46). Pokojna profesorica Margulis je u uvodu svoje knjige o seksu dodala da je „postajanje seksualnosti jedna [tema] koje ćemo pokušati da se klonimo kroz ovu knjigu“ (Margulis and Sagan 1986, 3).

Darvinova Velika teorija uči da se evolucija od aseksualnih morskih organizama do seksualnih kopnenih vodozemaca, gmizavaca i sisara dogodila isključivo prirodnim putem. Ovo zahtijeva premošćivanje jaza između dva vrlo različita sistema reprodukcije (Smith 1978). Tri glavne komponente seksualne reprodukcije su 1) gamete (sperma i jajne ćelije), 2) gonade (testisi i jajnici) i 3) kopulacioni organi (penis i vagina). Svi ovi sistemi moraju, kao skup, biti kompatibilni da bi se desila reprodukcija. Kao što će biti dokumentovano, uprkos decenijama istraživanja nekih od vodećih biologa, ovaj jaz nije premošćen čak ni „baš tako“ pričama. Ovo je veliki problem za evoluciju jer sama ova „kraljica evolucijskih problema“ pobija Darvinovu Veliku teoriju (Smith 2018, xxi, 54). Darwin je svojim teorijama obmanuo i istraživače i društvo, posebno onima koje se odnose na seks (Fisher 1979; Tanner i Zihlman 1976; Tavis 1992, 212–215). Darwin je prepoznao da je polna selekcija, na mnogo načina, veoma različita od prirodne selekcije. Priznao je da mnoge životinje, posebno ptice, imaju suštinski osjećaj za ljepotu. Dakle, Darwin je priznao da postoji više u seksualnoj reprodukciji od samo tri gore navedena sistema. Konkretno, seksualna

selekcija je evolucijska sila vođena onim što su zapravo donekle proizvoljni estetski izbori kod partnera, a ne imperativi okoline koji pokreću prirodnu selekciju (Prum 2018).

Sveprisutni problem seksualne reprodukcije

Uz nekoliko izuzetaka, kao što su bdeloidni rotiferi, većina životinja i biljaka može se razmnožavati nekim oblikom seksualnog ponašanja. Nadalje, polne žlijezde koje se koriste u životinjskom carstvu za seksualne odnose, iako su enormno različite, funkcionišu samo u jednu svrhu, da prenesu muško sjeme da oplodi žensko jaje. Biljke koriste sasvim drugačiji sistem prenosa od sisara, obično zahtijevajući vjetar, vodu ili insekte da bi izvršili prenos sjemena. Mnogi prokarioti takođe učestvuju u prenosu gena. Pretpostavka da je aseksualna reprodukcija „jednostavna“ je pogrešna: „čak i najjednostavniji bakterijski hormonemalni seksualni proces, sa biohemijske tačke gledišta, nije nimalo jednostavan“ (Margulis and Sagan 1986, 36). Evolucija aseksualne reprodukcije je, takođe, omela evolucioniste, ali to je tema drugog rada.

Evolucionisti su suočeni s problemom evolucije mehanike seksualne reprodukcije ne samo kod ljudi, već i u hiljadama različitih životnih oblika. Biljke, crvi, ptice, gmizavci i sisari koriste veoma različite seksualne sisteme. Da bi „bilo koji od njih postojao, mehanika seksa je morala biti u potpunosti na mjestu – sve u isto vrijeme“ (Smith 2018, 165). Koliki je problem za evolucionista ilustruje činjenica da, bez seksualnih biljaka, biljojedi poput krava i ovaca ne bi mogli preživjeti. Isto tako, bez biljojeda, poput antilopa, mesožderi poput lavova i tigrova ne bi mogli preživjeti.

Ridli tvrdi da je na mnogo načina aseksualna reprodukcija superiorna evolucijska strategija. Potreban je samo jedan roditelj

i svaki od gena tog roditelja se prenosi na njegovo potomstvo. Nasuprot tome, u seksualnoj reprodukciji, samo polovina gena svakog roditelja se prenosi na sledeću generaciju. Nadalje, par se mora pronaći i parenje se mora dogoditi u vrlo određeno vrijeme. Ipak, seksualna reprodukcija i dalje postoji (Ridley 1993a).

Seks nije ključan samo za pojedinačne oblike života, već i za čitavu mrežu života koju nazivamo ekosistemom. Teorija evolucije postulira da je aseksualna reprodukcija, nakon mnogo miliona godina, evoluirala u mnoštvo sistema seksualne reprodukcije koji postoje danas. Ogroman jaz između aseksualne reprodukcije i bilo koje od njih nije i, kako ćemo pokazati, ne može se premostiti evolucijom.

Nadalje, raznolikost reproduktivnih sistema koji postoje čak i kod velikih klasa gmizavaca, riba, vodozemaca, sisara, a posebno kod insekata, je ogromna. Sem toga, svi muško-ženski organi moraju biti kompatibilni unutar svake vrste da bi došlo do reprodukcije. Fokus ovog rada je na specifičnom reproduktivnom sistemu organa koji se koristi kod sisara, prvenstveno ljudi.

Darvin je odustao od pokušaja da odgovori na problem porijekla seksa

„Problem seksa“ razjašnjava Darwinov čuveni izazov, koji je glasio: „Kada bi se moglo pokazati da postoji bilo kakav složen organ, koji nikako nije mogao biti formiran brojnim, uzastopnim, blagim modifikacijama, moja teorija bi se apsolutno slomila“ (Darwin 1859., 225). U opisu evolutivnog puta koji je proizveo seksualnost, Darwinovo rano bavljenje problemom porijekla seksa dovelo ga je do zaključka da je aseksualni život evoluirao u seksualni život. Na početku svoje karijere, međutim,

Darvin je prepoznao neke od mnogih problema s ovim gledištem i uhvatio se u koštac s korištenjem gledišta hermafroditizma – prisutnosti muških i ženskih reproduktivnih organa kod jedne osobe – kao mogućeg odgovora (Ghiselin 1965). U svojim bilješkama iz 1837-1838, kada je pokušavao da objasni neke od mnogih fizičkih razlika između muškaraca i žena, Darwin je napisao:

„gotovo sve životinje podložne hermafroditizmu — ti organi koji obavljaju gotovo istu funkciju kod oba pola, nikada nisu dvostruki, samo modifikovane [verzije] onih koje obavljaju vrlo različite [funkcije], oboje su prisutni u svakoj nijansama savršenstva. — Kako to da su njegove bradavice, iako jalove, tako jasne kod muškarca, a ipak nema traga abortivne materice, ili jajnika – ili testisa kod žena. — prisustvo i testisa i jajnika u Hermafrodita – ali ne i penisa i klitorisa, pokazuje da mislim da su oboje prisutni u svakoj životinji, ali nejednako razvijeni.“ (citirano u de Beeru 1960, 298–299)

Osim ovog ranog razmišljanja, „Darvin nikada nije pokušao da objasni porijeklo seksa. Zašto bi se mučio? Priroda je bila potpuno zasićena seksom“ (Smith 2018, 169). Darwin je vjerovatno shvatio da ne može čak ni proizvesti logične spekulacije koje objašnjavaju porijeklo seksa. Iz tog razloga je gotovo potpuno ignorisao temu. U svom radu *Porijeklo čovjeka*, Darwin je pokrio seksualne varijacije, seksualnu adaptaciju, seksualnu privlačnost i seksualnu selekciju, ali nikada nije spomenuo kako je seks uopšte mogao evoluirati (Smith 2018, 145). Ipak, Darvini uvidi „koji su rasvijetlili toliko misterija, do sada nisu uspjeli baciti više od prigušenog i kolebljivog svjetla na središnju misteriju seksualnosti“ (Bell 1982, 19).

Problem za Darvina i njegove sledbenike bio je u tome što se „bakterijska seksualnost veoma razlikuje od mejotičkog pola protista, gljiva, biljaka i životinja.“ Toliko različito, u stvari, da se premošćivanje to dvoje pokazalo nemogućim, čak ni u teoriji

(Margulis and Sagan 1986, 3). Margulis je zaključila da seks nije evoluirao zato što je bio superiorno sredstvo reprodukcije – kako tvrdi većina evolucionista. Umjesto toga, „u konačnici se muškarci i ženke razlikuju jedni od drugih ne zato što su seksualne vrste bolje opremljene da se nose sa nepredviđenim okolnostima dinamički promjenjivog okruženja, već zbog niza istorijskih nesreća koje su se dogodile“ (Margulis and Sagan 1986, 3).

Potreban je kompleksan integrisani sistem

Seksualna reprodukcija ne uključuje jedan ili dva organa, već brojne organske sisteme koji moraju raditi zajedno. To uključuje polne žlijezde, žensku matericu i porođajni kanal, sekundarne seksualne osobine (npr. bradu kod muškaraca, grudi kod žena), mozak koji reaguje na seksualne podražaje i gene koji proizvode i regulišu mnoge djelove cijelog kompleksa reproduktivnog sistema. Bez svih ovih potrebnih djelova, sistem neće funkcionisati i organizam se ne može razmnožavati.

Ovaj problem savršeno ilustruje Darwinovu dilemu, odnosno pitanje koje je prvi postavio Sv. Džordž Mivart 1871. godine: „Čemu služi pola krila?“ Činjenica je da bi polovina ptičjeg para krila bila gore nego beskorisna jer bi uveliko ometala kopneno putovanje organizma i gubila tjelesne resurse i hranjive tvari (Smith 2018, 48–50; takođe Gould 1985). Zbog ove dileme, evolucionisti gotovo ujednačeno zanemaruju problem evolucije pola.

Zimmer i Emlen su čak priznali u svom popularnom udžbeniku da „S obzirom na funkcionalnu jedinstvenost seksualne reprodukcije čak i na najprimitivnijem nivou, ono što ćemo vidjeti iznova i iznova kroz ovu knjigu je da se takav pretpostavljeni postepeni proces ne bi mogao, u stvarnim naučnim

činjenicama, dogoditi“ (Smith 2018, 81). Ali, prema evolucionistima, to se moralo dogoditi i zahtijevalo je veliki broj mutacija zvanih „zamjene replikatora“. Dokins je napisao: „seksualna reprodukcija je vrhunski primjer složene adaptacije za [koju] bi bio potreban veliki broj replikatorskih [genetskih] supstitucija“ (1982, 106).

Mitoza evoluirala u mejozu

Seksualna reprodukcija zahtijeva mejozu, koja proizvodi haploidne ćelije koje sadrže polovinu normalnog broja hromozoma za organizam. Kod ljudi, to znači da haploidna ćelija ima 23 od uobičajenih 46 hromozoma. Evolucionisti predlažu da je nakon eona genetskih mutacija mitotička evoluirala u mejozu (Smith 2018). Ovo je problematično jer postoje velike razlike između mejoze i mitoze (Wilkins and Holliday 2009). Evolucija mejoze iz mitoze je neodrživa iz razloga sličnih dilemi „pola krila“. Ukratko, mitotička je bliža proslavljenoj mašini za kopiranje, dok je, nasuprot tome, mejoza funkcionalni kreator koji proizvodi potencijal za ogromnu raznolikost koja se može vidjeti posvuda u većini svih oblika života koji postoje danas (Smith 2018, 94). Nadalje, da bi mejoza postojala, transpozicija, otisak, epigenetika, genetski prelaz, mehanizam topoizomeraze i brojni drugi složeni sistemi su takođe morali evoluirati i biti dostupni za upotrebu istovremeno. Međutim, ništa od toga nije objašnjeno evolucijom, čak ni „baš tako“ pričama.

Evolucija od vanjske ka unutrašnjoj oplodnji

Veliki jaz u evoluciji seksualne reprodukcije je od vanjske do unutrašnje oplodnje. Vanjska oplodnja uključuje muški spermatozoid koji oplodi jajnu ćeliju koju je proizvela ženka *izvan* ženskog tijela. To se obično događa u vodi ili vlažnim

područjima kako bi se olakšalo kretanje muške sperme do mjesta gdje se nalazi žensko jaje. U vodi, mužjaci i ženke moraju osloboditi gamete u slično vrijeme i na sličnim lokacijama kako bi oplodili jajašca. Ovaj problem se smanjuje tako što ženke grade gnijezda u koja polažu jaja, ali zahtijeva programiranje mužjaka da talože svoju spermu u gnijezda u određeno vrijeme i na određenom mjestu (Smith 2018, 53).

Unutrašnja oplodnja uključuje uvođenje sperme, putem inseminacije, koja će se spojiti sa jajnom ćelijom unutar ženkinog tijela, ali samo ako su uslovi odgovarajući. Teorija evolucije predlaže da je, kada se život preselio iz mora na kopno, ova tranzicija prisilila evoluciju unutrašnje oplodnje kako bi se spriječilo isušivanje. Isušivanje bi predstavljalo veliki problem u sistemu eksterne oplodnje.

Međutim, promjena sa vanjske na unutrašnju oplodnju je proizvela veliki evolucijski jaz između dva vrlo različita sistema reprodukcije. Zatvaranje ovog jaza nije dokumentovano od strane evolucionista u proteklih 150 godina, čak ni uvjerljivim „baš tako“ pričama (Smith 2018, 53). Pretpostavka da je vanjska oplodnja evoluirala u unutrašnju oplodnju takođe je osporena. Naučnici su davno stigli do „zaključka da je unutrašnja oplodnja mogla proizaći samo iz svoje milom ili silom vanjske oplodnje, a nikada obrnuto. Međutim, nova studija *Long et al.* objavljena u časopisu *Nature* ... pokazuje da je vanjska oplodnja možda evoluirala od unutrašnje oplodnje kod najnovijeg zajedničkog pretka plakoderma, drevnih predaka do, između ostalih, koštanih riba, ptica, gmizavaca, vodozemaca, autora i čitalaca.“ (Gamal 2014.)

Kao što je tipično za mnoga istraživanja o porijeklu seksa, spekulativni članak u časopisu *Nature* bio je zasnovan na slabim dokazima. Konkretno, otkriće morfologije organa za hvatanje ženke pronađeno na onome što se smatra pretkom plakoderma,

liči na otkriće ptiktodonta (red izumrlih oklopnih riba koji pripadaju klasi plakoderma). Ovo sugerirše da je unutarnja oplodnja izvorno karakterisala sve plakoderme. Plakodermi su izumrle ribe čiji je prednji dio tijela obavijen širokim, ravnim koštanim pločama. To „implicira da vanjska oplodnja i mrijest, koji karakterišu većinu postojećih vodenih gnatostoma, [kičmenjaka sa čeljustima], moraju biti izvedeni iz unutrašnje oplodnje, iako se ova transformacija smatra nevjerovatnom“ (Long et al. 2015).

Većina vrsta riba koje mrijeste jaja oplođuju se izvana, obično tako što ženka polaže jaja, a zatim ih mužjak oplodi. Izuzeci uključuju hrskavične ribe, uključujući morske pse, raže i himeru. U hrskavičastim ribama, jaja se oplođuju iznutra, iako pokazuju široku raznolikost unutrašnjeg i vanjskog embrionalnog razvoja.

Stoga bi najlogičnija evolucija od vode do kopna bila od neke hrskavične ribe do nekog reptila, evolucijski put koji je uglavnom odbačen zbog ogromnih razlika između hrskavičnih riba i reptila. Najšire prihvaćeni evolucijski put od vanjske do unutrašnje oplodnje je od vodozemaca do reptila, put koji je takođe odvojen anatomske promjenom (Denton 1986, 218).

Seksualni reproduktivni sistem uključuje ne samo kompatibilne kopulativne organe koji se razvijaju istovremeno i kod mužjaka i kod ženke u paru, već i efikasan sistem koji podržava embrion dok se razvija. Ovaj sistem mora omogućiti njegovo rađanje, hranjenje i njegu dok ne bude spreman za samostalan život. Da bi vodozemci evoluirali u gmizavce, kao što evolucija postulira, sve ove promjene moraju prvo evoluirati u vodi kako bi se omogućilo novom organizmu da preživi. Ne bi mogao živjeti na suhom dok ne bio u stanju da preživi i uspješno se razmnožava na kopnu (Smith 2018, 54–55). Niko nije mogao objasniti kako je došlo do ovog prelaza sa reprodukcije u vodi u reprodukciju na kopnu.

Amnionska evolucija

Da bi unutrašnja oplodnja evoluirala iz vode na kopno takođe je neophodan amnionski sistem za koji većina evolucionista pretpostavlja da je evoluirao iz reproduktivnog sistema vodozemaca (Reisz 1997). Amnionsko jaje je sistem koji proizvode gmizavci, ptice i prototerijski sisari koji polažu jaja (Smith 2018, 54). Amnionska jaja omogućila su životinjama da žive na suhom bez zahtjeva da se vrate u vodu radi razmnožavanja, kako to zahtijevaju vodozemci. Ovaj tip reproduktivnog sistema „je mnogo složeniji i potpuno drugačiji od sistema vodozemaca. Jedva da postoje dva jaja u čitavom životinjskom carstvu koja se fundamentalnije razlikuju“ (Denton 1986, 218).

Kod placentalnih sisara, embrion se razvija unutar amnionske vrećice ispunjene plodovom vodom koja je, zauzvrat, povezana sa placentom. Placenta je izuzetno složen sistem koji povezuje majku i dijete. Pruža kiseonik i hranjive materije fetusu, a istovremeno uklanja ugljen-dioksid, urin i brojne druge otpadne materije iz njega. Placenta takođe metabolizuje širok spektar materija i oslobađa brojne metaboličke produkte u cirkulaciju majke i/ili fetusa koji se uklanjaju majčinim bubrezima.

Evolucija od neamnionskog jajeta do amnionskog sistema, iako se široko pretpostavlja da se dogodila, nikada nije dokumentirana u fosilnom zapisu, ne samo zato što se meko tkivo slabo fosilizuje, već zato što se suočava s istim problemom dokumentovanim za evoluciju pola, naime da novi reproduktivni sistem neće omogućiti opstanak sve dok se stotine potrebnih promjena ne dovrše kako bi se postigao potpuno funkcionalan nivo (Gauthier, Kluge i Rowe 1988).

Potrebna je harmonija ciklusa parenja

Postizanje harmonije ciklusa estrusa (parenja) – uskog vremenskog okvira u kojem su životinje sposobne da se pare (ili se „uspale“) – još je jedan evolucijski problem. Ciklusi parenja uveliko variraju u odnosu na godišnje doba, dužinu i koliko se puta godišnje javlja seksualna spremnost. Većina životinja je monoestrusna (imaju jedan ciklus estrusa po sezoni parenja) ili dioestrusna (imaju dva ciklusa estrusa u jednoj sezoni parenja), dok su neke, kao što su ljudi, poliestrusne (imaju mnogo ciklusa estrusa u toku cijele godine) (Smith 2018, 61–62). Zapravo, ljudi su jedina vrsta koja je seksualno aktivna tokom cijele godine. U svim slučajevima, mužjaci i ženke moraju biti u, ili vrlo blizu, istom ciklusu parenja da bi došlo do uspješnog parenja. Neke životinje, poput džinovske pande, plodne su samo jedan dan tokom cijele godine.

Seksualni dimorfizam

Još jedan ponor između aseksualnog i seksualnog života je seksualni dimorfizam — gdje vanjska morfologija polova varira, omogućavajući životinjama da efektivno razlikuju mužjake od ženki svoje vrste prema vanjskim fizičkim osobinama. Njihovo ponašanje takođe mora odgovarati njihovoj seksualnoj ulozi. Ženke obično njeguju, štite i odgajaju svoje potomstvo.

Nasuprot tome, mužjaci moraju podržavati, štititi i braniti svog partnera i potomstvo. Nije iznenađujuće da je evolucija polnog dimorfizma još jedan težak problem za evoluciju. Drugim riječima, „kako seksualna reprodukcija dovodi do izrazito različitih polova, kao što su mužjaci i ženke?“ (Gray and Garcia 2016, 4).

Neki seksualni oblici života su seksualno dimorfni, dok drugi nisu morfološki različiti osim sjemenika, kao što je slučaj

poznatog pogrešno identifikovanog pola kućnih mačaka. Drugi, kao što su sekvencijalni hermafroditi, „mogu se promijeniti iz mužjaka u ženku tokom svog života“ (Gray and Garcia 2016, 4–5). Zapravo, ljudi pokazuju više seksualnog dimorfizma od većine sisara i gmizavaca. Darwin je pokušao da objasni ovu činjenicu seksualnom selekcijom, ali drugi vjeruju da je to bolje objašnjeno ekološkim faktorima (Shine 1989). Profesorka Univerziteta Stanford Džozan Rafgarden (Joan Roughgarden) čak je tvrdila da je, generalno, „Darvin pogriješio u vezi sa seksualnom selekcijom“ (2004).

Čak i u području seksualnih uloga postoji mnogo različitih obrazaca – osim uloge rađanja. Jedan rijedak primjer gdje je uloga rađanja obrnuta su morski konjići, gdje mužjaci rađaju i njeguju potomstvo. Određene ribe mogu promijeniti pol, očuvajući riblje vrste ako postoji neravnoteža u komplementarnim polnim ulogama. Imajte na umu da je kritični faktor da i muška i ženska fizička i društvena uloga moraju biti kompatibilne sa zahtjevima za uzgoj potomstva. Mladunce obično njeguje ženka, ali u nekoliko slučajeva to čini i njen partner, ili se mladi rađaju bez roditeljske podrške jer su sposobni da žive sami ubrzo nakon rođenja. Primjer za to su morske kornjače koje polažu jaja u pijesak, a zatim odlaze, da se nikada ne vrate da brinu o svom potomstvu.

Kompatibilnost spermatozoida i jajeta

Sperma mora biti dizajnirana da oplodi jaje svoje vrste. Iz tog razloga, svi poznati pokušaji ukrštanja čimpanze i ljudi su propali (Bergman 2017, 219–236). U većini slučajeva ne znamo zašto unakrsna oplodnja ne uspije, dijelom zato što genetičari nisu uradili potrebna istraživanja. Jedan slučaj koji detaljno razumijemo je bitna komponenta višemilionske industrije uzgoja

pasa. Morfometrija glave sperme domaćih pasa pokazuje značajne razlike u rasama pasa (Soler et al. 2017, 151).

Pasja sperma izgleda slično ljudskoj spermi, ali za razliku od ljudske verzije, pseća sperma ima gust kompleks šećera i holesterola koji prekriva glavu sperme u kojoj se nalazi DNK (Khan et al. 2017). Kada sperma putuje kroz matericu ženke, hemijski koktel unutar materice, koji mora sadržavati magnezijum, efikasno razgrađuje ovojnicu.

Ako omotač ostane netaknut, DNK pseće sperme ne može oploditi jajnu ćeliju – kao što bi bio slučaj kod svih životinja koje nisu u stanju da razbiju kompleksnu barijeru sperme. Štaviše, ista količina hemikalija u ženskom jajovodu takođe uzrokuje da spermatozoid miče repom. Rep spermatozoida tada funkcioniše kao propeler koji uzrokuje brže plivanje i pomaže mu da se uvuče u jaje kako bi odložio svoj DNK.

Obično je potreban složen skup interakcija kako bi se spermatozoidima omogućilo da prodru kroz različite barijere jajne ćelije i oplode jaje. Kada stignu do jajne ćelije, spermatozoidi mnogih vrsta nailaze na „zonu pelucida, debeli omotač šećera za koji samo spermatozoidi imaju pravi biohemijski alat za kačenje“ kako bi oplodili jaje (Bennett 2019). Kada se približi jajnoj ćeliji domaćina, spermatozoid nailazi na lavirint površinskih biomolekula, uključujući složene grane šećera povezane sa ćelijском membranom pomoću proteinskih debla. Da bi prodro u ćeliju, spermatozoid mora imati oblik „hvatanja“ koji odgovara granama na jajetu koje funkcionišu kao „držači“. Konkretno, proteinske strukture koje se pričvršćuju na šećere na površini ćelije nazivaju se lektini, koji koriste unutrašnje šupljine kako bi čvrsto nalegli oko određenih šećera na jajetu. Kod sisara, genomi sperme i jajne ćelije su utisnuti da bi bili kompatibilni, a bez ove kompatibilnosti ne može doći do oplodnje.

Problem rodne evolucije

Duga lista djelova potrebnih da bi seksualna reprodukcija funkcionisala uključuje polne organe kako spolja tako i one unutar tijela. Osim kompatibilnih polnih žlijezda, za reprodukciju su potrebne muško i žensko ponašanje i fizičke razlike i kompatibilnost. „Pol“ obuhvata činjenicu da se mužjaci i ženke sastoje od više od razlika u jajnicima, ali i od brojnih anatomskih, hormonalnih i personalnih razlika.

Univerzalni istorijski pogled je bio da postoje samo „dva roda u biljnom i životinjskom carstvu“ (Smith 2018, 28). Ovo je stav o rodu koji se uči u Postanju, „Bog ih je stvorio muško i žensko“, a koji je sada doveden u pitanje od strane takozvane „progresivne“ kulture. Oni tvrde da postoji čak 112 rodova, uključujući biseksualne, aseksualne, homoseksualne, transeksualne (muško tijelo i ženski rod, ili žensko tijelo i muški rod) i ispitivače (stanje koje postoji kada neko nije siguran u svoje pol) (Dude 2021). Za razliku od mnogih rodova koje zastupaju društveni progresivci, rod je usko povezan sa polom i ova dva pojma su se istorijski koristila naizmjenično. Profesor Grejem Bel (Graham Bell) je primijetio da svaki „student zna da se homologni hromozomi obično nasumično odvajaju tokom podjele jezgra; nijedan profesor ne zna zašto. Svaki laik zna da sve poznate životinje i biljke imaju dva pola, ali nikad više; malo naučnika se sjetilo da se zapita, a niko nije uspio da razumije, zašto često ne bi trebalo da bude tri ili više polova, kao što ih ima kod nekih cilijata i gljiva“ (Bell 1982, 19).

Iako postoje samo dva roda kod sisara, rodne podjele su složenije u nekim oblicima života, kao što je kod nekoliko insekata, uključujući pčele koje imaju tri „pola“: trutove, radilice i matice (Smith 2018, 99, 164). Čini se da je evolucija polnih organa insekata potpuna misterija (Smith 2018, 100–102).

Ogromna raznolikost polnih organa insekata uključuje neke koji su toliko različiti da nisu homologni ni s jednim drugim poznatim organom u svijetu insekata. Iako ovdje nije obrađena, ova tema zaslužuje poseban rad.

Druge životinje mogu biti i seksualne i partenogene. Partenogeneza je oblik aseksualne reprodukcije u kojoj se rast i razvoj embriona odvija bez oplodnje muškom gametom, kao što je to kod glista, lisnih uši, hidri i sunđera (Smith 2018, 99–100, 118). Neki oblici života, poput kvasca, mogu se razmnožavati aseksualno pupanjem ili fisijom, ili mogu formirati haploidne spore koje se na kraju spajaju s drugim sporama i formiraju diploidni zigot, kao što se događa u seksualnoj reprodukciji. Ovi izuzeci samo komplikuju evolucijske tvrdnje, a ne dodaju niti podržavaju tvrdnje o evoluciji pola, koja ostaje „jedna od najtrajnijih misterija biologije“ (Ridley 1993a, 36). Zaista, ovi primjeri ilustruju maksimu da je seksualni sistem gori od beskorisnog sve dok se ne razvije do tačke u kojoj efikasno funkcioniše (Smith 2018, 201–230). Seksualna reprodukcija mora biti uspješna u prvoj generaciji da bi postojala druga generacija, iako kada ovaj način reprodukcije bude uspješan, on se teoretski može fino podesiti tokom budućih generacija. Ukratko, „nijedna generacija ne može prenijeti bilo kakve blage evolucijske prednosti na sledeću generaciju ako još ne može“ da se reprodukuje (Smith 2018, 22).

Kompatibilnost dizajna polnih organa

Još jedna kritična briga je da dizajn polnih organa i ćelij-skih mehanizama ograničava seksualnu reprodukciju vrsta na pripadnike iste vrste, kao što smo vidjeli kod pasa. Evolucija reproduktivnog sistema organa sisara je ogroman izazov za evoluciju – tema koja se rijetko pominje u akademskoj evolucijskoj

literaturi. Neki od glavnih djelova muškog ljudskog reproduktivnog sistema su pak sastavljeni od brojnih složenih djelova, a svi su, funkcionišući kao jedinica, potrebni za reprodukciju. Dole navedeni sistemi nisu samo analogni jednom stepenu prenosa u mjenjaču, da tako kažemo, već je svaki sistem čitava jedinica više kao kompletan automobilski mjenjač. Nadalje, i muški i ženski sistem moraju funkcionisati zajedno kao jedan sistem prije nego što je seksualna reprodukcija moguća. Neki od ovih odvojenih sistema su navedeni u nastavku.

Muški ljudski reproduktivni organi i njihova funkcija

Testisi: dom seminifernih kanalića koje proizvode spermu (spermatogeneza).

Skrotum: okružuje testise, njegov kremaster mišić reguliše njihovu temperaturu.

Epididimis: transportuje, skladišti i dovodi spermu koja se proizvodi u testisima do zrelosti.

Sjemevod: transportuje zrelu spermu u cijev uretre koja prenosi urin ili spermu izvan tijela.

Sjemenice: proizvode i pohranjuju tekućinu koja na kraju postaje sjemena tekućina. Sloj glatkih mišića se skuplja, oslobađajući tečnost sjemenih vezikula u ejakulacijski kanal. Sjeme se sastoji od šećera (uglavnom fruktoze), proteina, limunske kiseline, neorganskog fosfora, kalijuma i prostaglandina.

Prostata: luči tečnost prostate, komponentu sperme. Mišići prostate pomažu izbacivanju sjemene tekućine u uretru tokom ejakulacije. Tečnost prostate sadrži visok nivo cinka.

Bulbouretralne žlijezde: nalaze se ispod prostate; dodaju tečnost sjemenu tokom ejakulacije.

Glavić penisa: distalni kraj (vrh) penisa, čiji je prednji kraj prekriven kožicom; djelovi osovine uključuju *corpus*

cavernosum i uretru.

Pored ovih organa nalaze se mnoge arterije, kapilari, ligamenti, epitelno tkivo i hrskavica.

Ženski ljudski reproduktivni organi i njihova funkcija

Jajnik: male žlijezde ovalnog oblika smještene s obje strane materice koje proizvode jajašca i nekoliko ženskih hormona.

Falopijevi tubusi: uske cijevi pričvršćene za gornji dio materice. One služe kao tuneli za jajne ćelije koje putuju od jajnika do materice. Oplodnja se obično dešava ovdje.

Uterus: šuplji, kruškoliki mišićni organ koji je dom fetusa u razvoju. Njegova tri glavna sloja su 1) endometrijum (unutrašnji epitelni sloj, zajedno sa njegovom mukoznom membranom); 2) miometrijum je srednji sloj koji se sastoji uglavnom od glatkih mišićnih ćelija materice, ali takođe podržava stromalno i vaskularno tkivo. Njegova glavna funkcija je da proizvede kontrakcije materice za porođaj. Na kraju, 3) perimetrijum pokriva tijelo materice i dio grlića materice.

Klitoris: veoma je osjetljiv na stimulaciju i funkcioniše slično kao i penis kao tačka seksualne reakcije.

Velike usmine: zatvaraju i štiti vanjske reproduktivne organe.

Male usmine: leže unutar velikih usmina. Oni okružuju i štite otvore za vaginu.

Bartolinove žlijezde: nalaze se pored vaginalnog otvora i proizvode tekući (sluz) sekret.

Cerviks: dijafragma koja štiti matericu, ali ima uski otvor (spoljni otvor) koji omogućava protok menstrualne krvi iz materice i usmjerava sperm u matericu tokom polnog odnosa. Tokom porođaja je proširen na oko 10 cm.

Vagina: porođajni kanal. Spaja cerviks sa spoljašnjošću tijela.

Himen: tanka membrana u obliku polumjeseca koja okružuje otvor u vagini kako bi omogućila da menstrualna krv teče iz vagine. Štiti matericu od bakterija i parazita.

Pored ovih organa nalaze se mnoge arterije, kapilari, ligamenti, epitelno tkivo i hrskavica.

Osim toga, različiti tjelesni organi proizvode reproduktivne hormone (uključujući folikulostimulirajući hormon i luteinizirajući hormon), koji putuju krvlju do jajnika kako bi stimulirali rast oko 15 do 20 jajnih ćelija u jajnicima, svako u svojoj ljusci, zvanog folikula.

Osim nekoliko poređenja, kao što je konstatacija da uretra postoji i kod muškaraca i kod žena, nisam našao ništa u literaturi što bi dokumentovalo kako su ovi vrlo različiti organi mogli evoluirati. Darwin je također bio zbunjen i pravio je poređenja zasnovana na pretpostavci da su hermafroditi bili prelazni prototip seksualnih stvorenja. Međutim, oni ne pokazuju nikakve dokaze razvoja i na mnogo načina koriste najbolje od oba sistema reprodukcije, aseksualnog i seksualnog. Moglo bi se tvrditi da bi prirodna selekcija favorizovala ovu reproduktivnu metodu i stoga bi ona bila uobičajena u svim oblicima života.

„Evolucija“ „problema seksualne reprodukcije“ pobija evoluciju

Detaljna doktorska teza pod nazivom „Darvinovski pokušaji objašnjenja seksualne reprodukcije i ‘Kraljica evolucionih problema’“ zaključuje da „prirodna selekcija bi bila opovrgnuta ako bi se otkrilo da živa bića sadrže organe koji se nisu mogli formirati postupno, što je neophodan uslov da se oni formiraju kroz evolucionski proces prilagođavanja kroz prirodnu ili

seksualnu selekciju... postojanje takvog organa bi impliciralo falsifikovanje te teorije ... činjenica da se seksualna reprodukcija ne može objasniti teorijom prirodne selekcije implicira da je seksualna reprodukcija falsifikat u gore opisanom obliku i da je, ... fenomen koji je fatalan za teoriju prirodne selekcije“ (van Rossum 2014, 111, 138, 141).

Zanimljivo je da Guld, poput Darvina, u svojoj istoriji evolucije života, čak ni ne pokušava da odgovori na ovo ključno pitanje u evolucionoj teoriji; naime kako i zašto su gore navedeni sistemi i organi mogli evoluirati (a nije ni bilo ko drugi). Seksualna evolucija nema izvor genetske raznolikosti osim mutacija i, posledično, ne može se dogoditi dok ne postoji izvor raznolikosti (Gould 1989, 60). Mutacije ne mogu funkcionisati kao izvor raznolikosti jer je velika većina mutacija skoro neutralna, i tako se akumuliraju sve dok se ne dogodi genetska katastrofa ili su štetne (Ridley 1993a, 38). Pretpostavilo bi se da bi nakon 150 godina na ovo centralno pitanje bilo odgovoreno. Dakle, evolucija zapravo nije teorija, već samo ideja. Guld priznaje da se evolucija bavi osnovnim životnim pitanjima – kao i religija. Pokušava da odgovori na pitanja šta znači naš život, zašto smo ovdje, odakle smo došli i s kim smo u srodstvu. Dakle, kako dokumentuje profesor Ruse, evolucija je vrsta religije (2016).

Zaključci

Darvinisti danas nisu ništa bliže rješavanju problema porijekla seksa nego što su bili u Darwinovo vrijeme. Prednosti seksualne reprodukcije su dobro poznate i uključuju proizvodnju ogromne genetske raznolikosti u poređenju sa aseksualnom reprodukcijom. Najpopularnija teorija o porijeklu seksa u trenutku pisanja ovog teksta je „teorija Crvene kraljice“, koja objašnjava da je pol evoluirao da bi se stalno prilagođavao i tako

preživio „stalno evoluirajuće“ ljudske patogene (Ridley 1993b). Analogija Crvene kraljice je iz romana Luisa Kerola *Alisine avanture u zemlji čuda*. Kako ona mora trčati samo da bi ostala na istom mjestu, isto tako evolucija mora nastaviti da se kreće samo da bi održala sposobnost reprodukcije.

Teoriju na stranu, seksualna reprodukcija je gotovo univerzalna u višem biljnom i životinjskom svijetu, čak i ako je evolucija ne može objasniti darvinističkim terminima. Ovu ozbiljnu prazninu u evoluciji Darwin i većina današnjih evolucionista uglavnom su ignorisali, jer nisu bili u stanju da predlože čak ni uvjerljive priče „baš tako“ koje bi objasnile evoluciju seksa. Kao i mnoga teška evolucijska pitanja, najbolja strategija je zanemariti cijeli problem, što su evolucionisti i učinili. Sav život, uče evolucionisti, bio je aseksualan eonima. Uobičajeni pokušaj je da se kaže da je seksualni život evoluirao iz aseksualnog života, ali seks neće funkcionisati sve dok dva složena sistema u dva pola nisu kompatibilna. Nikada nije odgovoreno na problem kako je došlo do reprodukcije prije nego što su oba sistema istovremeno evoluirala.

Recenzirana literatura efektivno dokumentuje činjenicu da je evolucija seksualne reprodukcije glavni neriješen i nerješiv problem evolucije. Bivši urednik *Nature*, Džon Medoks, pišući o pitanju kada i kako je seksualna reprodukcija evoluirala, izjavio je da „uprkos decenijama spekulacija, ne znamo“ kako je seksualna reprodukcija evoluirala (Maddox 1998, 252). Ova klasična studija o porijeklu seksa zaključila je „kako ili zašto je seks [evoluirao] duboka je misterija“ (Judson 2002). Kao što je profesor van Rosum zaključio, „istaknuta karakteristika živih bića, seksualna reprodukcija, prkosi darvinizmu i [nije] zasnovana na nevjerovatnosti, već na nemogućnosti objašnjenja“ (van Rossum 2014, zadnja korica). Činjenica je, evolucionisti priznaju da su zbunjeni čitavim pitanjem seksa (Eckholm 1986, Section C, 1).

Poglavlje 5.

Nesvodiva složenost

Jedan od mnogih naučnih dokaza protiv neo-darvinističke evolucije uključuje koncept nesvodive složenosti. Mikrobi, biljke, gljive, životinje i ljudska bića imaju tijela koja se sastoje od izuzetno složenih mikroskopskih mašina. Različiti djelovi biološke ćelije međusobno su zavisni. Odnosno, svaki dio ćelije zavisi o svim ostalim djelovima ćelije kako bi pravilno funkcionisao. Uklonite bilo koji bitni dio i ćelija će umrijeti. Dakle, ćelija nije samo složena; **ona je nesvodivo složena**. Odnosno, ne može se smanjiti na ćeliju koja jednostavnije funkcionise uklanjanjem bilo koje bitne komponente. Ipak, neo-darvinistička evolucija zahtijeva da je cijeli život nastao iz jednostavnijih oblika, s novim komponentama koje su se vremenom dodavale mutacijama. Stoga je neo-darvinistička evolucija nekompatibilna s nesvodivom složenošću.

Otisak prstiju inteligencije

Nesvodiva složenost znak je inteligentne promišljenosti. Ručno izrađene mašine gotovo uvijek pokazuju nesmanjivu složenost. Razmislite o automobilu. Ima mnogo međusobno zavisnih djelova koji zajedno rade na postizanju cilja – u ovom slučaju da osiguraju prevoz ljudi i imovine. Ako uklonite bilo koji bitni dio (motor, točkove, pogonski sklop, mjenjač, upravljač, rezervoar za gorivo itd.), vozilo neće moći raditi ono za što je dizajnirano.

Naravno, nisu svi djelovi automobila bitni. Mogli biste ukloniti radio, kasicu, USB priključak, unutrašnja svjetla, sastav klima uređaja, a vozilo bi vas i dalje moglo dovesti od tačke A

do tačke B. Određena druga svojstva takođe se mogu ukloniti što rezultira smanjenom funkcionalnošću. Mogli biste ukloniti brišače vjetrobrana i dalje doći od A do B, ali samo po lijepom vremenu. Mogli biste ukloniti prednja svjetla i dalje doći od A do B, ali samo danju (a ne legalno). Mogli biste ukloniti prigušivač i automobil bi i dalje funkcionisao (sve dok susjedi ne pozovu policiju). No postoje neki bitni djelovi koji se ne mogu ukloniti ako vozilo nije onesposobljeno za transport. Otuda, vozilo ima nesvodivu složenost.

Nesvodiva složenost uvijek je rezultat mentalnog procesa svjesnog planiranja. Nijedan dio automobila ne može sam od sebe prevesti ljude s jedne proizvoljne lokacije na drugu. Potrebna je kreativna misao za dizajniranje sistema u kojem će više djelova raditi međusobno kako bi se postigao zajednički cilj. Sam proces zahtijeva razumijevanje kako svaki dio funkcionise, a zatim planiranje sistema u kojem su djelovi međusobno povezani kako bi se postigla željena funkcija. Tek kada su svi bitni djelovi sastavljeni u ispravnim odnosima, sistem će moći učiniti ono za šta je dizajniran.

Može li takva složenost evoluirati?

Pretpostavimo da je neko tvrdio da automobile nisu dizajnirali ili napravili ljudi, već su nastali bezumnim, evolucijskim procesom koji se odvijao milionima godina. Pretpostavimo da ta osoba tvrdi da je prije više miliona godina nekako došlo do evolucije zupčanika, pa još jednog stupnja prenosa, pa pogonskog vratila, pa pogona itd. Neki od ovih djelova potom su se spojili na načine koji su sve više ličili na moderno vozilo. Naravno, mnogi djelovi nisu se spojili na pravi način, ali oni su odbačeni kao beskorisni. Ali one rijetke kombinacije koje su radile sačuvane su jer su pružale skromnu transportnu korist, sve dok vozila

postepeno nisu postala potpuno korisni oblici koje danas vidimo.

Da li je takav scenario realan? Teško. Ni u jednoj fazi takvog hipotetičkog procesa takvo proto-vozilo ne bi bilo ni izdaleka korisno kao oblik prevoza sve dok svi bitni dijelovi ne budu prisutni u ispravnoj konfiguraciji. Čemu služi pogonsko vratilo i dva zupčanika? Dva procenta vozila neće vam dati dva posto prednosti pri prelasku iz A u B. Zapravo, bilo bi teže doći iz A u B ako morate nositi dva stupnja prenosa i pogonsko vratilo. U takvoj fazi one štete putovanju i odbaciće se. Niti 50% bitnih komponenti automobila neće vam dati nikakvu prednost pri prelazu od A do B. Vozilo ne može funkcionisati kao vozilo ako nisu prisutni svi njegovi bitni dijelovi.

Prema tome, do nesvodivo složenih sistema ne može doći bezumni, evolucijski proces u kojem se svaki dio dodaje jedan po jedan u već funkcionalni sistem. To je zato što sistem ne funkcionira ako svi bitni dijelovi već nisu tamo. 2% ili 50% ili čak 99% osnovnih stvari funkcionalnog vozila ne pružaju nikakvu transportnu prednost. Mašina mora imati sve bitne komponente da bi bila korisna.

Izazov evoluciji

Dizajn živih organizama daleko je sofisticiraniji i složeniji od bilo kojeg automobila. Ovo bi trebalo sugerisati da je dizajner daleko inteligentniji od bilo kojeg čovjeka. No, da li je ta složenost nesvodiva? Ima li neke bitne karakteristike koje su međusobno zavisne, pa ako se bilo koja ukloni, sistem će otkazati? Ako je tako, onda do njega nije moglo doći evolucijskim procesom, gdje je svaka faza funkcionalni organizam koji ima samo jedno poboljšanje u odnosu na prethodnika. Nisu sve osobine svih stvorenja nužno nesvodivo složene. Ali postojanje čak i jedne takve osobine nije u skladu s neo-darvinističkom

evolucijom.

Uzmite u obzir kardio-vaskularni sistem. On ima sistem arterija, vena i kapilara, od kojih svaka sadrži krvna zrnca i krvnu plazmu. Uključuje srce koje pumpa krv. Neki od krvnih žila takođe prolaze kroz respiratorne organe (pluća ili škrge, zavisno o organizmu) gdje krv oslobađa ugljen-dioksid i prima kiseonik. Svaki dio zavisi o svim ostalim. Uklonite bilo koji od ovih djelova i organizam umire.

Prilikom razmatranja hipotetičke evolucije svakog složenog sistema, korisno je postaviti dva pitanja. Prvo, koji je bitni dio prvi evoluirao? Drugo, koji je bitni dio evoluirao posljednji? U kardio-vaskularnom sistemu, koji je prvi evoluirao – srce ili krvni sudovi? Bez jednoga, drugo je beskorisno. Da li su se krvne ćelije razvile prije ili poslije krvne plazme? Bez plazme, krvne ćelije se ne mogu pravilno kretati. Ali plazma nema kapacitet transporta kiseonika krvnih ćelija. Svaki je beskoristan jedan bez drugog.

Evolucionisti bi mogli tvrditi da su svi ovi sistemi evoluirali iz jednostavnijih verzija. Ali čak i najjednostavniji sistem ove vrste mora imati nešto poput srca za kretanje krvi, krv za kretanje, plazmu za kretanje krvi i neki način izmjene ugljen-dioksida za kiseonik iz okoline. Svaki sistem zahtijeva barem osnovnu verziju ostalih kako bi funkcionisao. Dakle, koji je dio evoluirao prvi? Nijedan. Svaki je sam po sebi beskoristan. Koji je dio posljednji evoluirao? Nijedan. Bez svih ovih djelova organizam umire.

Prirodna selekcija

Ponekad će evolucionista tvrditi da prirodna selekcija može prevladati takve prepreke. Prirodna selekcija odnosi se na zapažanje da organizmi koji najbolje odgovaraju svom

okruženju imaju tendenciju preživljavanja i razmnožavanja u većem broju od onih organizama koji manje odgovaraju tom okruženju. U ekstremnim slučajevima, manje prikladni organizmi mogu biti dovedeni do izumiranja. Imamo mnogo zapažanja koja potvrđuju ovu stvarnost. Ali ovo nije kreativan proces. **Prirodna selekcija ne stvara nove osobine.** Ona se jednostavno odnosi na smanjenje ili uklanjanje organizama sa osobinama koje nisu već pogodne za okolinu. Pažljivim razmišljanjem otkrićemo da prirodna selekcija zapravo sprječava nastanak neodarvinističke evolucije.

Jedan ozbiljan problem s evolucijskim scenarijima složenih sistema je to što bi neki neophodni posredni koraci imali štetan učinak na preživljavanje i nastojali bi se ukloniti. Razmotrimo prve organizme koji su razvili krvni sistem. Koji je dio prvi evoluirao? Ako primitivno srce evoluirao prvo, nema krvi za pumpanje i beskorisno je. Ipak, organizam bi morao održavati i opskrbljivati hranjive tvari za ovaj novi, beskorisni organ, koji uzima energiju. To ima negativan uticaj na preživljavanje. Drugim riječima, organizmi bez beskorisnog organa imali bi mnogo veću vjerovatnoću preživljavanja.

Prirodna selekcija nema predviđanja. Ne čuva osobine koje bi mogle postati korisne u budućnosti, nakon što se razviju i druge ko-zavisne osobine. Ne, to se odnosi na uspjeh organizama koji imaju korisne osobine odmah, a smanjenje ili uklanjanje organizama koji nemaju korisne osobine sada. Iz tog razloga, **prirodna selekcija ne može objasniti bilo koji nesvodivo složen sistem.**

Jedan primjer: koagulacija

Jedan primjer je mehanizam zgrušavanja krvi. Ovo je zaista nevjerovatni sistem međuzavisnih djelova koji sprječava

ljude da iskrvare svaki put kad im se na koži nanese mala posjekotina. Krvni trombociti ostaju neaktivni kada su u krvotoku. No, kada se krvni sud slomi tako da ispušta krv, trombociti se zgrušaju i počnu „začepljati curenje“. Biohemijski sistem pomoću kojeg se to događa je nevjerovatan i daleko je izvan opsega ovog članka. No, razmotrite samo dva aspekta ovog procesa.

Prvo, postoji sistem hemijskih provjera i balansa koji sprječava zgrušavanje trombocita u zdravom krvnom sudu. Bez tog sistema krv bi se zgrušala u svim vašim krvnim žilama što bi dovelo do trenutne smrti.³ Drugo, postoji i sistem koji aktivira trombocite kada naiđu na oštećenu krvnu žilu tako da se zgrušaju zajedno i začepe curenje.⁴ Bez ovog sistema trombociti se ne bi zgrušali i bili bi beskorisni. Nadalje, osoba bi bila u opasnosti da iskrvari svaki put kad se ozlijedi.

Dakle, prema neo-darvinističkom gledištu, koje se posljednje razvilo – trombociti, sistem koji ih aktivira pri pucanju žile ili sistem koji ih sprječava da se aktiviraju u zdravim krvnim žilama? Svaki sistem je beskoristan ili smrtonosan bez druga dva. Dakle, ti sistemi nisu mogli evoluirati na neo-darvinistički način. Naprotiv, svaka komponenta je dizajnirana da radi u skladu s ostalim komponentama.

Da li je život nesvodivo složen?

Čarls Darwin je napisao: „Kad bi se moglo dokazati da postoji bilo koji složeni organ koji nikako nije mogao nastati brojnim, uzastopnim, malim izmjenama, moja teorija bi se

³ Zbog prokletstva grijeha, mehanizam zgrušavanja krvi ponekad ne funkcionira i formira krvni ugrušak unutar zdrave krvne žile, čime se sprječava cirkulacija u tom sudu. To može dovesti do ozbiljnih oštećenja ili čak smrti.

⁴ Takođe zbog prokletstva grijeha, mehanizam zgrušavanja krvi je oštećen kod nekih ljudi, što smanjuje sposobnost trombocita da se zgrušaju oko posjekotine. Ovo stanje se naziva hemofilija.

raspala. Ali ne mogu otkriti takav slučaj.“⁵ Dakle, Darwin je priznao da bi svaki zaista nesvodivo složen organ krivotvorio njegovu ideju zajedničkog porijekla. Ali nije mislio da ima primjera. Sada ih imamo mnogo. Kako su biolozi proučavali žive sisteme, otkrili smo da oni imaju daleko više međuzavisnih komponenti nego što je Darwin mogao zamisliti. Uklonite sve bitne komponente i sistem će otkazati.

Razmotrite „najjednostavniju“ živu ćeliju. Najmanje, živa ćelija sadrži DNK, enzime koji dupliciraju DNK pri dijeljenju, enzime koji prevode DNK u mRNK, ribosome koji očitavaju mRNK i sintetiziraju proteine koji omogućuju ćeliji da funkcionira, te ćelijsku membranu koja drži te stvari zajedno. Koja je od ovih komponenti evoluirala prva? Je li to bio DNK? DNK je sama po sebi beskorisna. Ona nema kapacitet za proizvodnju proteina, niti da se duplira. Šta je sa mRNK? Ali mRNK je beskorisna bez ribozoma koji je čitaju i proizvode proteine, uključujući i same enzime koji prevode DNK u mRNK. Jesu li enzimi duplicirali DNK? Ali oni nemaju nikakvu svrhu bez DNK i ne mogu se duplicirati. Da li su to enzimi koji prevode DNK u mRNK? Oni nemaju nikakvu svrhu bez DNK. Jesu li ribozomi proizvodili proteine prema uputama u mRNK? Ali oni su beskorisni bez mRNK. Upute za proizvodnju enzima koji prevode ili repliciraju DNK sadržane su u DNK koja bez njih ne može funkcionirati niti se umnožavati.

Funkcionalna ćelija koja se samo replicira zahtijeva da svi ovi sistemi budu postavljeni istovremeno. Stoga, ćelija ne može evoluirati neo-darvinistički korak po korak. Složenost živih ćelija bila je nepoznata u Darwinovo doba. A nismo znali ni približno toliko o složenosti bioloških organa i sistema. Dakle,

⁵ Darwin, C., On the Origin of Species by means of Natural Selection, 6th edition, p. 154.

Darvinovo nepoznavanje mnogih primjera nesvodive složenosti donekle je razumljivo s obzirom na vrijeme u kojem je živio. Ali danas nema opravdanja. Sada mnogo razumijemo kako funkcionišu biološki sistemi i imamo bezbroj primjera nesvodive složenosti. **Znanje je neprijatelj evolucije.** Ali sva ova nauka samo potvrđuje ono što su biblijski religiozni ljudi znali milenijumima. Biblijsko stvaranje je istinito – sva živa bića su kao genetski „prototipovi“ stvorena potpuno funkcionalna, sposobna za život i dalju reprodukciju!

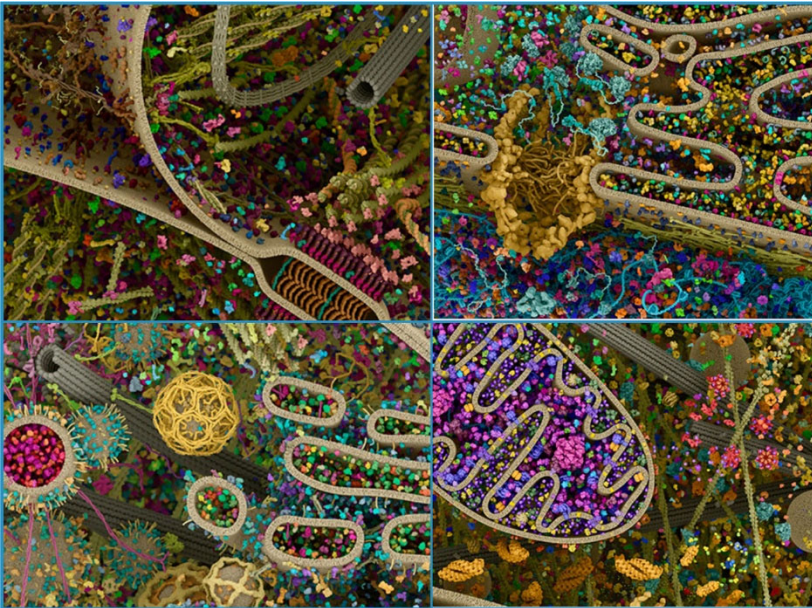
Poglavlje 6.

Zapanjujuća složenost ljudskih ćelija

Jedan istraživač Medicinskog fakulteta Univerziteta Stanford nedavno je podijelio sliku detaljnog modela ljudskih ćelija koja je izazvala buru komentara na Twitteru.

„Ovo je najdetaljniji model ljudske ćelije do danas, koji je dobijen skupom podataka X-zraka, NMR (nuklearne magnetne rezonance) i krioelektronskim mikroskopom.“

Kreatori ove fantastične strukture su naučni i biomedicinski animator Evan Ingersoll u saradnji sa Gaelom McGillom sa Harvardskog medicinskog fakulteta. Dvojac svoju kreaciju naziva Presjek ćelijskog pejzaža kroz eukariotsku ćeliju.

Mahjabin Norooji je istraživač karcinoma na Stenfordu i

nazvala je ovu sliku „najdetaljnijim modelom ljudske ćelije do danas“.

Svaki put kad NASA objavi sliku veličanstvenog kosmosa, ljudi danima ne mogu prestati biti u čudu od ljepote svemira. Ali ako želimo vidjeti očaravajuće i složene lijepe strukture, ne treba ići mnogo dalje od naše planete i živih bića koja je naseljavaju.

Stvaranje ove pojedinačne slike oslanjalo se na skupove podataka rendgenskih zraka, NMR (Nuklearna magnetska rezonanca) i krioelektronske mikroskopije.

Slika je pravi spektar boja. Lijeve strana ima unutrašnje segmente na ćeliji u bočnom pogledu. Vide se Golgijev aparat, mitohondrije, endoplazmatski retikulum, ćelijski zid i stotine proteinskih struktura kao i organele vezane za membranu. Ćelijska struktura je od eukariotske ćelije, tj. višećelijskog organizma, što znači da može odgovarati ćelijskoj strukturi ljudi, pasa ili čak gljivica i biljaka.

Ljudi su se odmah zadivili kako nevjerovatno ova struktura izgleda, čak i ako nisu iz područja molekularne biologije.

Mnogi su mislili da slika nalikuje pogledu iz vazduha na šareni grad zamršeno dizajnirane arhitekture ili čak na sliku ili grad u noći Divalija⁶ kada bi šarene lampice zablistale kroz grad.

„Divota! Liči na grad gdje su velike arhitekture dizajnirale svu infrastrukturu, građevine, muzeje, muzičke scene, parkove, i naseobine koje se savršeno sjedinjuju, sa svime što dolazi upravo na vrijeme na svakoj lokaciji,“ jedan je od komentara.

A mi se pitamo šta bi radio Čarls Darwin da je imao podatke do kojih dolazi savremena nauka. Da li bi ikad došao na ideju samonastanka života?

⁶ Hinduistički i neobudistički praznik svjetiljki.

Nevjerovatna ćelija

Godine 1996. dr Michael J. Behe, profesor biohemije na Univerzitetu Lehigh (i evolucionista), objavio je izazovnu knjigu za klasičnu darvinističku evoluciju pod nazivom „Darvinova crna kutija“. U ovoj knjizi koristi flagelum da predstavi koncept „nesvodive složenosti“. Ako je struktura toliko složena da svi njezini djelovi u početku moraju biti prisutni na odgovarajući način funkcionišući, kaže se da je nesvodljivo složena.

Prema evulucijskoj teoriji, bilo koja komponenta koja ne nudi prednost organizmu, tj. ne funkcionise, biće izgubljena ili odbačena. Kako je takva struktura mogla evoluirati postupnim korak po korak postupkom kako to zahtijeva klasična darvinistička evolucija nepremostiva je prepreka evolucionistima. To jednostavno znači da ni jedna bakterija ne može „evoluirati“ a kamoli složeni organizmi.

„Treba samo razmišljati o veličini ovog zadatka da bismo priznali da je spontano stvaranje živog organizma nemoguće. I-pak smo ovdje – kao rezultat, vjerujem, spontane generacije.“ (George Wald, nobelovac)

U današnjoj kulturi evolucija od molekula do čovjeka uči se kao činjenica, iako je poznato da „ide protiv svih šansi“. Ali malo ko shvata izgled protiv kojih je suočen! I oni su neizmjerni!

Biblija uči da je Bog Stvoritelj svih stvari (Postanje 1; Kološanima 1:16; Jovan 1:1–3; Otkrivenje 4:11). Iako ovi odlomci isključuju bilo kakvu mogućnost darvinovske evolucije, dopuštaju varijacije unutar stvorene vrste. Ali postoji mnogo protivljenja onome što Biblija uči. Ljudi koji drže do evolucije tvrdili bi da su slučajni nasumični događaji, prirodna selekcija i milijarde godina dovoljni da objasne svemir i sve oblike života.

Vjerujete li u „magiju“? Većina ljudi prepoznaje „magiju“

kao iluzorni podvig ili trik vještim rukama. Ali dokle ste spremni ići da biste vjerovali da se nešto može dogoditi „glupom srećom“ ili slučajem? Koliko daleko smo spremni ići da bismo nešto prihvatili kao slučajnu pojavu ili prije nego što prepoznamo da je to bila samo iluzija? To možemo testirati mjerenjem našeg faktora lakovjernosti. Lakovjernost je spremnost da se vjeruje u nešto na osnovu malo dokaza.

Evolucionisti navode da je život nastao prirodnim procesima prije oko 3,8 milijardi godina. Postoje li dokazi za to? Freeman Dajson, teorijski fizičar, matematičar i član američke Nacionalne akademije nauka kaže:

„Što se tiče porijekla samog života, sliva između hemije i biologije, prelaza između beživotne hemijske aktivnosti i organizovanog biološkog metabolizma, uopšte nema direktnih dokaza. Ključni prelaz iz nereda u poredak nije ostavio zapažene tragove.“⁷

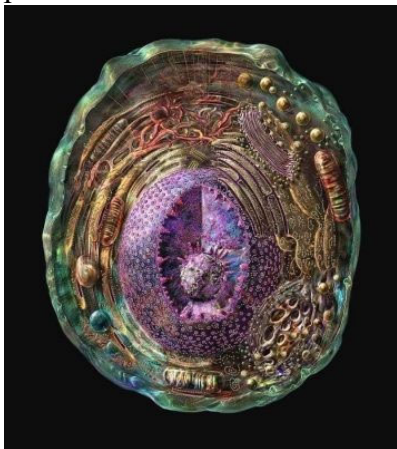
Budući da porijeklo života nikada nije opaženo, ovo je velika prepreka! Preostaje nam pitanje: „Da li je moguće porijeklo života prirodnim procesima?“ Ovo se dijelom može testirati ispitivanjem dva područja:

1. Uspjeh naučnika u stvaranju života ili komponenata žive ćelije.
2. Vjerovatnoća da bi se takav događaj mogao dogoditi.

Ćelije se sastoje od hiljada komponenata. Jedna od ovih komponenti su proteini. Proteini su veliki molekuli koji se sastoje od lanca aminokisjelina. Da bi se dobio protein koristan za život, ispravne aminokisjeline moraju se povezati u pravom redosledu. Koliko je to lako i da li se to događa prirodno? Ispostavilo se da ovo nije lak proces. Postoje velike prepreke koje

⁷ Freeman Dyson, *Origins of Life* (New York, NY: Cambridge University Press, 1999), p. 36.

evolucijski procesi moraju prevladati da bi se stvorili biološki proteini.

Molekuli proteina sadrže vrlo specifične aranžmane aminokisjelina. Čak i jedna aminokisjelina koja nedostaje ili je netačna može dovesti do problema s funkcijom proteina.

Prije primjene matematike i vjerovatnoće na porijeklo života, moramo razmotriti sedam parametara koji će uticati na stvaranje jednog proteina.

Prvo, postoji preko 300 različitih vrsta aminokisjelina. Međutim, u životu se koristi samo 20 različitih aminokisjelina. To znači da, da bi se imao život, postupak odabira za izgradnju proteina mora biti vrlo diskriminirajući.

Drugo, svaka vrsta molekula aminokisjelina dolazi u dva oblika koja se obično nazivaju ljevoruki i desnoruki oblici. U biološkim proteinima koriste se samo lijeve aminokisjeline; međutim, prirodna je tendencija molekula aminokisjelina lijeve i desne ruke da se vežu neselektivno.

Treće, razne ljevoruke aminokisjeline moraju se vezati u pravilnom redosledu, inače protein neće ispravno funkcionisati.

Četvrto, da postoji jezerce sa hemikalijama („primordijalna supa“), bilo bi razblaženo mnogim pogrešnim vrstama aminokisjelina i drugim hemikalijama koje su dostupne za vezivanje, čineći odgovarajuće aminokisjeline više neupotrebljivima. To znači da bi bilo manje potrebnih aminokisjelina korištenih za izgradnju bioloških proteina.

Peto, aminokisjelinama je potreban izvor energije za

vezivanje. Sirovu energiju sunca treba uhvatiti i pretvoriti u korisnu energiju. Odakle energetski pretvarač? Za izgradnju ove biološke mašine bila bi potrebna energija. Međutim, prije nego što ovaj pretvarač energije može uhvatiti sirovu energiju, potreban mu je izvor energije da bi ga izgradio.

Šesto, proteini bez zaštite ćelijske membrane dezintegri-
sali bi se u vodi (hidroliza), raspadali u atmosferi koja sadrži ki-
seonik i raspadali bi se zbog ultraljubičastih zraka sunca ako nije
bilo kiseonika koji bi formirao zaštitni ozonski sloj.

Sedmo, na prirodnu selekciju se ne može pozivati na pred-
biotičkom nivou. Prva živa ćelija mora biti na mjestu da bi pri-
rodna selekcija mogla funkcionisati.

Uzimajući u obzir svih ovih sedam prepreka, koliko je vje-
rovatno da je jedan protein mogao evoluirati iz bazena hemika-
lija? Ishodi vjerovatnoće mjere se vrijednošću u rasponu od nule
do jedan. Što je manje vjerovatno da će se događaj dogoditi, to
je manja vrijednost (bliža nuli). Što je vjerovatnije da će se do-
gađaj dogoditi, to je veća vrijednost (bliža jedinici).

Vježbajmo ovo koristeći novčić. Kakve su šanse da dobi-
jemo glavu kada bacimo novčić? Odgovor je 50 posto, ili jedna
prilika u dvije (napisano $1/2$). Kakva je šansa za dobivanje dvije
glave zaredom? Budući da je svako bacanje $1/2$, možemo pom-
nožiti svaku pojavu da bismo dobili konačnu vjerovatnoću. To
bi bilo $1/2 \times 1/2$ što bi značilo $1/4$ (ili jedna šansa u četiri). Sada
upotrijebimo neke veće brojeve.

Kada okrenemo novčić, imamo dva moguća ishoda, glavu
ili pismo. U ovom problemu želimo izračunati vjerovatnoću da
dobijemo sve glave svaki put kada bacimo novčić. Ovu vježbu
možemo koristiti za testiranje našeg faktora lakovjernosti. Ko-
liko glava u nizu smo spremni prihvatiti kao slučajnu pojavu? U
kojem bismo trenutku posumnjali na iluziju ili neki oblik magije
(podvale)?

Cilj upotrebe vjerovatnoća je pokazati vjerovatnoću ili šansu za postizanje određenog rezultata. U prosjeku, koliko puta i koliko često ćemo trebati okretati novčić da bismo postigli 100 glava zaredom? Preko 300 miliona puta u sekundi tokom više od jednog kvadriliona godina!

Šanse za dobijanje svih glava 100 puta zaredom slične su šansi za dobivanje 100 ljevorukih aminokisjelina za stvaranje biološkog proteina. Proteini se kreću u veličini od oko 50 do preko 30.000 aminokisjelina. Da bi se dobio mali protein od 100 ljevorukih aminokisjelina iz jednake smjese lijevih i desnih aminokisjelina, vjerovatnoća bi tada bila 10^{30} ili 1, a zatim 30 nula (1.000.000.000.000.000.000.000.000). Koliko je vjerodostojno (faktor povjerljivosti) da se to može dogoditi slučajno? Takođe, uzmite u obzir da ovo nikada nije opaženo! Slučajno stvaranje proteina evolucionisti su uvijek prihvatili kao pitanje vjere.

Ali čekajte, ima još! Ovaj broj, 10^{30} , mjeri samo mogućnost dobijanja svih lijevih aminokisjelina. Ništa ne govori o njihovom poretku. U našem primjeru imamo lanac od 100 aminokisjelina. Svaku poziciju može zauzeti bilo koja 1 od 20 različitih aminokisjelina zajedničkih živim bićima, i one moraju biti u određenom redosledu da bi formirale funkcionalni protein. Kolika je vjerovatnoća da će ispravna aminokisjelina biti postavljena na poziciju broj 1 lanca? Biće $1/20$. Kolika je vjerovatnoća da će prva dva položaja biti tačna? To se može izračunati množenjem dvije vjerovatnoće zajedno ($1/20 \times 1/20 = 1/20^2$). Stoga bi vjerovatnoća da svih 100 aminokisjelina dođu u pravilan položaj bila $1/20$ pomnožena sama sa sobom 100 puta ili $1/20^{100}$ (ovo je jednako $1/10^{130}$). Nakon ovoga slijedi 130 nula!

Postoje li gornje granice za koje logično možemo očekivati da se slučajni slučaj neće dogoditi? Matematičar Emile Borel predložio je $1/10^{50}$ kao univerzalnu granicu vjerovatnoće. To

znači da bi bilo koji navedeni događaj iznad ove vrijednosti bio nevjerovatan i ne bi se mogao pripisati slučaju.

Kao što vidimo, vjerovatnoća dobivanja jednog malog proteina ($1/10^{130}$) daleko premašuje ovu granicu. Čak i ako protein može izmjenjivati aminokisjeline na različitim položajima (kao što je slučaj s proteinom citohromom a), rezultirajuća vjerovatnoća i dalje prelazi granicu od $1/10^{50}$. Do sada smo razmatrali vjerovatnost dobijanja jednog malog proteina pukim slučajem. Kakve su šanse za dobivanje svih proteina neophodnih za život?

„Bez obzira na to koliko veliku sredinu neko smatra, život nije mogao imati slučajan početak... postoji oko dvije hiljade enzima, a šansa da se svi dobiju u slučajnom pokusu samo je jedan dio u $(10^{20})^{2000} = 10^{40.000}$, nečuveno mala vjerovatnoća s kojom se ne bi moglo suočiti čak i da se čitav svemir sastojao od organske supe.“⁸

Ovaj je broj toliko velik (1 nakon čega slijedi 40.000 nula) da zadivljuje maštu kako je život mogao evoluirati prirodnim, slučajnim procesima. Ipak, ljudi se i dalje drže svog uvjerenja da je život evoluirao pukim slučajem (visok faktor lakovjernosti).

Budući da naučnici nisu u stanju stvoriti život, prisiljeni su istraživanjem i ponekad „vještim rukama“ nagađati kako je mogao stići na zemlju.

„Da li je zaista vjerodostojno da su slučajni procesi mogli stvoriti stvarnost, čiji je najmanji element – funkcionalni protein ili gen – složen iznad naših vlastitih kreativnih kapaciteta, stvarnost koja je sama antiteza slučaju, koja u svakom smislu nadmašuje sve što je proizvedeno inteligencijom čovjeka?“⁹

⁸ Sir Fred Hoyle and Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space* (London: Dent, 1981), p. 148, 24.

⁹ Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, p. 342.

Ljudsko tijelo, vrijeme i evolucija

Procjenjuje se da se ljudsko tijelo sastoji od 60 biliona ćelija (60.000.000.000.000).¹⁰ Koliko bi vremena trebalo da se jednostavno sastavi ovoliko ćelija, jedna po jedna i ne određenim redosledom po stopi:

Jedna u sekundi	1,9 miliona godina
Jedna u minuti	114 miliona godina
Jedna na sat	6,8 milijardi godina

Ove dobi ne pretpostavljaju greške! Međutim, evolucijski mehanizam zasnovan je na slučajnim greškama u DNK. Takođe je uključeno u sastavljanje svih 60 biliona ćelija da moraju stvoriti prave organe koji svi moraju međusobno djelovati.

Ljudsko tijelo sadrži više od 40 milijardi kapilara koje se protežu na preko 25.000 milja, srca koje pumpa preko 100.000 puta dnevno, crvenih krvnih ćelija koje prenose kiseonik do tkiva, bijelih krvnih ćelija koje žure da prepoznaju neprijateljske agense u tijelu i označe ih za uništavanje, očiju i ušiju koji su složeniji od bilo koje vještačke mašine, mozga koji sadrži preko 100 biliona međusobnih veza, plus mnogih drugih djelova poput nervnog sistema, kostura, jetre, pluća, kože, želuca i bubrega.

Kompleksnost i dimenzije ljudskog tijela su zapanjujuće. Vjerovatnoća da se okupi 60 biliona ćelija koje čine specifične organe koji svi zajedno rade kako bi stvorili jedno ljudsko biće u evolucijskoj vremenskoj skali od 3,8 milijardi godina je ogroman skok vjere.

„Jedan od neobičnih grijeha dvadesetog vijeka koji smo razvili do vrlo visokog nivoa je grijeh lakovjernosti. Rečeno je da kad ljudi prestanu vjerovati u Boga, ne vjeruju ni u što. Istina

¹⁰ Boyce Rensberger, *Life Itself* (New York, NY: Oxford University Press, 1996), p. 11.

je mnogo gora: oni vjeruju u bilo što.“¹¹

Argumenti vjerovatnoće mogu predstavljati snažan argument za postojanje Boga Stvoritelja. Međutim, čak i kada se takvi dokazi predstave evolucionistima i ateistima, ne postoji garancija da će on ili ona biti osvjedočeni. Pravo pitanje nije u dokazima; to je stvar poštenja.

¹¹ Malcolm Muggeridge, “An Eighth Deadly Sin,” Woman’s Hour radio broadcast, March 23, 1966. Quoted in Malcolm Muggeridge and Christopher Ralling, *Muggeridge Through the Microphone: B.B.C. Radio and Television* (London: British Broadcasting Corporation, 1967).

Poglavlje 7.

Genetika: evolucija ili stvaranje?

Dr Džejson Lajl

Naučnici su otkrili nepogrešivi jezik u svim živim bićima. Poput minijaturne biblioteke, DNK pohranjuje hrpe informacija u izuzetnim molekulima koji određuju detalje svega, od oblika latica cvijeta do boje vaših očiju. Izuzetno inteligentan Autor i Životodavac ostavio je svoju neizbrisivu poruku u svakom živom biću. Genetika je nauka o nasleđu: proučavanje kako se osobine prenose sa organizama na njihove potomke. To je možda najrelevantnije polje nauke za pitanje stvaranja i evolucije. Koji je stav o porijeklu najkonzistentniji s našim modernim razumijevanjem genetike? Da li svi organizmi na zemlji dijele zajedničkog pretka kao što je vjerovao Čarls Darwin? Ili svi organizmi vode unazad do velikog broja zasebno stvorenih vrsta koje nisu biološki povezane s drugim vrstama? Može li nauka genetike rasvijetliti ova pitanja?

DNK – nacrt života

Ljudsko tijelo se sastoji od triliona mikroskopskih ćelija. Svaka ćelija je sićušna biohemijska mašina koja izvršava određeni zadatak ili zadatke, radeći zajedno sa svim ostalim ćelijama kako bi omogućila život. To je takođe slučaj sa biljkama i životinjama. Neki organizmi, poput bakterija, napravljeni su od samo jedne ćelije. U tim slučajevima, ćelija mora učiniti sve što je potrebno da bakterija ostane živa. Ali u višćelijskim organizmima, ćelije su specijalizovane – što znači da obavljaju različite funkcije za dobrobit cijelog organizma. Ćelije mozga obavljaju različite funkcije od mišićnih ćelija, koje obavljaju

drugačiji zadatak od bijelih krvnih ćelija.

Unutar svake od ovih ćelija nalazi se izuzetno duga molekula koja se zove deoksiribonukleinska kisjelina ili DNK.¹² U višećelijskim organizmima, ova DNK je uopšteno podijeljena na više odvojenih djelova koji se nazivaju hromozomi. Hromozomi organizama koji se polno razmnožavaju dolaze u parovima, a broj parova zavisi o vrsti. Zdravo ljudsko biće ima 23 para hromozoma.

Struktura DNK je dvostruka spirala, koja liči na uvrnute ljestve. Prečke ove ljestvice sastoje se od hemikalija koje se nazivaju nukleotidi ili bazni parovi. Postoje četiri različite nukleotidne baze: citozin, gvanin, adenin i timin, obično skraćene početnim slovom: C,G,A,T. A i T imaju prirodnu, iako slabu, hemijsku privlačnost jedno prema drugom, formirajući komplementarni par, kao i C i G. Dakle, ako lijevi lanac DNK ima bazu C nukleotida na određenom mjestu, desni lanac će prirodno imati G na istoj lokaciji. Stoga, ako znate sekvencu nukleotida na jednom lancu DNK, odmah znate nukleotidnu sekvencu na drugom lancu.

Redosled kojim se parovi nukleotidnih baza pojavljuju u DNK nije slučajan; zapravo precizira uputstva o tome kako izgraditi organizam. Baš kao što je 30 slova naše abecede raspoređeno u ovom radu kako bi se čitaocu pružile informacije, četvoroslovna abeceda DNK (C,G,A,T) je raspoređena u DNK kako bi uputila ćeliju kako da funkcioniše. Ovo je samo po sebi izvanredno. Možda ćemo biti impresionirani informacijama koje ljudska bića mogu staviti na Blu-Ray disk. Ali instrukcije potrebne da vas naprave su kodirane na molekularnom nivou u vašoj DNK!

¹² Crvena krvna zrnca su izuzetak. Ljudska crvena krvna zrnca nemaju DNK i ne razmnožavaju se.

Vaša DNK sadrži upute u ovim dugim lancima parova baza o tome kako napraviti oči, ruke, stopala, kosti, krv, kožu, moždano tkivo, srce i tako dalje. Ljudska DNK ima oko 3 milijarde baznih parova za svaku od dvije kopije DNK, dakle ukupno 6 milijardi nukleotida.¹³ Nisam siguran šta je impresivnije, da imamo toliko baznih parova, ili da je moguće sadržati sve informacije da se osoba napravi u samo 6 milijardi baznih parova.

Način na koji DNK kodira informacije potrebne za izgradnju i održavanje našeg fizičkog tijela je fascinantno, složen i vrijedan mnogo više rasprave nego što imamo prostora u ovom radu. Ali hajde da dotaknemo samo neke od osnova. Već smo vidjeli da jezik DNK ima abecedu od četiri slova (C,G,A,T). Neka od ovih slova su raspoređena u „riječi“ od tri slova koje se nazivaju kodoni.

Baš kao što naša riječ „mačka“ predstavlja životinju, svaki troslovni kodon u DNK predstavlja nešto. Većina njih predstavlja određenu aminokiselinu. Na primjer, kodon TGG predstavlja aminokiselinu triptofan.¹⁴ Amino kiseline su osnovni gradivni blokovi živih organizama. Mogu se povezati u veće strukture koje se nazivaju proteini. A proteini se mogu koristiti za sve vrste stvari. DNK takođe ima kodone „start“ i „stop“ koji označavaju početak i kraj proteinske sekvence.

Genetski kod je gotovo univerzalan – što znači da svi organizmi na zemlji koriste u suštini isti genetski jezik. Dakle, ne samo da TGG predstavlja triptofan u ljudskoj DNK, već i u DNK drugih organizama. Ali postoje izuzeci. Na primjer, TAA kodira glutamin u DNK paramecijuma, ali je stop kodon u ljudskoj

¹³ Spermija i jajna ćelija imaju samo jednu kopiju DNK, dakle 3 milijarde baznih parova. Nereproduktivnih ćelija ima 6 milijardi.

¹⁴ Ili UGG za RNK sekvencu. Često su kodoni navedeni prema njihovom RNK kodu, gdje je nukleotid timin (T) zamijenjen sa uracilom (U).

DNK. Veliki dio ljudske DNK je nekodirajući, što znači da nije u obliku kodona i ne specificira sekvence aminokisjelina.

Da li genetski kod podrazumijeva zajedničko porijeklo?

Da li je gotovo univerzalni genetski kod dokaz evolucije? Neki ljudi kažu da jeste. Na kraju krajeva, ako svi organizmi na Zemlji dijele zajedničkog pretka, onda bismo, naravno, očekivali da koriste isti genetski jezik, budući da su ga naslijedili od tog pretka. I koriste u osnovi isti genetski jezik... Prema tome, moraju poticati od zajedničkog pretka, zar ne?

Studenti logike će to prepoznati kao grešku afirmacije konsekventnog. Na primjer, borovnice su plave. Dakle, ako je nebo napravljeno od borovnica, onda bi bilo plavo. I nebo je zaista plavo. Možemo li zaključiti da je napravljeno od borovnica? Problem je što postoje i druge hipoteze koje također impliciraju plavo nebo. Stoga se zapažanje da je nebo plavo ne računa razumno kao dokaz za određenu hipotezu kada druga konkurentska hipoteza također predviđa plavo nebo.

Dakle, postoje li neevolucijski razlozi za očekivanje da bi genetski kod mogao biti isti za različite organizme? Naravno. U svjetonazoru stvaranja, Bog je stvorio sve osnovne vrste organizama tokom sedmice stvaranja. A Bog je logičan i uredan. Stoga bismo razumno mogli očekivati da će koristiti isti, ili skoro isti, genetski kod u ovim organizmima. Zajednički Stvoritelj objašnjava gotovo univerzalni genetski kod jednako lako kao i zajedničko porijeklo.

Zapravo, riječi korištene u ovom radu imaju približno isto značenje kao riječi korištene u drugim radovima koje sam napisao. Odnosno, svi moji tekstovi koriste isti jezik. Možemo li logično zaključiti da svi ovi članci nemaju autora, ali su slični jer potiču od zajedničkog pretka koji se postepeno razvijao kako su

kopirani? Ako neko nije voljan da smatra sličnost u jeziku koji se koristi u tekstovima kao dokaz zajedničkog porijekla, onda ne može ni dosledno tvrditi da je gotovo univerzalni genetski kod dokaz zajedničkog porijekla.

Geni

Gen je dio DNK koji kodira određenu osobinu. Postoji gen koji određuje krvnu grupu, nekoliko gena koji kodiraju pigmente u očima i tako dalje. Mnogi geni su neophodni da bi se specificirale upute za proizvodnju određenog organa, kao što su ruka ili oko. Drugi organizmi imaju drugačija uputstva u svojoj DNK; uputstva da naprave svoje fizičke osobine. Naravno, neke od naših genetskih instrukcija su iste jer koristimo mnoge iste proteine kao i drugi organizmi. Ali razlike su zašto se naš fizički oblik razlikuje od oblika drugih organizama. Kompletan skup svih gena i sve nekodirajuće DNK u organizmu naziva se genom.

Kada bismo sekvencionirali DNK kod dvoje nasumično odabranih ljudi, otkrili bismo da je njihov DNK gotovo identičan. Zbog toga svi zdravi ljudi imaju u osnovi istu anatomiju; dvije ruke, dvije noge, dva oka, jedna usta, itd. Ali mala količina naše DNK može se razlikovati od osobe do osobe, što rezultira malim razlikama u našim fizičkim osobinama. Zbog toga imamo razlike u boji kose, boji očiju, visini i tako dalje.

Svaka osoba ima dvije kopije DNK, a time i potencijalno dvije verzije gena na bilo kojem lokusu (poziciji na hromozomu). Kombinovane informacije iz ove dvije verzije određuju naše osobine. Jedan od ova dva gena nasleđujemo od oca, drugi od majke. Za većinu našeg DNK, verzija gena koju smo dobili od oca biće identična majčinoj jer su naši roditelji genetski vrlo slični. Ali neki geni postoje u alternativnim oblicima, od kojih se svaki naziva alel.

Na primjer, gen koji kontrolira krvnu grupu dolazi u tri verzije (aleli): A, B i o. A pošto imamo dva gena za svaki lokus, to ostavlja devet mogućih rasporeda: AA, Ao, oA, BB, Bo, oB, AB, BA, oo. Tri od njih su suvišna jer redosled nije bitan (Ao rezultira istom osobinom kao i oA). Dakle, postoji šest jedinstvenih kombinacija: AA, Ao, BB, Bo, AB, oo. Kada su oba gena ista (kao kod AA) kombinacija se naziva homozigotna. Kada se razlikuju (kao u AB), kombinacija je heterozigotna.

U mnogim slučajevima, jedan alel će biti dominantan (označen velikim slovom), a drugi recesivan (označen malim slovom). To u osnovi znači da kada su prisutna oba alela, dominantni „preuzima“ i njegova osobina će biti izražena dok je osobina recesivnog alela potisnuta. U ljudskoj krvnoj grupi A i B su dominantni aleli, dok je o recesivan. Dakle, ako dobijete alel A od tate, a alel o od mame, vaša genetska kombinacija će biti Ao i vaša krvna grupa će biti A. Pošto su A i B kodominantne, ako imate kombinaciju AB, vaša krvna grupa će izraziti obe osobine i biće „AB“. Jedini način da imate krvnu grupu o je ako su oba gena alel o.

Moguće kombinacije

Kada razmotrimo moguće kombinacije različitih gena, situacija postaje vrlo zanimljiva. Pretpostavimo da muškarac ima heterozigotnu kombinaciju Ao; imaće krvnu grupu A. Pretpostavimo da njegova žena ima heterozigotnu kombinaciju Bo; njena krvna grupa će biti B. Razmislite koju krvnu grupu mogu imati njihova djeca. Svako dijete nasljeđuje jednu od svoje dvije genske krvne grupe od tate, a drugu od mame. Ali ne postoji način da se unaprijed predvidi koji će gen biti naslijeđen. Dakle, prvo dijete može naslijediti alel A od tate i alel o od mame, što rezultira krvnom grupom A, baš kao i tata. Drugo dijete može dobiti

alel o od tate i alel B od mame, što rezultira krvnom grupom B, baš kao i mama. Ali treće dijete može dobiti alel A od tate, i alel B od majke, što rezultira krvnom grupom AB koju nijedan roditelj nema.

Možda ćete primijetiti da neke od vaših fizičkih osobina podsjećaju na vašeg oca, a druge na vašu majku, kao prvo dvoje djece spomenute gore. Ali takođe možete imati osobine koje nema nijedan roditelj, kao što je prethodno pomenuto dvoje dece. To nije zato što su neke nove genetske informacije misteriozno evoluirale. Sve informacije u vašem genetskom kodu bile su prisutne kod vaših roditelja. Jednostavno imate jedinstvenu kombinaciju. A budući da je genetska kombinacija ta koja proizvodi osobine, imaćete jedinstvene osobine. Osim ako nemate identičnog blizanca ili trojku, itd., vaš DNK je jedinstvena kombinacija gena, pa je stoga vaš fizički oblik jedinstven.

Razmislite o genijalnosti ovog rješenja. Pretpostavimo da želite da kreirate mašine koje se samorepliciraju, od kojih svaka ima isti osnovni oblik, ali sa brojnim malim varijacijama od ostalih. I pretpostavimo da želite da počnete sa samo dvije takve mašine. Kako ste mogli stvoriti takvu raznolikost? Ljudski inženjer bi mogao pokušati da uključi stotinu milijardi različitih skupova instrukcija u dvije mašine – po jedan za svaku varijantu. Ali svaki od ovih skupova mogao bi biti dugačak milijarde instrukcija koje bi bile glomazne. Božije rješenje je genijalno. Stvorio je male razlike u uputama originalnog para i učinio osobine zavisnima o gotovo beskonačnom broju jedinstvenih kombinacija koje će rezultirati. Zbog malih razlika u našoj DNK, broj jedinstvene djece koji može rezultirati iz različitih kombinacija alela u njihovim roditeljima je zapravo veći od broja atoma u univerzumu!

Već počinjemo uviđati potvrdu biblijskog stvaranja. U Adama i Evu bile su ugrađene genetske informacije dostupne za

proizvodnju širokih varijacija u osobinama koje danas vidimo kod ljudi. Sva uputstva potrebna za izgradnju vašeg fizičkog oblika nalaze se u vašem DNK i došla su od vaših roditelja, koji su ovu genetsku informaciju naslijedili od svojih roditelja, itd. Vidimo da genetika zahtijeva da ljudska bića mogu proizvesti samo ljudska bića, jer su to informacije prisutne u njihovoj DNK. Različiti aleli dozvoljavaju male varijacije u potomstvu. Gubitak informacija zbog mutacija takođe može dovesti do varijacija osobina (kao što je prikazano u nastavku). Ali potomci će uvijek biti ljudska bića.

Isto tako, psi (kanidi) sadrže genetske upute za produkciju pasa. To znači da kada se psi razmnožavaju, oni će neizbježno proizvesti psa i ništa više. Kao i kod ljudskih početaka, mali dio pseće DNK dolazi u više alela, koji mogu proizvesti heterozigotne kombinacije. Zbog toga vidimo mnogo varijacija unutar vrste pasa. Vukovi, lisice, kojoti, dingoi i domaći psi su svi dio iste stvorene vrste. Imaju razlike u dužini krzna, boji, temperamentu, veličini i tako dalje. Ali svi su u osnovi iste vrste životinja: psi (kanidi). Varijacija unutar vrste je predviđanje biblijskog stvaranja, a potvrđuje je naše razumijevanje genetike.

S druge strane, ako je evolucija istinita, onda su i psi i ljudi evoluirali od riba. Ali na osnovu genetskih principa koje smo do sada pokrili, čini se da to nije moguće. Razlog je očigledan: ribe sadrže genetske upute za produkciju riba, a ne pasa, ne ljudi. Dakle, potomci riba nasleđuju genetske upute za proizvodnju ribe i ništa drugo. Ribama nikada neće izrasti krzno ili šape, niti će naučiti lajati, jer takve upute nemaju u svom DNK. U procesu razmnožavanja, organizmi mogu naslijediti samo genetske informacije koje su bile prisutne kod njihovih roditelja. Stoga, oni nikako ne mogu proizvesti osobine izvan genetskih granica svoje stvorene vrste.

Kada je Čarls Darwin prvi put objavio svoje ideje o

evoluciji, predlažući da bi svi organizmi na zemlji mogli poticati od zajedničkog pretka, nije znao ništa o genetici. Nije znao za gene, hromosome, kodone, nukleotide ili DNK. Jednostavno je primijetio da potomci ponekad imaju osobine koje njihovi roditelji nemaju, te je pomislio da bi se možda mogle pojaviti još novije osobine i da bi s vremenom takve postepene promjene mogle rezultirati potpuno drugom vrstom organizma. Ali danas razumijemo da se to nije moglo dogoditi jer organizmi svoje genetske upute dobijaju od svojih roditelja. Ovo uvijek rezultira varijacijama unutar vrste, ali nikada ne može rezultirati neograničenom evolucijom jer su organizmi ograničeni na genetske informacije dostupne u njihovim roditeljima. Dakle, ako želite psa sa dugim krznom, možete ga imati.

Dakle, kako onda moderni evolucionisti racionalizuju svoje vjerovanje? Oni se pozivaju na mutacije i prirodnu selekciju. I mutacije i prirodna selekcija se dešavaju, ali mogu li one zaista rezultirati vrstom evolucije koju je Darwin predložio? Ili potvrđuju biblijsko stvaranje?

Prirodna selekcija

Merriam-Webster rječnik definiše prirodnu selekciju kao „prirodni proces koji rezultira opstankom i reproduktivnim uspjehom pojedinaca ili grupa koje su najbolje prilagođene svom okruženju i koji vodi ka održavanju genetskih kvaliteta koji su najprikladniji za to okruženje“. Kada dva organizma imaju razlike u svojim genomima, oni će imati različite fizičke osobine. Često određena osobina uveliko doprinosi opstanku organizma u određenoj sredini, dok bi druga osobina bila od veće pomoći u drugom okruženju. Postoji mnogo primjera.

Škrge su veoma korisne za ribe u njihovom normalnom okruženju, ali nisu strašno korisne na suvom. S druge strane,

pluća su od pomoći organizmima koji imaju redovan pristup zraku, ali ne bi bila od pomoći u sredinama gdje zrak nije dostupan. Stoga ne bismo trebali biti iznenađeni kada nađemo upadljiv nedostatak ribe u područjima koja nemaju stalni izvor vode. Da su tamo postojale, umrle bi u trenucima danas jer njihove osobine ne odgovaraju tom okruženju. Ipak, na kopnenim lokacijama možemo pronaći mnoge životinje koje dišu zrak, jer njihovi geni proizvode osobine koje su pogodne za preživljavanje tamo. Prirodna selekcija objašnjava zašto obično ne nalazimo organizme sa osobinama neprikladnim za njihovu okolinu.

Naučno znamo (posmatranjem i eksperimentisanjem) da se dešava prirodna selekcija. Na primjer, ljudi ponekad pokušavaju i ne uspijevaju uzgajati biljke sa osobinama neprikladnim za njihovu okolinu. Neke biljke mogu preživjeti samo u vrlo toploj klimi, dok druge uspijevaju u hladnoj. Nekima je potrebna vlažna sredina, dok je drugima potrebna sušna. Pokušajte da posadite palmu na Antarktiku i vidite da li se primila. S druge strane, palme uspijevaju na Floridi.

Kao drugi primjer, razmotrite fosile. Fosile riba nalazimo na lokacijama koje danas nemaju vodu. Iz fosila znamo da su ribe nekada živjele u ovim krajevima, ali danas ne žive. Zašto? Očigledno, ova okruženja trenutno nisu prikladna za njihove osobine. Ribama je potrebna voda da bi preživjele, pa su stoga uginule kada se okolina presušila. Danas palme neće rasti na Antarktiku jer im ne odgovara hladna klima. Ipak, na Antarktiku nalazimo mnogo fosila palmi. Zašto? Jasno je da je Antartik nekada imao toplu klimu pogodnu za opstanak palmi, a onda se okruženje promijenilo. U ovome se slažu kreacionisti i evolucionisti. Niko ne bi bio toliko apsurdan da kaže: „Antartik je oduvijek bio hladan, ali tamo su nekada rasle palme jer prirodna selekcija tada nije funkcionisala.“

Mnogi ljudi imaju pogrešan dojam da je Čarls Darwin

došao na ideju prirodne selekcije. On nije. To je kreacionistički koncept. Godine 1835. kreacionista Edvard Blajt objavio je rad u časopisu *Magazine of Natural History* koji je jasno objasnio koncept prirodne selekcije. Objasnio je da bi organizmi koji su najprikladniji za njihovu okolinu prirodno imali najveću vjerovatnoću da će se razmnožavati i prenijeti svoje osobine. Blajt nije ovo protumačio kao evoluciju u smislu zajedničkog porijekla; naprotiv, on je vidio prirodnu selekciju kao konzervativni princip prirode, koji je donijelo božansko providjenje.

Čarls Darwin je znao za Blajta i posudio je ovu kreacionističku ideju prirodne selekcije, ali sa zaokretom. Darwin je tvrdio da bi prirodna selekcija rezultirala evolucijom – transformacijom jedne vrste u fundamentalno drugu vrstu tokom vremena. Pokušao je da poveže prirodnu selekciju s evolucijom u glavama svojih čitalaca, misleći da ako može uvjeriti ljude u jedno, onda će povjerovati i u drugo. Ovo je pogrešan (ali često efikasan) način da se neko ubijedi u nešto lažno: jednostavno „povežite“ to sa nečim što je očigledno istinito. Premazivanjem otrova šećerom, mnogi ljudi će progutati mamac.

To je zavodljiva zamka. I mnogi hrišćani su nasjeli na to. Budući da je prirodna selekcija lako vidljiva svuda oko nas, i pošto su ljudi zavedeni misleći da prirodna selekcija podrazumijeva evoluciju, oni padaju na evoluciju. Ili čudno, šaćica hrišćana je upala u zamku na suprotan način. Oni s pravom odbacuju evoluciju od čestica do ljudi. Ali pošto su upali u Darwinovu zamku, misle da moraju odbaciti i prirodnu selekciju. Ovo se sviđa evolucionistima jer se prirodna selekcija lako naučno demonstrira (kao što je gore prikazano), i oni mogu otpisati kreacioniste kao antinaučne glupane koji poriču direktno posmatranje. Pažljivi mislilac neće upasti u zamku na ovaj ili onaj način, ali će shvatiti da prirodna selekcija nije evolucija. U stvari, kao što ćemo vidjeti u nastavku, upravo je suprotno!

Prirodna selekcija je suprotnost evoluciji

Ako je Darwinova ideja istinita, onda su jednoćelijski organizmi poput bakterija na kraju iznjedrili sav drugi život na zemlji: biljke, životinje, gljive, pa čak i ljude. Ali vidjeli smo da ljudi imaju gene za proizvodnju ljudi i ništa drugo. Dok bakterije imaju gene za proizvodnju bakterija i ništa drugo. Naravno, koristimo neke od istih proteina kao i bakterije, pa su neki od naših gena isti, ili vrlo slični. Ali postoje mnoge razlike jer ljudska bića posjeduju gene koji nedostaju bakterijama. Ovo bi trebalo biti očigledno. Bakterije nemaju genetske upute za proizvodnju ruku, stopala, kostiju, očiju, mišića, krvi, kose i tako dalje, zbog čega im nedostaju takve osobine. Stoga, ako su jednoćelijski organizmi slični bakterijama na kraju postali ljudi, onda su na neki način morali dobiti potpuno nove genetske upute.

Ovo je bitno ako darvinistička verzija evolucije ima bilo kakvu istinu. Osim ako jednoćelijski mikrob na kraju nije stekao gene za proizvodnju očiju, kostiju, krvi i tako dalje, nikada ne bi mogao proizvesti te stvari i stoga nikada ne bi mogao postati ljudi. Darwinistička evolucija zahtijeva dodavanje potpuno novih genetskih informacija. Bez ovoga se ne može dogoditi.

Ne sugeriram da je dodavanje novih genetskih informacija jedino što je potrebno za evoluciju. Očigledno, postoje mnoge dodatne poteškoće. Na primjer, svaka faza procesa evolucije mora rezultirati u potpuno funkcionalnom organizmu, inače organizam ne bi preživio da prenese svoje gene. Pa ipak, teško je zamisliti – čak i u principu – kako bi međustadijumi mnogih organizama mogli biti funkcionalni. Kakva je korist od pola krila ili jedne trećine srca? Teško je zamisliti kako bi takve parcijalne strukture mogle učiniti bilo što osim umanjiti opstanak. Ali moja poenta je da se evolucija od čestica do ljudi ne može dogoditi čak ni teoretski osim ako se u DNK organizma ne dodaju nove

informacije. Ovo je značajno jer prirodna selekcija može samo ukloniti informacije iz genoma vrste. To je u suprotnom smjeru od evolucije.

Razmotrite ovaj pojednostavljeni primjer. Pretpostavimo da imamo dva psa, mužjaka i ženku. Svaki od njih ima heterozigotnu kombinaciju za dužinu krzna (SL): jedan gen (S) za kratko krzno i jedan gen (L) za dugo krzno. (Opet, stvarna genetika je više uključena, ali osnovni princip je sve što nas ovdje zanima). Ako su ovi geni kodominantni, onda će psi imati krzno srednje dužine. Neki od štenaca će dobiti gen za dugo krzno od svakog roditelja i završiti sa dugim krznom (LL). Neki će dobiti gen za kratko krzno od jednog roditelja, a gen za dugo krzno od drugog. Oni će imati krzno srednje dužine (SL) baš kao i njihovi roditelji. A neki od štenaca će dobiti gen za kratko krzno od svakog roditelja, što će rezultirati homozigotnim stanjem (SS) i posljedično će imati kratko krzno.

Ovo je sjajan primjer biblijskih varijacija unutar vrste. Počeli smo sa psima, a završili sa psima – nema iznenađenja. I na kraju smo dobili nekoliko varijacija iste osnovne vrste životinja, zahvaljujući različitim kombinacijama genetskih informacija. Imajte na umu da se nikakva darvinistička evolucija nije dogodila čak ni u principu, jer nismo dobili nikakve nove informacije. Zaista, štenci imaju samo genetsku informaciju koja je unaprijed učitana kod svojih roditelja (S i L).

Pretpostavimo da okruženje postaje veoma hladno. Psi sa kratkim i srednjim krznom nisu dobro izolovani od hladnoće. U divljini, ovi psi vjerovatno ne bi preživjeli u takvom okruženju. Ali psi sa dugim krznom bolje odgovaraju tom okruženju. Jedini preostali psi imaju homozigotnu kombinaciju za dugo krzno (LL). Dakle, kada se razmnože, svi njihovi potomci će imati dugo krzno jer je to jedina dostupna genetska informacija.

Ovo je odličan primjer adaptacije. Okolina je postala

hladna i psi su se tome prilagodili. Ali ova vrsta adaptacije nije bila rezultat toga što su kratkodlaki psi postali dugodlaki. Umjesto toga, to je postignuto izumiranjem kratkodlakih i srednje krznih sorti. Dugodlaka sorta je preživjela jer su njene osobine već bile prilagođene hladnom okruženju. Nijedan pojedinačni pas nije napravio nikakva prilagođavanja, ali se neto frekvencija alela u grupi promijenila zbog promjene okoline.

Ali da li je to evolucija u darvinističkom smislu? Da li su psi dobili neku novu genetsku informaciju? Jasno je da ne. U stvari, izgubili su informacije. Ovaj hipotetički eksperiment započeo je sa psima koji su imali genetske informacije za dugo krzno, kratko krzno ili srednje krzno, zavisno o kombinaciji. Ali nakon promjene životne sredine, psi su imali samo gene za dugo krzno. Genetske informacije za kratko i srednje krzno su izgubljene. Daleko od dobijanja novih informacija kako evolucija zahtijeva, mi smo zapravo izgubili informacije.

Budući da se prirodna selekcija jednostavno odnosi na smrt neuspješnih organizama i posledično uklanjanje informacija iz njihovog genoma, ona nikada ne rezultira novim genetskim informacijama. Prirodna selekcija može samo ukloniti informacije i stoga ne može – čak ni u principu – pokretati evoluciju. Usput, dobro upućeni evolucionisti ne pozivaju se na prirodnu selekciju kao na kreativnu, pokretačku snagu evolucije; nego se pozivaju na mutacije kao na „kreativni“ mehanizam, pri čemu prirodna selekcija samo uklanja neuspješne slučajeve.

Mutacije

Mutacija je greška u genetskom kodu. Baš kao što članak može sadržavati greške u kucanju, DNK može imati greške – mjesta na kojima su nukleotidi izmijenjeni u odnosu na Božji originalni dizajn. Da bi potomci dobili genetske informacije od

svojih roditelja, ove informacije moraju biti kopirane. Proces kopiranja je odličan, ali nije savršen. Ponekad se jedna nukleotidna baza slučajno zamijeni drugom. Ovo se zove tačka mutacija. Mutacije krše genetske upute u organizmu. A budući da su geni upute za fizičke osobine, mutacije mogu dovesti do deformisanih osobina i bolesti.

Međutim, čini se da su neke mutacije potpuno bezopasne. Kodon TCT predstavlja aminokiselinu Serin, ali isto tako i kodoni TCC, TCA i TCG. Dakle, ako je poslednji nukleotid u TCT kodonu mutiran u bilo koji drugi, rezultirajući protein je potpuno nepromijenjen. Međutim, genetičari su otkrili da kodoni ponekad mogu učiniti više od jednostavnog specifikiranja aminokiseline, ali mogu funkcionisati u kontroli brzine drugih ćelijskih funkcija. Ipak, čini se da neke mutacije ne proizvode primjetan učinak na organizam. A opet, neke mutacije su smrtonosne. Pod određenim okolnostima, neke mutacije mogu dovesti do smrti prije rođenja organizma.

Između ova dva ekstrema nalaze se mutacije koje uzrokuju nesmrtonosni problem. Ovo može predstavljati neugodnost za organizam smanjujući njegove šanse za preživljavanje, ali ne nužno na nulu. Prirodna selekcija stoga ima tendenciju da u određenoj mjeri iskorijeni mutacije, budući da je manja vjerovatnoća da manje sposobni organizmi prenesu svoj genetski kod. Ali takva selekcija je nepotpuna jer oboljeli organizam još uvijek ima neke šanse da preživi i razmnoži se.

U nekim slučajevima čak se i smrtonosne mutacije mogu prenijeti na potomstvo. Mutacija koja uzrokuje Hantingtonovu bolest često ne proizvodi simptome sve dok osoba nije navršila 30 do 50 godina i stoga je možda već prenijeta na djecu prije nego što su njeni efekti uočeni. Mnoge mutacije su recesivne; nema bolesti ako samo jedan od dva seta DNK ima mutirani alel. Ali osoba je i dalje nosilac. Ove vrste mutacija se lako mogu

nakupiti u populaciji jer prirodna selekcija ne može djelovati na neizražene osobine niti ih eliminisati. Međutim, ako oba roditelja imaju recesivnu mutaciju, postoji šansa jedan prema četiri da će svako dijete završiti s dvije kopije mutacije, što će rezultirati odgovarajućom bolešću.

Ovo je, inače, vjerovatno jedan od razloga zašto je Bog u Levitskoj knjizi ustanovio zakon koji zabranjuje brak veoma bliskih rođaka (Levitska 18:6-17). Bliski rođaci imaju tendenciju da imaju slične mutacije, a postoji povećana šansa da će djeca iz takve zajednice patiti od bolesti debiliteta. Očigledno, to ne bi bio problem u originalnoj tvorevini. Adama i Evu je stvorio Bog, i stoga su u početku bili savršeni, bez mutacija. Njihove djece bi bilo relativno malo, tako da mješoviti brakovi bliskih rođaka u to vrijeme ne bi predstavljali nikakav problem. Trebale su hiljade godina da se mutacije akumuliraju do tačke u kojoj bi to postalo problematično, kao što je i danas. Upravo je to razlog zašto rasni psi imaju više zdravstvenih problema nego mezezi.

Akumulacija mutacija u genomu naziva se genetsko opterećenje ili genetski teret. To je snažna potvrda biblijskog stvaranja i izaziva evolucionizam. Što duže postoji neka vrsta organizma na zemlji, to se više mutacija stvara u njenom genomu. Da je život na Zemlji postojao milijardama godina, kako tvrde evolucionisti, onda bi organizmi trebali imati mnogo više mutacija nego što ih zapravo imaju. Broj mutacija u vrstama čiji je genom sekvencioniran je u skladu s njihovom biblijskom starošću od oko 6000 godina.

S obzirom na efekte mutacija koje izazivaju bolest, može biti iznenađujuće da je to mehanizam na koji su se evolucionisti pozvali da bi navodno pokrenuli evoluciju od čestica do ljudi. Budući da ljudska bića posjeduju daleko više genetskih informacija od jednoćelijskih bakterija, kako bi nasumične mutacije ikad mogle dodati tako obilne količine korisnih uputstava za

pretvaranje jedne vrste organizma u drugu osnovnu vrstu? Uostalom, greške u kucanju ne dodaju potpuno nove informacije u članke. Naprotiv, one šifriraju postojeće informacije i na taj način ih smanjuju. U svojoj knjizi „Ne slučajno“, biofizičar dr Li Spetner je tvrdio: „Nijedna mutacija nije uočena koja bi dodala malo informacija genomu.“ Ipak, u evolucijskom gledištu, ljudski genom (sa svojih šest milijardi baznih parova) je navodno rezultat takvih mutacija koje povećavaju broj informacija. Vjerovanje evolucionista u pokretački mehanizam evolucije stoga izgleda bez ikakvih naučnih, vidljivih dokaza.

Zaista, na prvi pogled izgleda apsurdno da bi nasumične greške u kopiranju na kraju mogle dodati obilne količine potpuno novih informacija genomu organizma. Zašto onda evolucionisti prizivaju mutacije kao mehanizam? Odgovor je da nijedan drugi poznati mehanizam ne može promijeniti upute u DNK, koje su potrebne za evoluciju od čestica do ljudi. Jedina druga opcija bila bi porijeklo zasnovano na stvaranju u kojem su originalne vrste dizajnirane i stvorene s već prisutnim genetskim putevima, s ugrađenom heterozigotnošću za proizvodnju naknadnih varijacija. A evolucionisti zaista ne žele vjerovati u to.

Dakle, nije da su mutacije najbolji način da se pokrene evolucija; one su jednostavno jedini način. I čini se da nema naučnih dokaza da su to zaista uradile ili da uopšte mogu. Jednostavno ne opažamo mutacije koje genomu dodaju velike količine potpuno novih informacija. Evolucionisti koji vjeruju da se to događa moraju vjerovati slijepom vjerom.

Postoji nekoliko tipova mutacija osim tačkastih, kao što su duplikacije – gdje se dio DNK slučajno duplicira tako da se sada pojavljuje dva puta u genomu. Neki evolucionisti tvrde da to predstavlja povećanje genetskih informacija; na kraju krajeva, DNK je sada malo duži. Ali trenutak razmišljanja otkriva apsurdnost ove tvrdnje. Ako se pasus u novinskom članku slučajno

duplira, da li je informacija u članku povećana? Možete li naučiti nešto iz dupliranog pasusa što niste mogli naučiti iz originala? Članak može biti duži, ali suvišni paragraf ne dodaje nikakve nove informacije članku. Nećete imati više znanja čitajući dužu verziju od originala.

Neki evolucionisti će tvrditi da umetanja u najmanju ruku pružaju novi šablon koji bi – u budućnosti – teoretski mogao dobiti informacije naknadnim tačkastim mutacijama na dupliciranom dijelu. Ali sada smo se vratili na tačke mutacije koje navodno dodaju nove informacije koje, prema dr Spetneru, nikada ne rade. Nadalje, čak i kada bi se jednog dana otkrile jedna ili dvije mutacije koje povećavaju broj informacija, to zaista ne bi pomoglo evolucijskoj poziciji jer bi trebalo biti na hiljade takvih primjera ako je DNK cijelog života na zemlji zaista izgrađen od njih. I uprkos pokušajima evolucionista da redefinišu pojam „informacije“, to jednostavno nije slučaj.

Korisne mutacije?

Pristalice evolucije brzo ističu da mutacije mogu biti korisne: da, povremeno, mutacije mogu rezultirati osobinama koje zapravo pomažu organizmu da preživi u određenom okruženju. Istina je. Takođe je potpuno *irelevantno za evoluciju*. Evo zašto.

Budući da ljudska bića imaju nevjerovatno veću količinu genetskih informacija od bakterija, ako su ljudska bića evoluirala iz nečega poput bakterija, onda su očito morali dobiti potpuno nove genetske informacije. Ova činjenica je nezavisna od toga da li mutacije mogu prenijeti prednost preživljavanja. Samo mutacije koje povećavaju količinu genetskih informacija mogu – čak i u principu – pokretati evoluciju. Ipak, najčešće citirane korisne mutacije to ne čine, pa stoga ne mogu rezultirati evolucijom u darvinističkom smislu. Pod određenim uslovima,

gubitak genetskih informacija zapravo može pomoći organizmu da preživi u određenom okruženju. Ali budući da evolucija zahtijeva povećanje genetskih informacija, ove „korisne“ mutacije su u pogrešnom smjeru da bi evolucija funkcionisala. Oni su ilustracije propadanja, ili „devolucije“, ali ne i evolucije, i savršeno su u skladu s biblijskim stvaranjem.

Kao jedan primjer, razmotrite bakteriju Helikobakter pilori (H. pilori) koja uzrokuje čir na želucu. Kako bi ublažili ovaj problem, ljekari će često prepisivati antibiotike kao što je klaritromicin. Antibiotik je bezopasan za ljude, ali kada se apsorbuje u bakteriju, vezuje se za unutrašnje ćelijske mašinerije, ometajući sposobnost bakterije da sintetiše proteine, na kraju ubijajući bakteriju. Postoji mutirani oblik H. pilori u kojem oštećeni geni proizvode izmijenjenu unutrašnju mašineriju koja nije u stanju da se tako efikasno veže za antibiotik. Zbog ove nesposobnosti da se dobro veže, mutirani oblik H. pilori je u stanju da preživi duže u uslovima visokog nivoa antibiotika od zdrave sorte.

Ovo bi se zaista moglo nazvati korisnom mutacijom budući da su mutirane bakterije sa oštećenom unutrašnjom mašinerijom bolje sposobne da prežive u okruženju bogatom antibioticima. Mada, van takvog okruženja oštećeni geni ne daju nikakvu prednost. Čini se da je to slučaj sa svim takozvanim korisnim mutacijama; one su korisni samo u vrlo specifičnim okolnostima, a neutralne ili štetne drugdje. U svakom slučaju, ništa od toga ne daje nikakvu podršku darvinističkoj evoluciji jer nije došlo do povećanja genetskih informacija. Siromašan čovjek koji troši više novca nego što zarađuje nikada neće postati bogat, čak i ako mu njegovi troškovi ponekad idu u korist. Ni gubitak genetskih informacija kod bakterija zbog mutacija (čak i onih „korisnih“) nikada neće dovesti do toga da one postanu ljudi. Mutacije su jednostavno u pogrešnom smjeru da pokreću evoluciju.

Prirodna selekcija ne može voditi evoluciju

Na površini, pomisliti da je sva nevjerovatno zamršena ćelijska mašinerija života na ovoj planeti jednostavno rezultat neplaniranih, slučajnih grešaka u kopiranju DNK izgleda apsurdno. Čak i najvatreniji evolucionista mora priznati da život izgleda dizajnirano – složenije dizajniran od bilo čega što ljudska bića tek treba da postignu. U ovom radu smo samo zagrebali površinu. Nismo raspravljali o tome kako se instrukcije u DNK kopiraju u RNK pomoću enzima, kako se RNK prenosi do ribozoma koji zatim proizvode proteine na osnovu tih uputstava, proteine koji se zatim presavijaju u ispravne funkcionalne oblike. Niti smo zastali da razmišljamo o činjenici da su upute za proizvodnju svih ovih pomoćnih enzima i ribozoma kodirane u DNK. (Dakle, šta je bilo prvo – DNK ili enzimi potrebni da je pročitaju i proizvode proteine, uključujući i njih same?)

Moja poenta je jednostavno da poštena osoba mora priznati da se čini da je život zasigurno osmislio Bog, baš kao što Biblija uči. Bili bi potrebni izvanredni dokazi da se uvjeri racionalna osoba da je ovaj dizajn samo iluzija. Ali nismo pronašli takve dokaze, barem ne iz oblasti genetike. Kako bi iko mogao pomisliti da je sva ogromna količina informacija u našem genomu samo rezultat slučajnosti? I to nije samo za naš genom, već i za genome svih organizama na planeti. Kako mutacije – koje su nasumične – mogu dovesti do ishoda koji se barem na površini čine izuzetno dobro planiranim i osmišljenim? Odgovor je, prema većini evolucionista, prirodna selekcija.

Prirodna selekcija bi trebala djelovati kao vodeći mehanizam za evoluciju. Iako su mutacije nasumične, opstanak nastalog organizma nije. Dakle, kažu nam, razlog zašto se čini da mutacije neprestano poboljšavaju organizam je taj što većina nije eliminisana. Prirodna selekcija se stoga poziva da se „složi špil“.

Izvlači red iz haosa i razjašnjava izgled dizajna iz slučajnosti.

Ali postoji nekoliko problema s ovim obrazloženjem. Već smo se dotakli jednog: prirodna selekcija ne djeluje na potisnute osobine, poput onih skrivenih u recesivnim alelima. Njegova efikasnost u uklanjanju štetnih mutacija nije ni približno dovoljna za zadatak očuvanja samo beskonačno malog udjela hipotetičkih mutacija koje bi navodno mogle pokretati evoluciju. Niti može predvidjeti promjene koje bi mogle postati korisne u budućnosti, a koje bi se činile neophodne za evoluciju složenih, međuzavisnih struktura. Ova pitanja zaslužuju više diskusije nego što mi ovdje imamo prostora. Ali želim da se pozabavim još većim i očiglednijim problemom: prirodna selekcija nema nikakvog efekta na vjerojatnoću mutacija, te stoga ne poboljšava izgled evolucije od čestica do ljudi u odnosu na ono što bi bile da nije bilo prirodne selekcije. Jedna analogija bi mogla biti od pomoći.

Pretpostavimo da smo napravili neke robote čija je jedina svrha bila nasumično bacanje novčića i snimanje rezultata. Zadatak im je zabilježiti rezultate deset uzastopnih bacanja novčića. Kolika je vjerojatnoća da će robot zabilježiti da je svih deset bacanja novčića palo sa „glavom prema gore“? Šanse su 1 prema 1.024. Dakle, da imamo milijardu ovih robota, statistički, nešto manje od milion njih bi snimilo niz od deset okreta na „glavu“. Baš kao što su mutacije koje hipotetički pokreću evoluciju daleko brojnije od onih koje to ne čine, tako su roboti koji dožive deset okreta na „glavu“ znatno brojniji od onih koji to ne čine.

Dalje pretpostavimo da nastavimo eksperiment sa još deset okreta, što predstavlja sledeću generaciju organizama. Svaki robot je naslijedio zapis iz prethodnog ispitivanja, baš kao što potomci nasleđuju mutacije svog pretka. Koliko robota koji su prethodno snimili deset okreta na „glavu“ će takođe zabilježiti da su sledećih deset okreta na „glavu“? Statistički, 954 bi

zabilježilo ovaj rezultat. Ako nastavimo na treću generaciju sa još deset okreta, samo će jedan robot vjerovatno snimiti svih trideset kao „glava“. Uz dodatnih 10 obrta (ili više), malo je vjerovatno da će neki robot nastaviti trend samo „glava“, baš kao što je malo vjerovatno da bi nasumične mutacije mogle proizvesti nove, funkcionalne genetske informacije.

Hajdemo sada da uradimo isti misaoni eksperiment, ali ovog puta dodajemo mehanizam uklanjanja koji simulira prirodnu selekciju. Počinjemo s milijardu robota, kao i prije, koji snimaju bacanje novčića. Međutim, ovog puta, roboti su programirani da se samounište ako sekvenca koju snimaju nije samo „glava“. Koje su šanse da će bilo koji robot snimiti sekvencu od deset uzastopnih okreta na „glavu“? Kao i ranije, to je 1 prema 1.024. Dakle, nakon prvih deset okreta, nešto manje od milion robota prijavi sve okrete kao „glava“. Ostali se samounište i ne prenose svoj nesavršeni zapis na sledeću generaciju.

Nakon sledećih deset okreta, koji predstavljaju sledeću generaciju za preostale robote, koliko će ih prijaviti da je svih dvesto okreta glava gore? Kao i do sada, odgovor je 954. Sa dodatnih deset okreta dolazimo do treće generacije. Samo će jedan robot vjerovatno prijaviti da je svih trideset okreta bilo glava gore – potpuno isti rezultat kao i prije. Činjenica da su se svi ostali roboti samouništili je potpuno irelevantna za vjerovatnoću otkrivanja trideset uzastopnih „glava“ rezultata. Nakon dodatnih deset okreta, malo je vjerovatno da će neki robot preživjeti. Prirodna selekcija nema apsolutno nikakav uticaj na vjerovatnoću uspešnog ishoda. To se jednostavno odnosi na uklanjanje neuspješnih slučajeva.

Bilo bi apsurdno misliti da su se milijarde parova baza neophodnih za proizvodnju ljudskog genoma upravo slučajno dogodile. A ipak, to je upravo ono što je potrebno da bi se Darvinova evolucija dogodila. Prirodna selekcija ne vodi mutacije. Ne

može poboljšati izgleda za one mutacije koje bi teoretski pokrenule evoluciju naprijed jer nema apsolutno nikakav učinak na njih. Mnogi ljudi imaju zabludu da prirodna selekcija na neki način „slaže špil“: da čini malo vjerovatne evolucijske mutacije daleko vjerovatnijim. Ali nije.

Da biste doveli do apsurdna ideje da prirodna selekcija može voditi evoluciju, razmotrite ovu analogiju. Uzimamo standardni špil od 52 karte i zamolimo nekoga da dobro promiješa ovaj špil. Nakon što je to urađeno, izvlačimo gornju kartu i okrećemo je. Onda to radimo za sledeću kartu i tako dalje. Dok to radimo, pretpostavimo da otkrijemo da su karte u savršenom redu, as, 2, 3, 4, itd. prvo jedne boje pa druge. Špil je savršeno poređan na vrlo neslučajan način! Kakav zaključak da izvućemo?

Zaključak kreacionista je da špil uopšte nije bio nasumično promiješan. Naručen je po dizajnu. Evolucionistički zaključak bi bio da je ovaj rezultat nastao nasumičnim miješanjem. Kreacionista pita: „Ali šanse da se ovaj niz dogodi nasumično su samo 1 prema 8×10^{67} ?“ Evolucionista odgovara: „Prirodna selekcija je vodila ovaj rezultat. Očigledno, trenutno ima 8×10^{67} drugih ljudi koji izvlače karte iz nasumično promiješanog špila. Ali svi su umrli i nisu uspjeli da se razmnože.“ Da li bi taj odgovor imao smisla? Smrt ovih drugih hipotetičkih mješšača – za koje nemamo dokaza – uopšte ne utiče na vjerovatnoću našeg špila.

Većina ljudi pretpostavlja da je Šekspirova djela zapravo napisala ljudska inteligencija i da nisu samo rezultat grešaka u kucanju koje su se akumulirale tokom vremena. Cjelokupna Šekspirova djela sadrže 884.421 riječj, sa prosječno oko 4 slova po riječi (koristeći savremeni pravopis), što iznosi 3,5 miliona slova. Ljudski genom je daleko složeniji, sastoji se od 3 milijarde parova baza za svaki od dva seta DNK. Ako je apsurdno

misliti da je manji niz nastao nasumično, koliko je apsurdnije misliti da je veći niz nastao nasumično?

Zaključci

Čini se da osnove genetike potvrđuju biblijsko stvaranje i ne podržavaju pojam darvinističke evolucije. Genetske informacije neophodne za formiranje osobina svih organizama na zemlji bile su kodirane u DNK izvornih vrsta Postanja, sa velikim stepenom heterozigotnih kombinacija. Kako su se organizmi razmnožavali, razvijale su se nove kombinacije verzija gena koje su rezultirale velikim stepenom raznolikosti, ali su uvijek ostajale unutar izvorno stvorene vrste. Neke od tih genetskih informacija izgubljene su tokom vremena jer organizmi sa rijetkim verzijama gena umiru. Mutacije su takođe doprinijele gubitku genetskih informacija. Mutacije ponekad dovode do novih osobina. (Smatra se da je crvena kosa kod ljudi rezultat mutacije). Ali oni nikada ne vode do fundamentalno drugačijeg organizma i u pogrešnom su smjeru za darvinističku evoluciju koja zahtijeva potpuno nove genetske informacije.

Vidjeli smo da je prirodna selekcija analitički istinita, ali je uvijek u suprotnom smjeru od evolucije. Prirodna selekcija rezultira uklanjanjem genetske informacije organizma smrću u nepovoljnom okruženju. Evolucija zahtijeva potpuno nove informacije.

Mutacije očigledno samo ubrzavaju brzinu gubitka genetskih informacija. Takvi gubici informacija mogu rezultirati novim modifikovanim osobinama, obično na štetu organizma. Ali u određenim sredinama, rezultati gubitka genetskih informacija mogu povremeno povećati vjerovatnoću preživljavanja. Ovo je jedna vrsta adaptacije, ali je suprotna evoluciji koja zahtijeva da se genomu dodaju potpuno nove genetske informacije. Ni

prirodna selekcija ne utiče na izgled za povoljne mutacije. To se jednostavno odnosi na smrt neuspješnih slučajeva. Ali to nema uticaja na izgled za uspjeh.

Čini se da naš kratak pregled genetike potvrđuje da svi organizmi potiču od mnogih izvorno stvorenih vrsta. Raznolikost koju danas vidimo u organizmima je u velikoj mjeri posljedica heterozigotnosti koju je Bog stavio u genome izvornih organizama, zajedno s mutacijama koje Bog u providenju dopušta. Opet, samo smo zagreballi površinu zadivljujuće unutarćelijske mašinerije koja omogućava život. DNK je samo jedan aspekt stvaranja. Ali to svakako slavi Gospoda.

Poglavlje 8.

Duboko vrijeme – bog našeg doba

Kroz istoriju ljudska bića su imala tendenciju da odbacuju svog Stvoritelja i zamjenjuju ga u svom životu bogovima koje su sami stvorili. Od grčkog i rimskog panteona, do egipatskog boga sunca, ljudi su radije obožavali boga kojeg su stvorili nego Boga koji ih je stvorio. Takvi lažni bogovi uvijek imaju sledeće karakteristike: (1) Pripisuje im se jedna ili više karakteristika ili moći koje pripadaju samo živom Bogu, posebno moć nad nekim aspektom prirode. (2) Njima se na neki način daje vjernost, obožavanje ili poštovanje iznad Boga. (3) Čovjek ih je stvorio fizički ili konceptualno. (4) Oni nisu živi Bog, Tvorac svih stvari.

U našem modernom „obrazovanom“ svijetu ljudi se često osvrću na gluposti grčkih, rimskih ili vavilonskih bogova, kao da smo previše sofisticirani za takve primitivne besmislice. Ali to jednostavno nije slučaj. U našem modernom svijetu postoji mnogo lažnih bogova; entiteta koje ljudi poštuju iznad Boga i pripisuju im moći koje doslovno ne mogu posjedovati. Bilo da se radi o obožavanju pojmova poput prirode, ili moći ili fizičkih entiteta poput novca, takve stvari ne treba poštovati iznad Boga i ne mogu činiti ono što sam Bog može.

Ali jedan lažni bog se danas ističe među ostalim; ovaj bog se obožava i poštuje kao krajnji bog naše kulture. O njemu su napisane mnoge knjige i posvećene njemu. On je temelj najsavremenije filozofije i obrazovanja. Šta je krajnji lažni bog našeg doba? Da li je to evolucija? Ne, Evolucija je zasigurno popularan bog. Ali mnogi ljudi sumnjaju u evoluciju. U svakom slučaju, evolucija odgovara višem bogu – bogu koji je daleko popularniji i moćniji od evolucije: bogu Dubokog vremena.

Duboko vrijeme je koncept ogromnih doba praistorije: zamisao da su Zemlja i svemir stari milijardama godina. Danas je to popularno vjerovanje i mnogi ga smatraju glavnom „naučnom“ pozicijom. Učenici dubokog vremena vjerovatno bi se protivili ideji da je on bog ili da je uopšte osoba. Mogli bi reći da je Duboko vrijeme akademski koncept, zaključak naučnog rezonovanja – a ne osoba sa moći. Međutim, svojim postupcima učenici Dubokog vremena zaista ga prožimaju ličnim karakteristikama i moćima koje samo svjesno biće može posjedovati. Studenti logike će to prepoznati kao grešku reifikacije. Ipak, u ovom članku ćemo poštovati njihova uvjerenja i pozivati se na njihovog boga onako kako njihovi postupci sugerišu da bismo trebali. Duboko vrijeme, kako ga danas uobičajeno slijede, zaista odgvara karakteristikama lažnog boga.

Razmotrimo ovo.

(1) Duboko vrijeme ima karakteristike i moći koje pripadaju samo Bogu. Zapravo, paralele su zaista nevjerovatne! Na primjer, Duboko vrijeme ima moć stvaranja. Prema Njegovim sledbenicima, ono je napravilo zvijezde, planete i galaksije. Napravilo je kanjone i planine. Duboko vrijeme razdvajalo je kontinente i okeane. Ono je stvorilo sva živa bića kroz svog slugu – Evoluciju. Zaista, Duboko vrijeme je uzelo elemente ovog svijeta i od te prašine napravio je čovjeka. Sve su to moći i radnje koje su s pravom rezervisane samo za Boga (Nehemija 9:6; Psalam 33:6; Jov 38:4; Psalam 104:5-8; Postanje 1:9-10; Postanje 1:20-25; Postanje 2:7).

Ali tu nije kraj. Za Duboko vrijeme se takođe kaže da ima ogromnu moć da usmjeri tok događaja u svemiru. Duboko vrijeme stvara i uništava vrste i civilizacije na trenutak. Ono daje život i oduzima ga. Ono neprestano oblikuje zemlju po svom nahođenju – mijenja pustinje u bujne vrtove, a vrtove u pustinje. Duboko vrijeme postojalo je mnogo prije čovjeka, i nastaviće se

dugo nakon čovjeka, barem nam tako kažu. Opet, ovo su karakteristike koje se s pravom pripisuju samo Bogu (Djela 17:26; Jov 42:2; Isaija 46:10; Isaija 45:7; Amos 3:6; Djela 17:25; 1. Timoteju 6:13; Jov 1:21; Isaija 51:3; 43:19-20; Postanje 13:10; Ponovljeni zakon 29:23; Postanje 17:1; Ponovljeni zakon 33:27; Isaija 43:10; Otkrivenje 22:13).

Ali prema njegovim učenicima, ništa nije tako teško za Duboko vrijeme! Ono je u stanju učiniti svako čudo! Razmislite o ovom čuvenom citatu dr Džordža Valda: „Vrijeme je junak radnje. ... S obzirom na toliko vremena nemoguće postaje moguće, moguće postaje vjerovatno, vjerovatno postaje gotovo izvjesno. Treba samo čekati; vrijeme samo čini čuda.“ Da, postepeno pretvaranje prašine u ljude može izgledati nemoguće. Ali s Dubokim vremenom sve je moguće! Ono je „heroj zavjere!“ U-poredite ovo sa karakteristikama povezanim s biblijskim Bogom (Matej 19:26; Jeremija 32:17).

(2) Učenici Dubokog vremena obožavaju ga sa pijetetom i strahopoštovanjem. Oni to mogu poricati svojim riječima, ali njihovi postupci ukazuju na to da ovog boga cijene iznad svih ostalih. Ovo ima smisla: ako zaista Duboko vrijeme ima moći i sposobnosti koje mu pripisuju njegovi učenici, tada ga treba obožavati. Takvo se bogoslužjenje održava u školama i na univerzitetima, gdje se divna djela Dubokog vremena hvale cijeli dan.

Obožavanje dubokog vremena nalazi se i u mnogim udžbenicima nauke. Između naučnih rasprava stisnute će priče o zadivljujućim podvizima Dubokog vremena. Malo nauke ovdje, a tamo nevjerovatna priča. Iako Duboko vrijeme nema nikakve veze sa naukom, često se nauka i priče isprepliću tako da može biti teško reći gdje jedno počinje, a drugo završava! Mješavina čini zabavno, iako varljivo štivo.

Privrženici svoju religiju shvataju vrlo ozbiljno. Duboko vrijeme se ne smije dovoditi u pitanje. To bi bilo svetogrđe! Oni

koji ne klanjaju pred oltarom Dubokog vremena ismijavaju se i suočeni su s izbacivanjem iz učionice. Nije vjerovatno da će se koristiti udžbenici koji ne priznaju vrhovno gospodarstvo Dubokog vremena, pa čak ni objavljeni. Oni koji žele raditi kao profesori moraju se zakleti na vjernost Dubokom vremenu i Evoluciji, njegovom sluzi, ako žele biti zaposleni.

(3) Duboko vrijeme je umjetno stvoreno. Koncept ogromnih vjekova praistorije nije nešto što nam je otkrio Živi Bog, niti zabilježile historijske knjige ljudi. Umjesto toga, to je izum čovjeka kako bi se uzele u obzir karakteristike našeg sadašnjeg svijeta bez pozivanja na biblijsku istoriju. Moderna verzija Dubokog vremena može se pratiti od Džejsma Hatona (James Hutton) – doktora medicine koji je živio u 18. vijeku. Njegove ideje dodatno je popularizirao Čarls Lajel (Charles Lyell) početkom 19. vijeka. Međutim, ovo je samo ponovno zamišljanje mnogo starije ideje. Brojne drevne kulture vjerovala su da je Zemlja znatno starija od biblijskog vremenskog okvira.

(4) Duboko vrijeme nije živi Bog. Niti je Duboko vrijeme aspekt Boga, Božje stvaranje ili Božji saveznik. Duboko vrijeme postoji samo kao koncept, stvoren umom ljudi. Ono nema doslovno postojanje. Iako mu njegovi učenici pripisuju mnoge karakteristike biblijskog Boga, jasno je da se Duboko vrijeme bitno razlikuje od Boga Biblije.

Biblijski Bog je ljubav (1. Jovanova 4:8). Biblijski Bog je pravedan, istinit i milosrdan. Napravio je savršen svijet bez bola i smrti, svijet koji je bio iskvaren Adamovim grešnim postupcima. Bog kažnjava zlo, kao što će to učiniti svaki dobar sudija. Međutim, Bog je toliko pun ljubavi i milosti da je inicirao i realizuje Plan spasenja za svoja pala stvorenja.

Ali Duboko vrijeme je okrutan, bezbrižan stvaralac. Ono stvara milijarde organizama, samo da bi ih na brzinu pokosio. Ne mari za pravdu ili ljubav, nemilosrdno je i proizvoljno u

svojim sudovima. Ono stvara koristeći smrt i bol, i ne sluša krikove patnje svojih kreacija. Ono kažnjava nevine zajedno s krivcima, nagrađuje i zlo i dobro. U Dubokom vremenu nema oprostila ili milosti – samo sigurnost smrti.

Ova zadnja karakteristika zaslužuje posebnu pažnju. Za biblijskog Boga, smrt je neprijatelj koji je uveden Adamovim grijehom: neprijatelja kojeg će sam Bog uništiti (1. Korinćanima 15:21, 25-26). Ali smrt je saveznik i sluga Dubokog vremena. Evolucija djeluje kroz smrt. Napredak se postupno postiže klanjem milijardi stvorenja, tako da se može postići malo poboljšanje. Kakav sadistički i neefikasan proces koji je Duboko vrijeme odabralo! Možemo samo reći da smo zahvalni Živom Bogu što Duboko vrijeme zapravo ne postoji u stvarnosti. Kakav bi to užasan bog bio!

Budući da je Duboko vrijeme po prirodi i djelovanju toliko suprotno Bogu Svetog pisma, razočaravajuće je što mnogi hrišćani pokušavaju poštovati i služiti obojici. Postoje oni koji uče da je Bog iskoristio Duboko vrijeme za stvaranje svemira, u potpunoj suprotnosti s Božjim otkrivenjem stvaranja. Tvrde da je Bog iskoristio milijarde godina smrti i patnje da svijet učini onakvim kakvim ga je želio (očito nesvjesni ili „zaboravni“ da je smrt neprijatelj Boga, i ona koja je uvedena kao kazna za Adamov grijeh). Nije da se moderni hrišćani žele odreći pravog Boga. Umjesto toga, oni jednostavno žele dodati još jednog boga, onog koji je po prirodi i postupcima suprotan Živom Bogu. I to iz razloga da bili „savremeni“ – u skladu sa „naučnom“ misli ovog doba. Nažalost, ova vrsta sinkretizma bila je uobičajen propust u Božjem narodu.

Uzmimo u obzir Izraelce. Njihova glavna borba nije bila potpuno odustajanje od Boga, već dodavanje drugih bogova. Htjeli su spojiti svoja vjerovanja sa tadašnjim paganskim običajima, obožavali su i služili bogovima Hanana. To je bilo potpuno

neprikladno, ne samo zato što su hananski bogovi izmišljeni i lažni (tačnije predstavništva za obožavanje demona), već i zato što samo Bog zaslužuje naše obožavanje i ne toleriše idolopoklonstvo. U Prvom Uputu Dekaloga, Bog kaže „nemojte imati drugih bogova ispred mene“. Izraz preveden „ispred mene“ ima značenje „u mom prisustvu“. Sveto pismo je jasno: jedino Boga treba poštovati kao Boga (npr. Matej 4:9-10).

Sjećate li se biblijskih tekstova o Balu? Bal je bio hananski bog vremena i grmljavine. Izraelci su često padali u obožavanje Bala, kršeći Prvi Uput. Ilija je ukazao na njihovu apsurdnu nedoslednost u 1. Kraljevima 18:21: „*Dokle ćete hramati na dvije strane? Ako je Gospod istiniti Bog, idite za njim, a ako je Bal, idite za njim.*“ Bilo je nelogično da Izraelci pokušaju služiti dvojici suprotnih bogova (i nemoralno). Jesmo li danas drugačiji kada pokušavamo dodati druge bogove u hrišćanstvo? Bogove ateizma, nihilizma i evolucije?

Nijedan čovjek ne može služiti dvojici gospodara (Matej 6:24). Oni hrišćani koji žele vjerovati u Duboko vrijeme zajedno s biblijskim Bogom strašno su nedosledni. Oni mogu tvrditi da služe samo Gospodu, ali svojim djelima otkrivaju da je Duboko vrijeme njihov primarni bog, a Gospod sekundarni. To možemo reći po načinu na koji postupaju sa Svetim pismom. Za hrišćanina dubokog vremena, cijelo Pismo se tumači u svjetlu diktata dubokog vremena. Stoga je Duboko vrijeme primarno, a Sveto pismo sekundarno. Zaista, da je Sveto pismo primarno, tada bi pojedinac morao odbaciti Duboko vrijeme kao lažnog boga (Izlazak 20:3; Isaija 45:5-6) i izmišljeni koncept (Izlazak 20:11).

Može biti obeshrabrujuće vidjeti toliko hrišćana koji pokušavaju služiti ateističkom bogu Duboko vrijeme. Često se čini kao da je vrlo malo hrišćana koji zaista stoje na Božjoj Riječi. Ali treba se sjetiti da je Ilija bio obeshrabren. U vrijeme kada se bojao za svoj život, i misleći da je posljednji preostali vjernik,

zavapio je Bogu (1. Kraljevima 19:14). Ali Gospod je odgovorio: „*A ja sam u Izraelu ostavio sedam hiljada koji nisu savili koljena pred Balom i nisu ga svojim ustima poljubili.*“ (1. Kraljevima 19:18). Razmislite o ovome sledeći put kada budete obeshrabreni zbog silnog kompromisa unutar hrišćanstva. Koliko je još hrišćana Gospod zadržao za sebe koji nisu savili koljena pred Dubokim vremenom?

Poglavlje 9.

Deset najboljih naučnih dokaza koji potvrđuju mladu Zemlju

Zemlja je stara samo nekoliko hiljada godina. To je činjenica, jasno otkrivena u Božjoj Riječi. Stoga bismo trebali očekivati da ćemo pronaći mnogo dokaza o njenoj mladosti. I to je ono što nalazimo – u zemljinoj geologiji, biologiji, paleontologiji, pa čak i astronomiji.

Doslovno na stotine metoda datiranja se moglo upotrijebiti za pokušaj procjene starosti Zemlje, a velika većina njih ukazuje na mnogo mlađu Zemlju od 4,5 milijardi godina koje projektuju evolucionisti. Američki kreacionisti su odabrali deset najboljih naučnih dokaza koji su kontradiktorni milijardama godina i potvrđuju relativno mladu zemlju i svemir.

Uprkos velikom broju dokaza, važno je shvatiti da, iz perspektive opservacione nauke, niko ne može apsolutno dokazati koliko je svemir mlad (ili star). Samo je jedna metoda datiranja apsolutno pouzdana – svjedok koji ne laže, koji ima sve dokaze i koji nam može otkriti kada je univerzum nastao!

I mi imamo takvog svjedoka: Boga u Bibliji! Dao nam je specifičnu istoriju, počevši od šest dana stvaranja, a zatim slijede detaljna rodoslovlja koja nam omogućuju da napravimo hronologiju i odredimo kada je univerzum nastao. Na osnovu ove istorije početak je bio tek prije nešto više od šest hiljada godina.

U žurbi da se ispitaju svi ovi nevjerovatni naučni „dokazi“ lako je izgubiti iz vida široku sliku. Takvo obilje naučnih dokaza, prikupljenih od strane istraživača, očito je u suprotnosti s pretpostavljenim milijardama godina, pa zašto više ljudi ne žuri prihvatiti istinu o mladoj zemlji zasnovanoj na Bibliji?

Problem je u tome što, dok razmatramo temu porijekla, svi takozvani „dokazi“ moraju biti protumačeni. Činjenice ne govore same za sebe. Tumačenje sadašnjih činjenica postaje posebno teško pri rekonstrukciji historijskih događaja koji su proizveli te današnje činjenice, jer nijedan čovjek nije uvijek bio prisutan da posmatra sve dokaze i bilježi kako su svi dokazi proizvedeni.

Forezičari moraju donijeti više pretpostavki o stvarima koje ne mogu opaziti. Po čemu se originalna postavka razlikovala? Da li su u igri bili različiti procesi? Je li mjesto događaja kasnije bilo kontaminirano? Samo jedna pogrešna pretpostavka ili jedan mali dio nedostajućih dokaza mogli bi potpuno promijeniti način na koji se rekonstruišu prošli događaji koji su doveli do današnjih dokaza.

Kad raspravljaju o starosti Zemlje, hrišćani moraju biti spremni objasniti važnost polazišta. Biblija je pravo polazište.

Zato, kada raspravljaju o starosti Zemlje, hrišćani moraju biti spremni objasniti važnost polazišta i pretpostavki. Donošenje ispravnih zaključaka zahtijeva pravo polazište.

Biblija je polazna tačka. Ovo je objavljena Riječ Svemogućeg, vjernog i pravog Stvoritelja, koji je bio prisutan da posmatra sve događaje u historiji Zemlje i koji je čovječanstvu dao nepogrešiv zapis o ključnim događajima u prošlosti.

Biblija, Božje otkrivenje za nas, daje nam temelje koji nam omogućuju da počnemo graditi pravi svjetonazor kako bismo ispravno razumjeli kako su sadašnjost i prošlost povezane. Svi drugi dokumenti koje je napisao čovjek su pogrešni, za razliku od nepogrešive Riječi koja je nadahnutu od Boga (2. Timoteju 3:16). Biblija jasno i nepogrešivo opisuje stvaranje svemira, Sunčevog sistema i zemlje prije oko šest hiljada godina. Znamo da je to istina na osnovu autoriteta Božjeg karaktera. „Pošto nije imao nikog većeg da se njime zakune, zakleo se samim sobom.“ (Jevrejima 6:13)

U jednom smislu, Božje svjedočanstvo je sve što nam treba; ali sam Bog nam govori da obrazložimo ono u šta vjerujemo (1. Petrova 3:15). Stoga je također važno provesti naučna istraživanja (to je dio preuzimanja vladavine Zemljom, kako je Adamu rečeno u Postanju 1:28). Ovim istraživanjem možemo izazvati one koji odbacuju jasnu Božju Riječ i odbraniti biblijski svjetonazor.

Zaista, Božje svjedočanstvo mora imati tako središnju ulogu u našem razmišljanju da se čini ponižavajućim čak nazvati ga „najboljim“ dokazom mlade zemlje. To je, uistinu, jedini temelj na kojem se svi drugi dokazi mogu ispravno razumjeti!

Dokaz br. 1: Vrlo mali sediment na morskom dnu (Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

Ako su se sedimenti nakupljali na morskom dnu tri milijarde godina, morsko dno bi se trebalo zagušiti sedimentima dubokim mnogo kilometara.

Godišnje voda i vjetar unište oko 20 milijardi tona prljavštine i kamenih ostataka sa kontinenta i talože ih na morsko dno.¹⁵ Većina ovog materijala se nakuplja kao rastresiti sedimenti u blizini kontinenta. Ipak, prosječna debljina svih ovih sedimenta globalno po cijelom morskom dnu nije ni 400 metara.¹⁶

Čini se da se neki sedimenti uklanjaju dok tektonske ploče polako (centimetar ili dva godišnje) klize ispod kontinenta.

¹⁵ John D. Milliman and James P. N. Syvitski, "Geomorphic/Tectonic Control of Sediment Discharge to the Ocean: The Importance of Small Mountainous Rivers," *The Journal of Geology* 100 (1992): 525–544.

¹⁶ William W. Hay, James L. Sloan II, and Christopher N. Wold, "Mass/Age Distribution and Composition of Sediments on the Ocean Floor and the Global Rate of Sediment Subduction," *Journal of Geophysical Research* 93, no. B12 (1998): 14,933–14,940.

Procjenjuje se da se na ovaj način godišnje uklanja milijardu tona sedimentata.¹⁷ Neto dobit tako iznosi 19 milijardi tona godišnje. Ovom brzinom, 4.000 m sedimenta bi se nakupilo za manje od 12 miliona godina, a ne za milijarde godina.

Ovaj dokaz ima smisla u kontekstu kataklizme Potopa, a ne u ideji spore i postepene geološke evolucije. U poslednjim fazama cjelogodišnje globalne poplave, voda je brzo iscurila s kopna u nastajanju, izbacivši svoje terete nabijene sedimentima na obalu. Tako se većina sedimentata na morskom dnu brzo nakupila prije otprilike 4.300 godina.

Dokaz br. 2: Savijeni slojevi stijena (Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

U mnogim planinskim područjima slojevi stijena debljine hiljade stopa savijeni su i presavijeni bez loma. Kako se to može dogoditi ako su odvojeno položeni stotinama miliona godina i već stvrdnuti?

Ako su zemljini sedimentni slojevi koji nose fosilne naslage položeni više od 460 miliona godina, ne bi se mogli saviti bez loma.

Očvrslu stijenjski slojevi su lomljivi. Pokušajte saviti betonsku ploču nekad da vidite što se događa! No, ako je beton još moker, može se lako oblikovati prije vezivanja cementa. Isti princip vrijedi i za sedimentne slojeve stijena. Mogu se saviti i presaviti ubrzo nakon taloženja, prije nego što prirodni cementi dobiju priliku vezati čestice zajedno u tvrde, lomljive stijene.¹⁸

¹⁷ William W. Hay, James L. Sloan II, and Christopher N. Wold, "Mass/Age Distribution and Composition of Sediments on the Ocean Floor and the Global Rate of Sediment Subduction," *Journal of Geophysical Research* 93, no. B12 (1998): 14,933–14,940.

¹⁸ R.E. Goodman, *Introduction to Rock Mechanics* (New York: John Wiley and Sons, 1980);

Regija oko Velikog kanjona odličan je primjer koji pokazuje kako je većina zemljinih fosilnih slojeva brzo položena, a mnogi su presavijeni dok su još bili mokri. U zidovima kanjona izloženo je oko 1.370 metara slojeva koji sadrže fosile, konvencionalno označenih od kambrijskog do permskog.¹⁹ Oni su navodno bili taloženi u periodu od prije 520 do 250 miliona godina. Zatim se, zapanjujuće, cijeli ovaj niz slojeva uzdigao više od milje, prije otprilike 60 miliona godina. Visoravan kroz koju protiče Veliki kanjon sada se nalazi na nadmorskoj visini od 2.150 do 3.450 metara.

Razmislite o tome. Vrijeme između prvih naslaga u Velikom kanjonu (prije 520 miliona godina) i njihovog savijanja (prije 60 miliona godina) bilo je 460 miliona godina! Jedino održivo naučno objašnjenje je da je cijeli niz deponovan vrlo brzo – kreacionistički model pokazuje da je za vrijeme globalne poplave trebalo manje od godinu dana za to. Tako se 520 miliona godina nikada nije dogodilo, a Zemlja je mlada.

Dokaz br. 3: Meko tkivo u fosilima (Priredio: dr David Menton, ćelijski biolog)

Pitajte prosječnog laika kako on ili ona zna da je Zemlja stara milione ili milijarde godina, i ta osoba će vjerojatno spomenuti dinosauruse za koje gotovo svi „znaju“ da su uginuli prije 65 miliona godina. Nedavno otkriće dr Meri Švajcer (Mary Schweitzer), međutim, dalo je razlog za sve osim predanih evolucionista da dovedu u pitanje ovu pretpostavku.

Ako su dinosaurusi živjeli prije više od 65 miliona godina,

Sam Boggs, Jr., Principles of Sedimentology and Stratigraphy (Upper Saddle River, NJ: Prentice-Hall, 1995), pp. 127–131

¹⁹ Stanley S. Beus and Michael Morales, eds., Grand Canyon Geology, 2nd edition (New York: Oxford University Press, 2003).

zašto neki fosili dinosaura i dalje sadrže dobro očuvana meka tkiva?

Švajcer je pod mikroskopom proučavala komadiće kostiju fosilizovane bedrene kosti (femura) Tiranosaurususa rekxa pronađenog u formaciji Hell Creek u Montani. Na njezino čuđenje, kost je pokazala krvne sudove tipa viđenih u kostima i srži, a one su sadržavale ono što se činilo kao crvena krvna zrnca s jezgrama, tipično za gmizavce i ptice (ali ne i za sisare). Činilo se da su sudovi čak obloženi specijalizovanim endotelnim ćelijama koje se nalaze u svim krvnim žilama.

Nevjerovatno, ali koštana srž je sadržavala, čini se, fleksibilno tkivo. U početku su neki skeptični naučnici sugerisali da su bakterijski biofilmovi (mrtve bakterije nakupljene u sluzi) formirali ono što samo izgleda kao krvni sudovi i koštane ćelije. Nedavno su Švajcer i saradnici pronašli biohemijske dokaze za netaknute fragmente proteina kolagena, koji je gradivni element vezivnog tkiva. Ovo je važno jer je kolagen visoko karakterističan protein koji ne stvaraju bakterije.²⁰

Nepotrebno je reći da nijedan evolucionista nije javno razmatrao mogućnost da fosili dinosaura nisu stari milionima godina.

Očigledno pitanje proizilazi iz rada Švajcerove: da li je čak i najmanje vjerovatno da krvni sudovi, ćelije i fragmenti proteina mogu postojati uglavnom netaknuti preko 68 miliona godina? Iako mnogi smatraju da je takvo dugoročno očuvanje tkiva i ćelija vrlo malo vjerovatno, problem je u tome što se ne zna sa sigurnošću da su ostaci ljudi ili životinja stari 68 miliona godina. No, ako su kreacionisti u pravu, dinosauri su uginuli prije samo 3.000-4.000 godina. Da li bismo, dakle, očekivali očuvanje

²⁰ See Schweitzer's review article in Scientific American [December 2010, pp. 62–69] titled "Blood from Stone."

sudova, ćelija i složenih molekula za koje Švajcer izvještava za biološka tkiva za koja je istorijski poznato da su stara 3.000-4.000 godina?

Odgovor je potvrđan. Mnoga istraživanja egipatskih mumija i drugih ljudi ove starosti (potvrđena istorijskim dokazima) pokazuju sve vrste detalja koje je Švajcer objavila o svom T-reksu. Osim egipatskih mumija, tirolski ledeni čovjek, pronađen u Alpima 1991. godine, za kojeg se vjeruje da je star oko 5.000 godina, pokazuje tako nevjerovatno očuvanje DNK i drugih mikroskopskih detalja.

Zaključujemo da je očuvanje sudova, ćelija i složenih molekula u dinosaurusu u potpunosti u skladu s kreacionističkom perspektivom mlade zemlje, ali je vrlo nevjerovatno s gledištem evolucionista o dinosaurusima koji su uginuli prije više miliona godina.

**Dokaz br. 4: Paradoks mladog slabog Sunca
i dob Sunčevog sistema
(Priredio: dr Danny Faulkner, fizičar i astronom)**

Dokazi sada podupiru vjerovanje astronoma da sunčeva snaga dolazi od fuzije vodonika u helijum duboko u jezgru Sunca, ali postoji veliki problem. Kako se vodonik rastapa, trebao bi promijeniti sastav jezgra Sunca, postepeno povećavajući temperaturu Sunca. Ako je ovo istina, to znači da je Zemlja u prošlosti bila hladnija. U stvari, Zemlja bi bila ispod tačke zamrzavanja prije 3,5 milijardi godina, kada je život navodno evoluirao.

Brzina nuklearne fuzije zavisi o temperaturi. Kako se temperature jezgra Sunca povećavaju, tako bi se trebala povećati i sunčeva energija, uzrokujući da Sunce vremenom posvijetli. Proračuni pokazuju da bi Sunce posvijetlilo za 25% nakon 3,5

milijardi godina. To znači da bi rano sunce bilo slabije, zagrijavajući zemlju 17°C manje nego danas. To je ispod tačke zamrzavanja.

Ali evolucionisti priznaju da u geološkim zapisima nema dokaza za to. Ovaj problem čak nazivaju i paradoks slabog mladog sunca. Iako ovo nije problem sa hiljadama godina, problem je ako je svijet star milijardama godina.

Dokaz br. 5: Brzo opadajuće magnetsko polje (Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

Zemlja je okružena magnetskim poljem koje štiti živa bića od sunčevog zračenja. Bez toga život ne bi mogao postojati. Zato su naučnici bili iznenađeni kada su otkrili da se ovo polje brzo troši. Prema sadašnjoj stopi, polje, a time i Zemlja, ne bi mogli biti stariji od 20.000 godina.

Nekoliko mjerenja potvrđuje ovo propadanje. Od početka mjerenja 1845. godine, ukupna energija pohranjena u Zemljinom magnetskom polju opada po stopi od 5% po stoljeću.²¹ Arheološka mjerenja pokazuju da je polje bilo jače za 40% u 1000. godini poslije Hrista.²² Nedavni zapisi Međunarodnog geomagnetskog referentnog polja, najpreciznije ikad snimljeni, pokazuju neto gubitak energije od 1,4% u samo tri decenije (1970–2000).²³ To znači da se energija polja prepolovila svakih 1.465 godina.

²¹ A. L. McDonald and R. H. Gunst, "An Analysis of the Earth's Magnetic Field from 1835 to 1965," ESSA Technical Report, IER 46-IES 1 (Washington, D.C.: U.S. Government Printing Office, 1967).

²² R. T. Merrill and M. W. McElhinney, *The Earth's Magnetic Field* (London: Academic Press, 1983), pp. 101–106.

²³ Ova mjerenja su prikupljena od strane International Geomagnetic Reference Field. See D. Russell Humphreys, "The Earth's Magnetic Field Is Still Losing Energy," *Creation Research Society Quarterly* 39, no. 1 (2002): 1–11.

Kreacionisti su predložili da je magnetsko polje Zemlje uzrokovano slobodnom opadanjem električne struje u jezgru Zemlje. To znači da električna struja prirodno gubi energiju ili „propada“ dok teče kroz metalno jezgro. Iako se razlikuje od najčešće prihvaćenog konvencionalnog modela, u skladu je s našim znanjem o tome šta čini jezgro Zemlje.²⁴ Nadalje, na osnovu onoga što znamo o provodnim svojstvima tečnog gvožđa, ova slobodno raspadajuća struja bi započela kada bi se formiralo spoljno jezgro Zemlje. Međutim, da je jezgro staro više od 20.000 godina, tada bi početna energija učinila Zemlju previše vrućom da bi je mogla pokriti voda, kao što je otkriveno u Postanju 1:2.

Pouzdaní, tačni, objavljeni podaci o geološkom polju naglašeno su potvrdili model mlade Zemlje: slobodno opadajuća električna struja u vanjskom jezgru stvara magnetsko polje.²⁵ Iako je ovo polje nekoliko puta mijenjalo smjer tokom potopne kataklizme kada se promiješalo vanjsko jezgro, polje je od stvaranja brzo i kontinuirano gubilo ukupnu energiju. Sve to upućuje na Zemlju i magnetsko polje staro samo oko 6.000 godina.²⁶

²⁴ Thomas G. Barnes, “Decay of the Earth’s Magnetic Field and the Geochronological Implications,” *Creation Research Society Quarterly* 8, no. 1 (1971): 24–29; Thomas G. Barnes, *Origin and Destiny of the Earth’s Magnetic Field*, Technical Monograph no. 4, 2nd edition (Santee, CA: Institute for Creation Research, 1983).

²⁵ D. Russell Humphreys, “Reversals of the Earth’s Magnetic Field During the Genesis Flood,” in *Proceedings of the First International Conference on Creationism*, vol. 2, R. E. Walsh, C. L. Brooks, and R. S. Crowell, eds. (Pittsburgh, PA: Creation Science Fellowship, 1986), pp. 113–126.

²⁶ Za potpuniji uvid i dalje informacije vidi: John D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 2000), pp. 74–85; Andrew A. Snelling, *Earth’s Catastrophic Past: Geology, Creation and the Flood* (Dallas, TX: Institute for Creation Research, 2009), pp. 873–877.

Dokaz br. 6: Helijum u radioaktivnim stijenama (Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

Tokom radioaktivnog raspada urana i torijuma sadržanih u stijenama, stvara se mnogo helijuma. Budući da je helijum drugi najlakši element i plemeniti gas – što znači da se ne kombinuje s drugim atomima – lako se raspršuje (curi) i na kraju bježi u atmosferu. Helijum se difuzira tako brzo da je sav helijum trebao iscuriti za manje od 100.000 godina. Pa zašto su sve ove stijene još uvijek pune atoma helijuma?

Prilikom bušenja dubokih prekambrijumskih (prije potopa) granitnih stijena u Novom Meksiku, geolozi su vadili uzorke kristala cirkona (cirkonijum silikata) s različitih dubina. Kristali su sadržavali ne samo uran, već i velike količine helijuma.²⁷ Što su stijene vruće, helijum bi trebao brže nestati, pa su istraživači bili iznenađeni kada su otkrili da najdublji, pa stoga i najtopliji cirkoni (na 197°C) sadrže daleko više helijuma nego što se očekivalo. Do 58% helijuma koji je uranijum mogao ikada generisati još uvijek je prisutno u kristalima.

Brzina isticanja helijuma utvrđena je u nekoliko eksperimenata.²⁸ Sva mjerenja su u skladu. Helijum se difuzira tako

²⁷ R. V. Gentry, G. L. Glish, and E. H. McBay, "Differential Helium Retention in Zircons: Implications for Nuclear Waste Containment," *Geophysical Research Letters* 9, no. 10 (1982): 1129–1130.

²⁸ S. W. Reiners, K. A. Farley, and H. J. Hicks, "He Diffusion and (U-Th)/He Thermochronometry of Zircon: Initial Results from Fish Canyon Tuff and Gold Butte, Nevada," *Tectonophysics* 349, no. 1–4 (2002): 297–308;

D. Russell Humphreys, et al., "Helium Diffusion Rates Support Accelerated Nuclear Decay," in *Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism*, R. L. Ivey, Jr. (Pittsburgh, PA: Creation Science Fellowship, 2003), ed., pp. 175–196;

D. Russell Humphreys, "Young Helium Diffusion Age of Zircons Supports Accelerated Nuclear Decay," in *Radioisotopes and the Age of the Earth: Results of a Young-Earth Creationist Research Initiative*, L. Vardiman, A.A.

brzo da je sav helijum u ovim kristalima cirkona trebao iscuriti za manje od 100.000 godina. Činjenica da još uvijek ima toliko helijuma znači da ne mogu biti stari 1,5 milijardi godina, kako upućuje datiranje olova. Zaista, koristeći izmjerenu brzinu difuzije helijuma, ove pretpotopne stijene imaju prosječnu „starost difuzije“ od samo 6.000 (\pm 2.000) godina.²⁹

Ovi eksperimentalno određeni i ponovljivi rezultati, zasnovani na dobro shvaćenom fizičkom procesu difuzije, stoga jasno pokazuju da su ti cirkoni stari samo nekoliko hiljada godina. Pretpostavljena starost od 1,5 milijardi godina zasnovana je na neprovjerljivim pretpostavkama radioizotopskog datiranja koje su radikalno pogrešne.³⁰

Još jedan dokaz mlade zemlje je niska količina helijuma u atmosferi. Izmjerena je brzina isticanja gasa helijuma u atmosferu.³¹ Iako dio helijuma bježi u svemir, količina koja je još uvijek prisutna nije ni približno dovoljna ako je Zemlja stara preko 4,5 milijardi godina.³² U stvari, ako pretpostavimo da u prvobitnoj atmosferi nije bilo helijuma, sav helijum bi se nakupio u samo 1,8 miliona godina čak i s evolucijskog stajališta.³³ No,

Snelling and E. F. Chaffin, eds. (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, and Chino Valley, AZ: Creation Research Society, 2005), pp. 25–100.

²⁹ Humphreys et al., 2003; Humphreys, 2005.

³⁰ Andrew A. Snelling, “Radiometric dating: Back to Basics,” *Answers* 4, no. 3 (July–Sept. 2009): 72–75; Andrew A. Snelling, “Radiometric Dating: Problems With the Assumptions,” *Answers* 4, no. 4 (Oct.–Dec. 2009): 70–73.

³¹ G. E. Hutchinson, “Marginalia,” *American Scientist* 35 (1947): 118; Melvin A. Cook, “Where Is the Earth’s Radiogenic Helium?” *Nature* 179, no. 4557 (1957): 213.

³² J. C. G. Walker, *Evolution of the Atmosphere* (London: Macmillan, 1977); J. W. Chamberlain and D.M. Hunten, *Theory of Planetary Atmospheres*, 2nd edition (London: Academic Press, 1987).

³³ Larry Vardiman, *The Age of the Earth’s Atmosphere: A Study of the Helium Flux Through the Atmosphere* (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, 1990).

kad se uzme u obzir katastrofalni potop koji je brzo ispuštao ogromne količine helijuma u atmosferu, mogao se akumulirati za samo 6.000 godina.³⁴

Dokaz br. 7: Ugljenik-14 u fosilima, uglju i dijamantima (Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

Ugljenik-14 (ili radiokarbon) je radioaktivni oblik ugljenika koji naučnici koriste za datiranje fosila. Ali on se raspada tako brzo – sa poluživotom od samo 5.730 godina – da se ne očekuje da će ijedan ostati u fosilima nakon samo nekoliko stotina hiljada godina. Ipak, ugljenik-14 je otkriven u „drevnim“ fosilima – navodno starim do stotine miliona godina – još od najranijih dana radiokarbonskog datiranja.

Čak i da je svaki atom u cijeloj Zemlji ugljenik-14, oni bi se raspadali tako brzo da ugljenik-14 ne bi ostao na zemlji nakon samo 1 milion godina. Suprotno očekivanjima, samo između 1984. i 1998. godine, naučna literatura je izvijestila o ugljeniku-14 u 70 uzoraka koji su došli iz fosila, ugljena, nafte, prirodnog gasa i mramora, a koji predstavljaju fosilni dio geološkog zapisa, koji se navodno proteže preko 500 miliona godina. Svi sadrže radiokarbon.³⁵ Nadalje, analizama fosilizovanih uzoraka drva i uglja, koji su navodno stari 32–350 miliona godina, dobijeno je doba između 20.000 i 50.000 godina korišćenjem datiranja

³⁴ Za potpuniji uvid i dalje informacije vidi:

John D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 2000), pp. 83–85.

Don B. DeYoung, *Thousands ... Not Billions* (Green Forest, AR: Master Books, 2005), pp. 65–78.

Andrew A. Snelling, *Earth's Catastrophic Past: Geology, Creation and the Flood* (Dallas, TX: Institute for Creation Research, 2009), pp. 887–890.

³⁵ Paul Giam, "Carbon-14 Content of Fossil Carbon," *Origins* 51 (2001): 6–30.

ugljenikom-14.³⁶ Dijamanti stari 1-3 milijarde godina na sličan su način dali ugljenik-14 starosti od samo 55.000 godina.³⁷

Čak je i to prestaro kada shvatite da ove godine pretpostavljaju da je Zemljino magnetsko polje uvijek bilo konstantno. Ali u prošlosti je bilo jače, štiteći atmosferu od sunčevog zračenja i smanjujući proizvodnju radiokarbonske. Kao rezultat toga, prošla bića su imala mnogo manje radiokarbonske u svom tijelu, a njihova smrt dogodila se mnogo skorije nego što se smatra!

Stoga bi starost svih radiokarbonskih fosila i ugljena trebala biti smanjena na manje od 5.000 godina, u skladu s vremenom njihovog sahranjivanja tokom Potopa. Starost dijamanata trebalo bi smanjiti na približno vrijeme biblijskog stvaranja – prije otprilike 6.000 godina.³⁸

³⁶ John R. Baumgardner, et al., “Measurable ¹⁴C in Fossilized Organic Materials: Confirming the Young Earth Creation-Flood Model,” in Proceedings of the Fifth International Conference on Creationism, R. L. Ivey, Jr., ed. (Pittsburgh, PA: Creation Science Fellowship, 2003), pp. 127–142.

³⁷ John R. Baumgardner, “¹⁴C Evidence for a Recent Global Flood and a Young Earth,” in Radioisotopes and the Age of the Earth: Results of a Young-Earth Creationist Research Initiative, L. Vardiman, A. A. Snelling, and E. F. Chaffin, eds. (El Cajon, CA: Institute for Creation Research, and Chino Valley, AZ: Creation Research Society, 2005), pp. 587–630.

³⁸ Za potpuniji uvid i dalje informacije vidi:

Don B. DeYoung, *Thousands . . . Not Billions* (Green Forest, AR: Master Books, 2005), pp. 45–62.

Andrew A. Snelling, *Earth’s Catastrophic Past: Geology, Creation and the Flood* (Dallas, TX: Institute for Creation Research, 2009), pp. 855–864.

Andrew A. Snelling, “Carbon-14 Dating—Understanding the Basics,” *Answers* 5, no. 4 (Oct.–Dec. 2010): 72–75.

Andrew A. Snelling, “Carbon-14 in Fossils and Diamonds—an Evolution Dilemma” *Answers* 6, no. 1 (Jan.–Mar. 2011): 72–75.

Andrew A. Snelling, “50,000-Year-Old Fossils—A Creationist Puzzle,” *Answers* 6, no. 2 (April–June 2011): 70–73.

Dokaz br. 8: Komete kratkog vijeka
(Priredio: dr Danny R. Faulkner, fizičar i astronom)

Kometa većinu svog vremena provodi daleko od Sunca u dubokoj hladnoći prostora. Ali jednom kada se u orbiti kometa približi Suncu, dozvoljavajući sunčevoj toploti da isparava veći dio leda, kometa izbaci prašinu u lijepi rep. Komete imaju malu masu, pa svaki bliski prolaz do Sunca uveliko smanjuje veličinu komete i na kraju komete nestaju. Ne mogu preživjeti milijarde godina.

Dva druga mehanizma mogu uništiti komete – izbacivanje iz Sunčevog sistema i sudari sa planetama. Izbacivanja se događaju kada komete prolaze preblizu velikih planeta, posebno Jupitera, a gravitacija ih izbacuje iz Sunčevog sistema. Iako su izbacivanja primijećena mnogo puta, prvi zapaženi sudar bio je 1994. godine, kada je kometa Shoemaker-Levi IX udarila u Jupiter.

S obzirom na stope gubitaka, lako je izračunati maksimalnu starost komete. Ta maksimalna starost je samo nekoliko miliona godina. Očigledno je da njihova rasprostranjenost ima smisla ako je čitav Sunčev sistem stvoren prije samo nekoliko hiljada godina, ali ne i ako je nastao prije milijardi godina.

Dokaz br. 9: Vrlo malo soli u moru
(Priredio: dr Andrew A. Snelling, geolog)

Ako svjetski okeani postoje već tri milijarde godina, kako vjeruju evolucionisti, trebali bi se napuniti sa znatno više soli nego što ih danas sadrže.

Svake godine rijeke, glečeri, podzemna curenja i atmosferska i vulkanska prašina izbacuju velike količine soli u okeane. Uzmite u obzir priliv dominantne soli, natrijum-hlorida (kuhinjske soli). Oko 458 miliona tona natrijuma se miješa sa

okeanskom vodom svake godine,³⁹ ali samo 122 miliona tona (27%) se uklanja drugim prirodnim procesima.⁴⁰

Ako morska voda izvorno nije sadržavala natrijum (so) i natrijum nakupljen današnjim stopama, današnja slanost okeana bila bi dostignuta za samo 42 miliona godina⁴¹ – samo oko 1/70 od tri milijarde godina koje evolucionisti predlažu. Ali te pretpostavke ne uzimaju u obzir vjerovatnoću da je Bog stvorio slani okean za sva morska stvorenja koja je načinio petog dana. Takođe, globalna poplava koja je trajala godinu dana mora da je izbacila neviđenu količinu soli u okean putem erozije, taloženja i vulkanizma. Tako današnja slanost okeana ima mnogo više smisla u biblijskom vremenskom okviru od oko šest hiljada godina.⁴²

Dokaz br. 10: DNK u „drevnim“ bakterijama (Priredila: dr Georgia Purdom, molekularni genetičar)

Godine 2000, naučnici su tvrdili da su „vaskrsli“ bakterije, nazvane Lazarus bakterije, otkrivene u kristalu soli koji je konvencionalno star 250 miliona godina. Bili su šokirani činjenicom

³⁹ M. Meybeck, “Concentrations des eaux fluviales en majeurs et apports en solution aux oceans,” *Revue de Géologie Dynamique et de Géographie Physique* 21, no. 3 (1979): 215.

⁴⁰ F. L. Sayles and P. C. Mangelsdorf, “Cation-Exchange Characteristics of Amazon with Suspended Sediment and Its Reaction with Seawater,” *Geochimica et Cosmochimica Acta* 43 (1979): 767–779.

⁴¹ Steven A. Austin and D. Russell Humphreys, “The Sea’s Missing Salt: A Dilemma for Evolutionists,” in *Proceedings of the Second International Conference on Creationism*, R. E. Walsh and C. L. Brooks, eds., volume 2 (Pittsburgh, PA: Creation Science Fellowship, 1990), pp. 17–33.

⁴² Za potpuniji uvid i dalje informacije vidi:

John D. Morris, *The Young Earth* (Green Forest, AR: Master Books, 2000), pp. 85–87.

Andrew A. Snelling, *Earth’s Catastrophic Past: Geology, Creation and the Flood* (Dallas, TX: Institute for Creation Research, 2009), pp. 879–881.

da je DNK bakterije vrlo slična modernoj bakterijskoj DNK. Da su moderne bakterije rezultat 250 miliona godina evolucije, njihova DNK bi se trebala jako razlikovati od Lazareve bakterije (na osnovu poznatih stopa mutacije).

Osim toga, naučnici su bili iznenađeni kada su otkrili da je DNK i dalje netaknuta nakon navodnih 250 miliona godina. DNK se normalno brzo raspada, čak i u idealnim uslovima. Čak se i evolucionisti slažu da DNK u sporama bakterija (stanje mirovanja) ne bi trebala trajati više od milion godina. Njihova nedoumica je prilično velika.

Međutim, otkriće Lazareve bakterije nije šokantno niti iznenađujuće kad svoja očekivanja temeljimo na biblijskim izvještajima. Na primjer, Nojev potop vjerovatno je odložio slana korita u kojima su se nalazile bakterije. Ako su Lazarusove bakterije stare samo oko 4.500 godina (približan broj godina koje su prošle od svjetske poplave), veća je vjerovatnoća da će njihova DNK biti netaknuta i slična modernim bakterijama.

Poglavlje 10.

Fakti o biblijskom Potopu – istorijska globalna katastrofa

Većina modernih hrišćana ne uzima u obzir biblijske i naučne dokaze da je Postanje 1–11 doslovna istorija i da uči da je tvorevina stara samo oko 6000 godina. Većina hrišćana prihvata tvrdnju sekularne nauke da je Zemlja stara milijardama godina. Takođe se može zapaziti da, bez obzira prihvataju li hrišćani milione godina ili ne, velika većina nikada nije uzela u obzir Nojev potop i njegovu važnost za pitanje starosti zemlje.

Ali Nojev potop je presudan za to pitanje. Jednostavno rečeno, ako je taj potop bio globalni, jednogodišnji, katastrofalni događaj prije otprilike 4.500 godina, kako knjiga Postanja uči, tada je vrlo razumno zaključiti da bi proizveo nevjerovatnu količinu erozije i sedimentacije i da bi zakopao mnogo biljaka i životinja u tim sedimentima, koji će kasnije postati fosili kad sedimenti očvrstnu u stijene. Geolozi kreacionisti vjeruju da bi potop proizveo upravo onakve geološke karakteristike kakve vidimo po cijeloj zemlji, kao što su, na primjer, lijepo prikazane u zidovima Velikog kanjona u Arizoni, SAD. Ovi biblijski vjerujući geolozi misle da je većina (ne svi) slojeva sedimentnih stijena koje sadrže fosile rezultat potopa. Ali sekularni geolozi, koji odbacuju svjedočanstva Božijih očevidaca u 1. Mojsijevoj 6–9, kažu da su ti slojevi stijena nastajali stotinama miliona godina. Dakle, ako je potop proizveo većinu fosilifernih sedimentnih slojeva širom svijeta, tada ti slojevi ne mogu biti rezultat stotina miliona godina erozije i sedimentacije, kako tvrde sekularni naučnici.

Prvih 1.800 godina, gotovo sveopšte vjerovanje u crkvi

bilo je da je Nojev potop bio istorijska, jednogodišnja globalna katastrofa. Ali početkom 19. vijeka, ideja o milionima godina uvriježila se u nauci o geologiji.⁴³ Većina crkava je brzo prihvatila tu ideju, pa je oko 1850. godine većina hrišćana napustila vjerovanje o potopu, udružena sa teorijom evolucije. Danas većina hrišćana, uključujući većinu hrišćanskih geologa, vjeruje da je Nojev potop mit (tj. nikada se nije dogodio) ili velika, ali lokalna poplava u mesopotamskoj dolini rijeka Tigris i Eufrat (današnji Irak) opisana jezikom pretjerivanja.

U ovom članku ukratko ćemo predstaviti biblijski dokaz da je Nojev potop bio globalna, katastrofalna poplava sposobna proizvesti većinu geoloških dokaza koje većina geologa dodjeljuje stotinama miliona godina postepenih promjena.

Nojev potop se zaista dogodio u istoriji

Postoje mnogi biblijski i izvanbiblijski redovi dokaza da je Nojev potop bio istorijski događaj koji se zaista dogodio.

1) Jedanaest puta u Postanju se pojavljuje hebrejska riječ *toledot* koja se različito prevodi kao „ovo je izvještaj“ ili „ovo je rodoslov / rodoslovna hronika“. Upotreba ove riječi povezuje cijelu knjigu kao istorijski dokument koji pokriva ključne događaje u istoriji od Stvaranja do Mojsijevog vremena.

2) Izvještaj o potopu čita se poput dnevnika koji opisuje stvari koje su se događale određenih dana u 600. i 601. godini Nojevog života.

3) Isus (Matej 24:37–39), Petar (1. Petrova 3:20; 2. Petrova 2:5; 3:3–7), Isaija (Isaija 54:9) i Ezekiel (Ezekiel 14:14) vjerovali su da je to istorijski događaj. U Isaiji i Ezekielu sam Bog govori i govori o Noju kao osnovi za svoja obećanja Izraelu

⁴³ Za detalje vidi knjigu „Testiranje hrišćanstva“, poglavlje 6. „Odakle potiče ideja o milionima godina?“ u izdanju Instituta za izučavanje religije.

kroz ovu dvojicu proroka.

4) Isusovo rodoslovlje zahtijeva da se potop zaista dogodio, jer su svi njegovi preci (uključujući Noja) morali biti stvarni historijski ljudi (Luka 3:23–38), ili je inače i Isus potekao iz mita.

5) Stotine priča o potopu od grupa ljudi širom svijeta (od kojih mnogi imaju detalje koji se podudaraju s onima iz Postanja 6–9) ukazuju na stvarni historijski događaj u sjećanju čovječanstva.⁴⁴

Nojev potop bio je globalan

Potop nije bio lokaliziran u mesopotamskoj dolini, kako vjeruju mnogi hrišćani, već je bio globalan. Kada su vode dosegle najveću visinu, nigdje na planeti nije bilo kopna iznad nivoa voda.

1) Svrha potopa. – Poslat je da uništi ne samo grešnog čovjeka već i sve kopnene životinje i ptice koje nisu u Barci i na površini zemlje (Postanje 6:7, 13). Ptice se spominju 19 puta u 1. Mojsijevoj 6–9: ponavljanje je nesumnjivo naglašeno i snažno ukazuje na globalnost potopa jer ptice lako mogu izletjeti iz zone poplave.

2) Visina potopa. – Samo bi globalni potop pokrio sve visoke gore pod nebom za najmanje 15 lakata (oko 25 stopa ili 7 metara: Postanje 7:19). Budući da voda uvijek traži najniži nivo, pokrivanje samo planina na Bliskom istoku rezultiralo bi globalnim potopom. Međutim, treba imati na umu da je konfiguracija kopna u prepotopno vrijeme sasvim drugačije izgledala i da odnos nizina i gora nije bio drastično izražen kao što je to sada slučaj. To prosto znači da velikih planinskih masiva

⁴⁴ Byron C. Nelson, *The Deluge Story in Stone* (Minneapolis, MN: Bethany Fellowship, 1968; Augsburg, 1931), 165–190. Nelson rezimira 39 tih legendi i citira druge autore koji opisuju više njih.

vjerovatno nije ni bilo.

3) Trajanje potopa. – Od početka poplave do iskrcavanja ljudi i životinja na suhom terenu bio je 371 dan (Postanje 7:11 i 8:14). Pozivanje na 40 dana (1. Mojsijeva 7:12-18) odnosi se na neprekidne jake kiše, ali izvori iz dubina nisu se zatvorili i kiše nisu prestajale sve do 150. dana (Postanje 8:2). Tada je trebao još 221 dan da se vode povuku i zemlja dovoljno osuši. Nijedna lokalna poplava ne bi mogla trajati toliko dugo.

4) Svrha Arke. – Bog je rekao Noju da na barku uzme ptice i kopnene životinje koje je Bog doveo Noju, kako bi ponovo naselio zemlju nakon potopa (Postanje 7:1–3). Da je poplava bila lokalizirana na Bliskom Istoku, arka bi bila potpuno nepotrebna. Čak i da su sva bića u lokalnoj zoni poplave izginula, to bi područje ponovo naselila bića izvan zone. Što se tiče Noja i njegove porodice, imali su više nego dovoljno vremena da se privremeno sklone gdje god hoće. Arka je bila apsolutno bitna samo ako je najavljeni potop bio globalan.

5) Zapremina Arke. – Bila bi nepotrebno velika (Postanje 6:15) da bi se spasilo samo nekoliko životinja, ptica i ljudi od lokalne poplave. Ali opisana veličina bila je neophodna i dovoljna da se spasi broj vrsta stvorenja uzetih na brod.⁴⁵ Ako se uzme dužina lakta od 45 cm, Barka je bila najmanje 135 m dugačka, 22,5 m široka i 13,5 m visoka. Rađena je na tri etaže, što odgovara ukupnoj površini paluba od oko 9.400 m² ili 41.000 m³ prostora. S naučnog stanovišta, ovaj objekat bio je u plovnom stanju, namijenjen za održavanje na vodi, i kapaciteta dovoljnog za smještaj svih kopnenih vrsta.

⁴⁵ Snelling, *Earth's Catastrophic Past*, 131–144. Snelling je u ovoj knjizi iz 2009. procijenio da je u Arci bilo manje od 16.000 životinja i ptica. Noviji kreacionistički modeli o stvorenim vrstama pokazuju da je bilo samo oko 1.400 vrsta i manje od 7.000 životinja i ptica, ostavljajući dovoljno prostora za sav biljni materijal za hranu.

6) Pristajanje Arke. – Arka se zaustavila u planinama (množina na hebrejskom) Ararata (vjerovatno moderne istočne Turske), blizu vrha najviše planine negdje u toj regiji u to vrijeme. Prošlo je 74 dana prije nego što se mogla vidjeti bilo koja obližnja planina (Postanje 8:4–5). Nijedna lokalna poplava nije mogla podići Arku na ovu visinu. I samo bi globalnoj poplavi trebalo toliko vremena da se povuče dok su kretnje zemlje uzdizale druge planine, a vode se povlačile u nove okeanske bazene, tako da su ostale obližnje planine postale vidljive.

7) Duga obećanja. – Bog je obećao Noju i njegovoj porodici, životinjama i pticama na Arci, svom njihovom potomstvu i samoj zemlji da više nikada neće poslati novi potop da ih uništi (Postanje 9:8-17). Ako je poplava bila lokalna, onda je Bog lagao jer je od tada bilo mnogo lokalnih poplava koje su usmratile neke životinje i ljude i uništile velike površine zemlje. Ali Nojev potop bio je globalan i Bog je održao i držaće svoje obećanje.

8) Naredba nakon potopa. – Bog upućuje životinje i Nojevu porodicu da ponovno nasele zemlju (Postanje 8:15–17 i 9:1). Ovi nalozi bili su potrebni samo ako je to bio globalni potop, jer životinje i ptice van zone poplava svakako mogu prirodno ponovo naseliti pogodeno područje.

9) Ponavljanje univerzalnih pojmova. – Biblija koristi riječi i fraze kao „svi“, „svako“, „pod nebom“ i „u čijim nozdrama je bio dah života“ u potopu. Svakako, hebrejska riječ *col* (sve ili svako) ne znači uvijek doslovno sve. Ali često je to slučaj. Kada nije, kontekst to čini savršeno jasnim. U 1. Mojsijevoj 6–9. glava, upotreba ovih riječi 60 puta naglašeno je doslovna.

10) Upotreba hebrejskih riječi „erec“ i „adama“. – Riječ *erec* koristi se više od 2.500 puta u Starom savezu. Ima više značenja: zemlja (tj. planeta), tlo, zemlja, zemljište ili zemlja. Takođe se ponekad odnosi na ljude na zemlji (npr. Postanje 11:1). Ali kao i kod većine drugih riječi u hebrejskom rječniku

(i vjerojatno u svakom drugom jeziku), vrlo je važno zapamtiti da kontekst uvijek mora odrediti specifično značenje u određenoj rečenici. Riječ *adama* javlja se 225 puta u Starom savezu i prevedena je kao zemlja ili kopno (bilo teritorija ili sve kopno iznad nivoa mora). U 1. Mojsijevoj 6:1 – 9:17 (o potopu), *erec* se koristi 48 puta i ni u jednom slučaju kontekst ne ukazuje na geografski ograničeno područje. U ovim poglavljima *adama* se upotrebljava devet puta. U stvari, „lice zemlje“ u tim poglavljima je prevod „lica adame“. „Lice ereca“ u većini prevoda je prevedeno kao „lice zemlje“, jer kontekst jasno ukazuje da se *erec* odnosi na svu zemlju na planeti.

11) Hebrejska riječ za potop u Postanju 6–11: mabul.

– U ovim poglavljima dvanaest puta Bog koristi hebrejsku riječ *mabul*. Ona se pojavljuje samo jedan drugi put u Starom savezu (Psalam 29:10), gdje se nesumnjivo odnosi na Nojev potop pošto imenici *mabul* prethodi u tom stihu određeni član. Ne misli se na bilo koju poplavu, već na „potop“ u kojem se Bog zaista pokazao kao apsolutni Kralj. Sve ostale poplave (doslovne ili metaforične) u Starom savezu opisane su imenicom, *šetef*,⁴⁶ ili glagolom, *zaram*.⁴⁷ U Novom savezu, grčka riječ, kataklismos (iz čega dobijamo našu „kataklizmu“), koristi se samo u vezi s Nojevom potopom.⁴⁸ Isto važi i za grčki prevod Starog saveza (Septuagintu): kataklismos se koristi samo u 1. Mojsijevoj 6–11 i Psalmu 29:10 (LXX: Psalmu 28:10).

12) Isus i Petar. – I Isus (Matej 24:37–39) i Petar (2. Petrova 3:3–7) jasno ukazuju na to da je potop bio globalan jer

⁴⁶ Jov 38:25; Psalam 32:6; Izreke 27:4; Isaija 54:8; Danilo 9:26; Danilo 11:22; i Nahum 1:8.

⁴⁷ Psalam 77:17 i Psalam 90:5.

⁴⁸ Matej 24:38–39; Luka 17:27 i 2. Petrova 2:5. Povezani glagol (kataklizomai) takođe se koristi samo u vezi s Nojevim potopom (2. Petrova 3:6). Za ostale poplave, Novi savez koristi imenicu plēmura (Luka 6:48) i imenicu potamos i pridjev potamoforētos (Otkrivenje 12:15).

povezuju presudu potopom sa budućom presudom pri drugom dolasku Isusa Hrista, koja će takođe imaju globalni efekat!

Nojev potop je bio katastrofalan

1) Svrha potopa. – Izražavajući svoj sveti gnjev, Bog je naumio da „uništi“ površinu zemlje (vidi takođe 2. Petrovu 3:6) i „zбриše“ stvorenja (Postanje 6:7, 17). Ovo nije bio miran događaj koji ne bi ostavio trajne dokaze. Jezik podrazumijeva radikalnu transformaciju površine zemlje.

2) Izvori voda. – Hebrejske riječi korištene u Postanju 7:11 su važne su i otkrivaju stvari. Prvog dana potopa, „provalili su svi izvori ogromnog vodenog bezdana i otvorile su se brane na nebesima“. „Bezdan“ (tehom) koristi se 36 puta u Starom savezu i obično se odnosi na okeanske dubine. „Izvori“ podrazumijevaju podzemnu vodu koja izlazi na površinu zemlje. „Otvorile se“ prevod je riječi *baka*, koja se koristi u Brojevima 16:31 (kada je Bog malim zemljotresom uništio pobunjenika Koreja i njegovu porodicu i stoku), u Sudijama 15:19 (kada je Bog napravio pukotinu da osigura vodu za Samsona), te u Zahariji 14:4 (gdje se to odnosi na Isusa koji će podijeliti Maslinsku goru istočno i zapadno od Jerusolima da bi pri svom trećem dolasku formirao ogromnu dolinu). Postanje 7:12 pokazuje da su „nebeske brane“ metaforičan način izražavanja koji se odnosi na izuzetno jaku kišu. Mnogi naučnici smatraju da se dogodilo urušavanje vodenog omotača u gornjim slojevima atmosfere koji je prije Potopa omogućavao neku vrstu efekta staklene bašte na našoj planeti (vidi Postanje 1:7). Neprestana globalna kiša tokom 40 dana bila je izraz Božjeg gnjeva. Jezik stoga jasno podrazumijeva gibanje zemlje na dubokom dnu okeana jer su izvori „provalili“ (tj. zemljotrese), što bi izazvalo vulkanske erupcije, i cunamije, zajedno sa bujicom globalne kiše, što bi sve rezultiralo

nezamislivim razaranjem.

3) Uzdizanje voda. – Vode nisu dostigle vrhunac prvog dana. To se vjerovatno dogodilo tek 40-og dana. Od početka provaljivanja izvora, vode su neprestano rasle i prevladavale na kopnu (Postanje 7:18–20). Cunami je zakucio zemlju, erodirajući je kako su potopne vode nadirale sve više i više i povlačile se između navala. Dakle, za vrijeme podizanja nivoa vode, u bilo kojem od područja dogodili bi se periodi žestine i druga kratka vremena relativne smirenosti. Ne bi bilo svuda istovremeno podjednako katastrofalno.

4) Kretanje voda. – I u fazi poplave i u fazi recesije voda bi se kretala. A voda koja se kreće nagriza sedimente i taloži ih drugdje. Hebrejski glagoli u Postanju 8:5 jasno ukazuju na kretanje naprijed-natrag, baš kao što je gavran letio tamo-amo (8:7). Dakle, došlo bi do dodatne erozije i taloženja u fazi recesije, prerade materijala koji je prethodno nataložen tokom faze plavljenja. Ovo je bio složen događaj koji bi iznjedrio složene geološke dokaze (baš kao i dokaze koje danas zapažamo u stijenama).

5) Dimenzije Arke (Postanak 6:15). – Naučno istraživanje pokazalo je da bi dimenzije arke, posebno njen odnos dužine i širine prema visini, pružale maksimalnu stabilnost, čvrstoću i udobnost za preživljavanje najgorih morskih uslova.⁴⁹

6) Lokacija Edenskog vrta. – Opis iz Postanja 2:10–14 ne može se uskladiti sa geografijom poslepotopne mesopotamske doline ili bilo gdje drugdje na zemlji. Postanje kaže da je jedna rijeka tekla iz Edena i dijelila se u četiri rijeke. U

⁴⁹ Bodie Hodge and Tim Lovett, “What did Noah’s ark look like?” The New Answers Book 3 (Green Forest, AR: Master Books, 2010), and Tim Lovett, “Could Noah’s ark have been made of wood?” The New Answers Book 4 (Green Forest, AR: Master Books, 2013). Also: Gon et al., “Safety Investigation of Noah’s Ark in a Seaway,” Journal of Creation (formerly Creation Ex Nihilo Technical Journal) 8, no. 1 (1994): 26–36.

Mesopotamiji Tigris i Eufrat počinju na dva različita mjesta u planinama Turske, a zatim se međusobno spajaju neposredno prije ulivanja u Persijski zaliv. Činjenica da dvije rijeke u Postanju imaju ista imena kao rijeke danas nije iznenađenje. Kako su ljudi migrirali na zemlji, koristili su ista imena u novoj zemlji koja su imali na staroj zemlji. Kao recimo što imamo Birmingham u Engleskoj i Birmingham u Alabami (SAD). U doba Novog saveza, Antiohija u Siriji nije bio isti grad kao Antiohija u Pisidiji. Upotreba istih imena ne mora nužno značiti da se misli na iste lokacije. Edenski vrt nije moguće pronaći jer je svijet prije potopa bio potpuno uništen.

Gdje je nestala sva ta voda od Potopa?

Kratki odgovor je da se naša planeta s razlogom naziva „Plava planeta“ (prekrivena je sa 70% vode) – tako da je voda iz globalnog potopa još uvijek ovdje, čineći naše okeane. Okeani pokrivaju preko dvije trećine zemljine površine do velike dubine. Prosječna dubina glavnih okeana iznosi oko 12.000 stopa (3.600 m), dok su neki rovovi znatno dublji od visine planine Mont Everest. To je ogromna količina vode, toliko vode da bi, ako bi spustili visinu današnjih planina i podigli okeanske bazene, bilo više nego dovoljno vode da pokrije cijelu površinu zemlje. Takođe, značajan dio vode je zarobljen u ledu na polovima.

Većina istraživača kreacionista vjeruje da se svijet prije Potopa radikalno razlikovao od današnjeg svijeta. Ovaj prepotopni svijet imao je plića mora (bez dubokih okeanskih rovova) i niže planine, rasute po jednom kontinentu (Postanje 1:9 implicira da je postojao samo jedan kontinent). Vjerovatno je da sva voda koju danas imamo na zemlji nije bila iznad kore prije Potopa (vidi Postanje 1:2,6,7). Podzemne vode, ispod zemljine

kore, opskrbljivale su dobar dio poplavnih voda. Većinu današnjih planinskih lanaca su izgradile tektonske sile pokrenute za vrijeme Potopa. To znamo jer su planinski lanci puni fosila (uglavnom morskih), a fosili su uglavnom poplavni fenomen.

Zaključak

Biblija ne može biti jasnija da je Potop bila globalna katastrofa. Suprotno tome, ako je potop bio samo velika poplava na Bliskom Istoku, opis iz Postanja i drugi relevantni stihovi bili bi čisto dovođenje u zabludu.

Dakle, šta bismo danas mogli očekivati da se dogodila ova globalna, jednogodišnja, katastrofalna poplava? Očekivali bismo da ćemo pronaći milijarde mrtvih biljaka i životinja (i kopnenih i morskih stvorenja) zakopanih u različite vrste sedimentnih slojeva koji su očvrsnuli u stijinama i koji pokazuju dokaze da su odloženi u vodi (a ne u pustinjском okruženju). Očekivali bismo da ćemo pronaći dokaze o masivnoj eroziji i sedimentaciji u tolikim razmjerima za razliku od bilo čega što danas opažamo. I mi bismo očekivali da ćemo iste te dokaze pronaći po cijeloj zemlji. Upravo to nalazimo! Milijarde mrtvih stvari, zakopane u slojeve kamena, položene vodom, širom zemlje.

U fosilnim zapisima:

- otprilike 95% svih fosila su plitki morski organizmi, kao što su koralni i školjke;
- 95% od preostalih 5% su alge, biljke i beskičmenjaci, uključujući insekte;
- preostalih 0,25% su kičmenjaci, uglavnom ribe;
- 99% od tih 0,25% uzoraka fosila kičmenjaka sastoji se od samo jedne kosti;
- većina fosila sisara potiče vjerovatno iz vremena nakon potopa.

Zašto je tako malo fosila sisara?

Kako su se odvijale sve ove geološke aktivnosti, ljudi i kopnene životinje su pometeni i na kraju su se utopili ili umrli. Ljudi, kao i većina sisara i ptica koji su umrli tokom potopa, vjerovatno nisu brzo pokopani i fosilizovani. Utopljeni trupla su se možda tada „nadula i plutala“, a morska bića ih pojela, kasnije izbačena na obalu i konzumirani kao strvine, ili se prirodno razložila i smiješala sa tlom.

Moramo uzeti u obzir da vodozemci i gmizavci obično žive bliže vodi, sporije se kreću i manje su perceptivni na svoje okruženje od sisara i ptica. Zbog nedostatka pokretljivosti i morskog ili slatkovodnog načina života vjerovatnije je da će biti zatrpani klizištima ili isprani u rovove i zatrpani sedimentom.

Ljudi, sisari i ptice mnogo će vjerovatnije pobjeći iz vode u porastu i potražiti zaklon na višem terenu, na drveću ili na vrhu građevina, tako da ih ne bi tako lako uhvatila klizišta ili odroni. Bilo koja životinja koja nije brzo zakopana, utopila se ili je ubila destruktivna snaga same vode. Dr Džon Moris spomenuo je ovo u članku iz 2014. godine: „Hidrauličke sile koje su istovremeno taložile sedimente i mrtve životinje obično su bile dovoljno jake da budu vrlo destruktivne. Mutni sedimenti koji se kreću velikom brzinom generišu snažne podizne sile. Malo bi životinjskih [i ljudskih] tijela ostalo netaknuto.“⁵⁰

Zašto postoji red u fosilnim evidencijama?

Relativni poredak fosilnog zapisa na geološkim kartama je uočljiva nauka. Objasnjenje zašto postoji redosled fosilnih podataka zavisi o istraživačkoj polaznoj tački. Evolucionisti vjeruju da je to posljedica miliona godina zemljine istorije i spore i postepene evolucije. Budući da imaju različito polazište,

⁵⁰ John D. Morris, “Human Fossils: a Present-Day Flood Example,” Institute for Creation Research, August 29, 2014.

kreacionisti vjeruju da poredak u fosilnim zapisima postoji zbog potopa. Razlozi za uočeni poredak uključuju lokacije pometenih bioloških zajednica prije potopa; redosled i mjesto uspona i napredovanja potopnih voda; način na koji voda koja se kreće sortira predmete različite težine, gustine i uzgona; i pokretljivost stvorenja. Uzeti zajedno, ovi razlozi mogu lako objasniti poredak u fosilnim zapisima.

Fosilni zapisi stoga svjedoče o brzom zakopavanju sedimentom u vodenoj kataklizmi milijardi organizama. Zbog toga se organizmi obično nalaze u stijenama (ili matricama stijena): zakopani su u sedimentno blato, mulj, pijesak ili kreč koji se naknadno stvrdnuo u blatnjake (škriljevce), muljevite kamene, pješčare i / ili krečnjake.

Ukratko, najvjerojatniji odgovor na pitanje zašto je toliko malo fosila ljudi prije potopa (kao i ptica i sisara) je da su ljudi počišćeni i njihova tijela uništena tokom potopa prije nego što su mogli biti zakopani, kao i zbog mehanizama očuvanja fosila koji favorizuju očuvanje organizama sa tvrdom ljuskom u odnosu na one mekog tijela.

Dakle, Potop je presudan za pitanje starosti Zemlje. Hiljade stopa slojeva sedimentnih stijena u kojima se nalaze milijarde mrtvih stvorenja nastali su ili prije Adama ili nakon Adama. Ako su ti geološki dokazi nastali milionima godina prije nego što se čovjek pojavio na zemlji, kako evolucionisti tvrde, onda je Bog gledao svu tu smrt, bolest i izumiranje i nazvao je „vrlo dobrom“, a Božje prokletstvo kad je Adam pao u grijehu nije imalo uticaj na neljudsku tvorevinu (suprotno Postanju 3:14–21; 5:29 i Rimljanima 8:19–23). Ako je taj fosilni zapis nastao nakon što je Adam zgriješio, onda je najlogičniji uzrok većini toga bio Nojev potop. Dakle, ako prihvatimo milione godina, onda moramo odbaciti globalni potop kao globalnu katastrofu, što je i učinila većina hrišćana koji vjeruju u staru Zemlju.

Ako vjerujemo Božjoj Riječi o potopu, onda je to vrlo važan razlog za odbacivanje miliona godina. Nije logično ni biblijski vjerovati i u Nojev potop i u milione godina zemaljske historije.

Svi argumenti za tretiranje Nojevog potopa kao lokaliziranog događaja na Bliskom istoku ignorišu većinu biblijskih dokaza koje smo izložili i daju vrlo plitke argumente koji ne podnose kontrolu. Pravi razlog zašto ljudi vjeruju da je Nojev potop bio samo na Bliskom istoku je taj što su nekritički prihvatili ono što većina geologa kaže, posebno u vezi s radiometrijskim datiranjem i drugim nepouzdanim metodama utvrđivanja starosti zemlje. Naš zadatak je da čitaoce podstaknemo i ohrabrimo da vjeruju u Božju jasnu i nepogrešivu Riječ, a ne u pogrešne riječi grešnih ljudi (od kojih većina pokušava objasniti svijet bez Boga, tako da se ne moraju osjećati udruženo ili moralno odgovornima njemu) i da samo koriste zdravi razum i logiku u razmatranju bitnih pitanja o našem porijeklu.

Poglavlje 11.

Konačni dokaz ispravnosti naših pogleda na svijet

Džejson Lajl, doktor astrofizike

Da li je moguće dati validne argumente u korist biblijskog koncepta i protiv ateističkih hipoteza koje nije moguće oboriti? Čak i ako to učinite, i dalje ne znači da će vas dočekati racionalno priznanje ili smisleni odgovor. Međutim, to što neko ne priznaje poraz, ne znači da su vam argumenti bili loši. Ljudi najčešće nisu striktno racionalni. Ponekad oni ne prihvataju argument koji je zaista dobar, ali će spremno da prihvate argumente koji su loši. To su logičke greške – loši argumenti koje ljudi smatraju ubjedljivim. Ljudi kažu: „Ako ne postoji konačni dokaz, onda je hrišćanstvo sistem vjerovanja.“ Odgovor je: Da, i to onaj koji može da se objektivno dokaže. Zaista? Ljudi su zbunjeni značenjem pojma „vjera“. Vjera je vaša sigurnost da postoje realnosti koje ne opažate svojim čulima. Na primjer, ne mogu da opažam stvaranje svojim čulima, ali to ne znači da ne mogu objektivno da ga dokažem.

Počecemo sa naučnim dokazima.

Na primjer, **zakoni informacije**. Postoji cijela oblast informacione teorije. Poznato je, na primjer, da informacija tokom prenosa može da se kopira, može čak i da se izgubi, ali informacija ne može da nastane u procesu prenosa. Doktor Verner Git (Werner Gitt), jedan od svjetskih stručnjaka za informacionu teoriju, kaže: „Kada se njeno kretanje prati unazad lancem kojim se prenosi, svaka informacija vodi do mentalnog izvora, do uma pošiljaoca.“ On hoće da kaže da ako nađete knjigu koja sadrži informaciju, to može da bude kopija kopije, ali na kraju

vodi unazad do uma. Neko je napisao knjigu. Štampač može da se pokvari i smanji količinu informacija u knjizi. On može slučajno da je duplira, ali nećete dobiti novu informaciju. Samo imate dupliranu informaciju, ali ona neće dodati potpuno novo uputstvo. To je zanimljivo zato što DNK sadrži informaciju. DNK sadrži uputstva za vaš fizički oblik i donekle ličnost. To je kodirano na molekulu, što je zadržljivo. Kako je to moguće? Kako dobijate uputstva? Dobijate ih od svojih roditelja, a oni su dobili od svojih, i tako sve unazad do Adama i Eve, a njih dvoje su ih dobili od Boga. Ta informacija je bila kopirana mnogo puta, ali ona vodi do uma. Nije moguće da to bude rezultat mutacija i prirodne selekcije, zato što informacija **uvijek dolazi iz uma**, prema zakonima informacione teorije. Mutacije ne povećavaju. One mogu da doprinesu opstanku pod određenim okolnostima, ali one ne dodaju potpuno novu informaciju. Doktor Li Spetner (Lee M. Spetner) to potvrđuje: „Sve mutacije, proučavane na molekularnom nivou, smanjuju genetsku informaciju, a ne povećavaju je. Nije otkrivena nijedna mutacija koja genomu dodaje i najmanju informaciju.“ Pod određenim okolnostima moguće je doprinijeti opstanku uklanjanjem informacija iz genoma. Tako funkcionišu takozvane korisne mutacije. Ali, one ne mogu da pokrenu evoluciju zato što ne dodaju nova uputstva u DNK. Dakle, genetika potvrđuje stvaranje. Ona uopšte ne potvrđuje milione godina evolucije.

Možemo da pričamo o starosti Zemlje. Činjenica da je C-14 pronađen u dijamantima ukazuje da oni ne mogu da budu stari milijardama godina kao što bi evolucionisti voljeli, zato što C-14 ne traje toliko dugo. Kada bi se cijela Zemlja sastojala samo od C-14, ne bi ostao nijedan atom posle milion godina. Tako brzo se raspada. Ne bi mogla da bude stara ni milion godina, a ne nekoliko milijardi. Ovo je zaista nepremostiva prepreka, jer sve što se iskopa, ima u sebi ugljenik. Ako ima dovoljno

ugljenika u sebi, imaće i C-14. To nam govori da Zemlja nije stara ni nekoliko miliona godina, a kamo li nekoliko milijardi. Dakle, geologija potvrđuje biblijsko stvaranje i nedavni Potop svjetskih razmjera, a ne potvrđuje milione godina sporih postepenih procesa.

Komete se brzo raspadaju, i ne mogu da traju milionima godina. Ne mogu, zato što se materijal raznosi zbog Sunčeve toplote i zračenja. U stvari, tako se stvara rep komete. To je materijal koji komete gube, a one ne mogu vječno to da rade. Tipična kometa može da traje najviše 100 hiljada godina, prije nego što nestane.

Može da izgleda da smo ovakvim argumentima osporili evoluciju i dokazali da je stvaranje tačno. Ali, u stvari, nismo. To su dobri dokazi i nisu pogrešni. Ali za svaki od ovih dokaza, evolucionista uvijek može da se pozove na ono što zovemo pojas za spasavanje. On može da smisli hipotezu, koja štiti njegov pogled na svijet od onoga što izgleda kao dokaz koji ga osporava.

Na primjer, komete. Sekularni astrofizičari su svjesni da komete ne mogu da traju milijardama godina. Oni to znaju. Ali, oni kažu: „Mora da postoji generator kometa koji proizvodi nove.“ Oni to zovu Ortovim oblakom, prema čovjeku koji je smislio tu ideju. Oni kažu: „Pošto se stare komete dezintegrišu, postoji generator kometa koji proizvodi nove, koje mijenjaju stare, tako da Sunčev sistem ipak može da bude star milijardama godina.“ Ortov oblak je navodno velika sfera potencijalnih kometa koje orbitiraju daleko od planeta, tako da ne možemo da ga uočimo. S vremena na vrijeme, jedna od tih potencijalnih kometa se ubaci u Sunčev sistem i postane potpuno nova kometa. Vrlo vješto. Ako bismo pitali sekularnog astronoma: „Imate li bilo kakav empirijski dokaz za Ortov oblak?“ Ako je pošten, reći će: „Ne.“ Ali, ako je vješt, reći će: „Ali, ni ti ne možeš da

dokažeš da nije tamo.“ To je tačno, ne možemo opovrgnuti postojanje generatora kometa koji ne može da se uoči. Dakle, za svaki naučni dokaz koji predstavite uvijek će postojati pojas za spasavanje. Ako je osoba dovoljno vješta, postojaće pojas za spasavanje.

Mogli biste da kažete: „Informacija nikada ne nastaje slučajno.“ Ali ako neko kaže: „To znamo za sada, ali mogao bi da postoji neki nepoznati mehanizam koji dodaje informacije u DNK.“ Možete da pitate: „A šta sa C-14 u dijamantima?“ – „Pa, možda postoji neka nepoznata kontaminacija.“ Uvijek postoji pojas za spasavanje.

Prije nego što žestoko iskritikujete evolucionistu zato što koristi pojas za spasavanje, trebalo bi da shvatite da ih i mi koristimo. Ako vas neko pita o navodnim protivrečnostima u Bibliji, o dva stiha sa kojima možda niste dobro upoznati, nećete odmah da kažete: „Pa, da, moram da odbacim Bibliju i više ne mogu da budem hrišćanin.“ Vi ćete prvo da kažete: „Ne znam baš dobro ta dva stiha. Odgovoriću ti na to kasnije. Postoji neko objašnjenje, daj mi vremena i pronaći ću ga.“ Vidite, svi koristimo pojas za spasavanje. Nije u tome suština. Suština je da svi imamo iste dokaze, ali ih tumačimo u skladu sa svojim pogledom na svijet. Imamo iste dokaze, ali imamo različita tumačenja zbog naših različitih pogleda na svijet. Imamo iste činjenice. Ljudi misle da se rasprava „stvaranje ili evolucija“ vodi o tome ko ima više činjenica. Ali, svi mi imamo iste činjenice. Imamo pristup istim fosilima, istim uzorcima DNK, pristup istim zvijezdama i galaksijama. Mi se bavimo naukom gotovo na isti način. Ono u čemu se razlikujemo su naše polazne tačke, koje možete da zamislite kao mentalne naočare. Naravno, kada stavite naočare, to će uticati na način na koji vidite stvari. Mnogi od vas nose medicinska sočiva. Ako razmišljate o Bibliji kao o sočivima, koja su dizajnirana samo za vas – stavite sočiva, odjednom

se sve izoštri i vidite stvari onakvim kakve jesu. Zato što Biblija predstavlja ispravan pogled na istoriju, tako da je ona poput korektivnih sočiva. Sada zamislite evoluciju kao crvene naočare. Stavite crvene naočare i reći ćete: „Svijet je crven, sve je crveno.“ Naravno da nije tako, ali mislićete tako, zato što nosite naočare. To će da utiče na vaš način razmišljanja. Suština je da svi mi nosimo mentalne naočare. Svi imamo način razmišljanja o stvarima, koji je u skladu sa našim pretpostavkama. To su vaša osnovna uvjerenja o stvarnosti. To su pravila tumačenja, koja unaprijed postavljate kao osnovu prije bilo kakvog istraživanja dokaza.

Niko ne razmatra dokaze neutralno. Suština je u tome da morate da pretpostavite određene stvari, da biste uopšte mogli o tome da iznosite argumente. To je priroda pretpostavke. Ne možete da se izvučete odatle. One su neophodne.

Stvar je u tome da kreacionisti i evolucionisti imaju suprotstavljene poglede na svijet. Imamo različite pretpostavke, različita pravila za tumačenje dokaza. Kao rezultat toga, dolazimo do različitih zaključaka. To je bojno polje. Riječ je o pogledima na svijet. Mi imamo najviši standard koji usmjerava naš pogled na svijet. Za kreacioniste, Biblija je najviši standard, ili bi bar trebalo da bude. Trebalo bi da tumačimo sve dokaze u svjetlu onoga što je Bog objavio u svojoj Riječi. Ako je to zaista nepogrešiva Božja riječ, bolje bi nam bilo da obratimo pažnju na nju. Na njoj bi trebalo da zasnivamo svoje mišljenje. Takođe imamo i sekundarne standarde – vjerujem da su naša čula u osnovi pouzdana. Ali, to nije naš najviši standard, zato što znamo da naša čula mogu da se prevare. Da li ste nekad vidjeli optičku varku? Znae da ne može da bude stvarna zato što imate višu pretpostavku koja kaže: „To je nemoguće, iako ga vidim.“ Naša čula nisu naš najviši standard, Biblija je naš najviši standard. Šta je sa evolucionistima? Šta je njegov ili njen najviši

standard? Postoje razni evolucionisti, ali njihov najviši standard je najčešće naturalizam ili, alternativno, strogi empirizam. Obično je jedan od ova dva. Naturalizam je vjerovanje da postoji samo priroda, i zbog toga ne možete da dozvolite čuda ili bilo šta natprirodno kada se bavite naukom. Ponekad kažu da ne možete uopšte da ih dopustite. Drugi kažu da metodološki ne možete da ih dopustite. Kada se bavite naukom ne možete da se pozovete na natprirodno. To je ili filozofija ili strogi empirizam – vjerovanje da sve tvrdnje mogu da se provjere empirijski, posmatranjem. Ako hoćete nešto da saznate, napravite eksperiment. Neke tvrdnje mogu da se provjere na taj način, ali ne sve.

Problem je u tome što ljudi pokušavaju da koriste naučne dokaze da bi dokazali da je Biblija tačna. Želimo istaći da to nije pravi pristup. Naučni dokazi služe da pokažu ljudima da zaista imamo pogled na svijet koji je povezan sa stvarnošću i potvrđuje Sveto Pismo. Dokaz sam po sebi nije presudan kada se radi o pitanjima pogleda na svijet. To je zato što vam pogled na svijet određuje šta da radite sa dokazom.

Ljudima nije potrebno više dokaza i više razloga da vjeruju. Nije im to potrebno. Njima je potrebno da se izazove njihov pogled na svijet. Sve se na to svodi. Možda imate sjajne dokaze: „Pogledaj kako ovaj dokaz potvrđuje da je Biblija tačna.“ Na primjer, fosili su fantastičan dokaz globalnog potopa. To je ono što bismo očekivali. Ali ateista će reći: „Ja to ne vidim tako.“ On će da izmisli neki pojas za spasavanje da bi objasnio taj fosil, ili bilo koji dokaz, u skladu sa njegovim pogledom na svijet.

Onda mi počnemo da razmišljamo: „Da, možda to baš nije bio dobar dokaz, jer ga, na kraju, nije ubijedio.“ Mi onda kažemo: „Hajde da probamo nešto drugo. Hajde da pružimo još dokaza koji će da uspiju.“ „Pogledaj kako se kanjoni brzo formiraju. Šta kažeš na to?“ A, on kaže: „Ja to ne vidim tako. Ako se jedan formirao brzo, ne znači da je sa svima tako.“ –

„Pogledaj, slojevi stijena mogu da se formiraju brzo. To je pokazala planina Sveta Helena.“ A, on kaže: „To što je s jednim tako, ne znači da je tako i s drugima.“ – „Vidi, životinje se razmnožavaju po svojim tipovima, kao što bismo i očekivali.“ A, on kaže: „Da, ali daj dovoljno vremena i jedan tip će da se promijeni u drugi.“ – „A, šta ćemo sa informacijama u DNK?“ – „Pa, sada ne znamo kako su dospjele tamo, ali daj nam vremena i saznaćemo, mutacije su to nekako uradile.“ – „Ali, postoje komete u svemiru.“ – „Nema problema, postoji Ortov oblak.“ Shvatate?

Da ne shvatite ovo krivo – nije pogrešno ljudima predstaviti dokaze da Biblija ima smisla. U stvari, trebalo bi nešto od toga da radimo. To je važno zato što živimo u kulturi u kojoj ljudi misle da Biblija predstavlja antinauku. Oni misle da biti naučan znači biti nebiblijski. Mi bi trebalo da im pokažemo da postoji biblijski način da se gleda na stvari i dokaze. To je važno. Ali suština je da ako to činite sa dovoljno vještom osobom, to za nju neće biti ubjedljivo, a ne bi ni trebalo, zato što niste ništa dokazali. Samo ste rekli da možemo stvari da gledamo i na ovaj način. Filozofski pronicljiva osoba neće biti ubijedena samo dokazima, niti bi trebalo da bude, zato što se rasprava ne vodi o tome, već o pogledima na svijet. Savršeno je dobro predočiti ljudima dokaze kao i da zbog toga Biblija ima smisla. Ali, to neće razriješiti raspravu u vezi sa pogledima na svijet, zato što vam pogled na svijet određuje šta da radite sa dokazom.

Zašto to ne shvatamo? Razlog je što uglavnom provodimo vrijeme sa ljudima koji imaju isti pogled na svijet kao i mi. Kada imate isti pogled na svijet, možete da koristite dokaze da ubijedite ljude, zato što će ih oni tumačiti na isti način kao i vi, pošto imaju isti pogled na svijet. Ako se ne slažemo u vezi sa cijenom jaja, možemo da odemo u prodavnicu, pogledamo cijene i kažemo: „Bio sam u pravu, to je ta cijena.“ Ali, ako se raspravljam

sa nekim ko ima hinduistički pogled na svijet, ko vjeruje da je cio svijet varka tj. maja, i kažem: „Vidiš li da sam u pravu?“, on će reći: „Ne, to je takođe varka.“ Imate različit pogled na svijet i zato ne možete samo da bombardujete ljude dokazima i da očekujete od njih da promijene mišljenje. Morate da se suočite sa pogledima na svijet. Moramo da se suočimo, ne nivou samih dokaza, zato što svi imamo iste dokaze. Moramo da se vratimo na pitanje pogleda na svijet. Kako to da postignemo? Ja stojim na svojim biblijskim pretpostavkama, moj prijatelj stoji na svojim sekularnim pretpostavkama. Ne možemo samo jedan drugog da gađamo dokazima, zato što ćemo uvijek da ih tumačimo u skladu sa svojim pogledima na svijet i pretpostavkama. Dakle, kako da postignemo bilo šta?

Prije nego što dobijete pravi odgovor, iznijećemo pogrešan odgovor, pošto će evolucionisti često reći: „Hajde da se nađemo na neutralnom terenu. Svakako da postoje neke stvari oko kojih možemo da se složimo negdje u sredini, oko neutralnih stvari. Ali, ne slažem se da je Biblija Božja riječ, tako da od toga treba da odustaneš.“ Mnogi hrišćani su time ubijeđeni i misle: „Da, ako on ne vjeruje u Bibliju, izgleda da ne mogu da koristim Bibliju.“ Da li je to zaista logično? Ako bi vam neko rekao: „Ja ne vjerujem u logiku“, da li biste rekli: „Onda izgleda da ne mogu da koristim logiku dok vodim raspravu s tobom“? Ako kaže: „Ne vjerujem u vazduh“, da li biste zadržavali dah? Ako on ne vjeruje u Bibliju, to je njegov problem, zar ne? Ipak, mnogi hrišćani su obmanuti ovim i misle: „Dobro, moramo da ostavimo Bibliju van rasprave i samo da se držimo nauke, zato što on samo u to vjeruje. Hajde da se nađemo na neutralnom terenu.“ Problem je u tome što **ne postoji neutralan teren**. U Bibliji to jasno piše. Isus je rekao: „*Ko nije sa mnom, taj je protiv mene, i ko ne sakuplja sa mnom, taj rasipa.*“ (Matej 12:30) Dakle, ili ste sa Hristom ili protiv njega. „*Zato je upravljanje po tijelu*

neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti zapravo može.“ (Rimljanima 8:7) Ono nije neutralno prema Bogu, ono donosi neprijateljstvo prema Bogu. „*Zar ne znate da je prijateljstvo sa svijetom...*“ Šta, neutralnost prema Bogu? Ne, nego „neprijateljstvo s Bogom“. (Jakov 4:4) Shvatate? Ili ste Božji prijatelj ili neprijatelj, ili ste s Njim ili protiv Njega, ili sakupljate ili rasipate. Ne postoji neutralnost. Dr Greg Bansen (Greg L. Bahnsen) to voli da naziva „greška tobožnje neutralnosti“, a to je ideja da možemo da se pretvaramo da smo neutralni. Ali, Biblija kaže da tako nešto ne postoji.

Tvrđnja o neutralnosti je sama po sebi nebiblijska, zato što protivreći Bibliji. Biblija kaže da nema neutralnih kada je u pitanju najviši standard. Ako kažete: „Ima neutralnosti, ja sam neutralan“, upravo ste rekli da Biblija griješi. U tom slučaju niste neutralni, već zauzimate stanovište. Priroda tvrdnje nas primorava da budemo sa Bogom ili protiv Boga. Ako neko kaže: „Nađimo se na neutralnom terenu, ostavi Bibliju van rasprave. O nekim stvarima možemo da se složimo, kao što je nauka i tome slično. Možemo da pričamo o tim stvarima.“ A vi kažete: „Dobro, možemo da izostavimo Bibliju iz rasprave, a ja ću da ti pokažem da je stvaranje tačno i da je Biblija zaista nepogrešiva Božja riječ.“ Ali, neutralan teren je sekularni teren. Biblija kaže da nema neutralnosti. Ako prihvatite te uslove, izgubili ste. Zato što se cijela rasprava vodi o tome da li je Biblija zaista Božja riječ. O tome je riječ u raspravi o porijeklu: Može li se vjerovati Bogu kada nešto kaže u Svetom Pismu? Biblija kaže da nema neutralnih. Ako započnete raspravu riječima: „Biblija je pogrešna, bar u vezi sa neutralnošću“, kako ćete da završite raspravu zaključkom da je Biblija tačna u vezi sa svim? Ne možete da napustite ono što bi trebalo da branite i da očekujete da ćete da pobijedite u raspravi. Ne možete da branite autoritet Biblije napuštajući autoritet Biblije.

Ljudi vole da misle za sebe da su neutralni i onda traže od vas da budete neutralni. Dvije stvari bi trebalo da zapamtite kada vam ljudi traže da budete neutralni. Prvo: oni nisu. Drugo: ni vi ne bi trebalo da budete. Bog nas nije pozvao da budemo neutralni, pozvao nas je da budemo hrišćani. Mi bi trebalo da stojimo na autoritetu Riječi, zar ne? Da bismo podstakli zdravim učenjem i ukorili one koji se protive, treba čvrsto da se držimo vjerodostojne riječi (Titu 1:9). Oni kažu: „To je kružno zaključivanje. Ne možeš da stojiš na onome što pokušavaš da braniš.“ Naravno, evolucionista stoji na evoluciji kada pokušava da je odbrani. Izgleda kao da ne shvata taj mali problem. Dakle, kada je u pitanju najviši standard, morate da stojite na onome što branite. Ne možete da stojite na nečem drugom, zato što ne postoji viši standard, zar ne? Morate da stojite na onom što branite. Ako u bici branite brdo, morate da stojite na njemu dok ga branite. To je pravo mjesto na kome bi trebalo da budete. Nema ničeg nelogičnog u tome. Ljudi zaista ne shvataju razliku između kružnog zaključivanja i doslednog zaključivanja u okviru nekog pogleda na svijet.

Kako, dakle, da postignemo bilo šta? Ne možemo da se nađemo na neutralnom terenu, jer tako nešto ne postoji. Ili ste sa Bogom ili protiv Njega. Ne možemo samo da gađamo jedni druge dokazima. Kako da postignemo bilo šta u ovoj raspravi? Tako što ćemo da prepoznamo da samo biblijske pretpostavke omogućavaju znanje. Ljudi vole da misle kako znaju mnoge stvari, i ljudi znaju mnoge stvari. Ali, to je moguće samo u hrišćanskom pogledu na svijet, sa biblijskim stvaranjem kao njegovom osnovom. To je nešto što nas sama Biblija uči. Biblija kaže: „*Strah od Gospoda početak je znanja.*“ (Izreke 1:7) Ako hoćete da počnete da saznajete bilo šta, morate da počnete sa Božjim pretpostavkama, sa hrišćanskim pogledom na svijet. Ako odbijate hrišćanski pogled na svijet, ako odbijate hrišćanske

pretpostavke, Biblija kaže da ste ljudi. Ne možete ništa da znate. Zato što su „u njemu sakrivena sva blaga mudrosti i znanja,“ kaže nam Biblija u Kološanima 2:3. Ne neka, nego sva. Hoćete da saznate nešto? Morate da se potčinite Božjim premisama. Postoji prigovor na ovo, zato što ljudi kažu: „Čekaj malo, znam neke ne-hrišćane i oni znaju neke stvari.“ To je tačno. Ali, to je zato što oni poznaju Boga. Oni do određene mjere djeluju na Njegovim premisama, na hrišćanskim pretpostavkama. Kasnije ćemo detaljnije govoriti o tome.

Sušтина je: Razlog zbog kog su nevjernici u stanju da nešto saznaju je to što oni duboko u svom srcu poznaju biblijskog Boga i Bog ih je opremio hrišćanskim pretpostavkama. Oni to znaju. Oni mogu to da rade, samo ne rade dosledno. Oni poriču Boga koji je ove pretpostavke omogućio. Biblija nam to i kaže. Nije da ljudi nemaju dovoljno znanja o Bogu. „*Jer im je očigledno ono što se može znati o Bogu – Bog im je to učinio očiglednim.*“ (Rimljanima 1:19) Bog im se objavio. Nije u tome problem. Problem je u tome da oni potiskuju istinu u nepravednosti (stih 18). Oni potiskuju ono za šta znaju da je istina. Biblija kaže da stvari o Bogu mogu jasno da se vide, tako da nema izgovora. Nema izgovora, nema opravdanja.

Samo Biblija daje smisao stvarima koje su neophodne za znanje. To je glavni argument.

Kako to funkcioniše? Naš dokaz za Bibliju i biblijsko stvaranje, što je osnova Pisma, glasi: Ako Biblija nije tačna, nije moguće dokazati da je bilo šta tačno. Zato što samo Biblija daje smisao stvarima koje su neophodne za znanje. Potrebno je da određene stvari već budu tačne da biste mogli da saznate nešto. Na primjer, pouzdanost vaših čula. Ne biste mogli da naučite mnogo toga o svemiru kada vaša čula ne bi bila pouzdana. Ako ste vi samo mozak u tegli koji se hrani podacima, a sve ovo je samo varka, ne možete da saznate ništa o stvarnom svemiru. To

je nešto što se zove preduslov razumljivosti – to je nešto što već mora da bude tačno da biste saznali bilo šta o bilo čemu. Želimo ukazati na to da jedino Biblija daje smisao tim preduslovima razumljivosti, kao što je pouzdanost naših čula. Bog je stvorio naša čula, naravno da će ona u osnovi biti pouzdana. Možda ne savršeno pouzdana, jer sada živimo u prokletom, palom svijetu. Ali, ipak postoje otisci stvaranja.

Ukratko ćemo spomenuti tri preduslova, a jedan detaljnije.

Zakoni logike. – Potrebni su nam zakoni logike da bismo nešto saznali, zar ne? Koristite zakone logike svakog dana. Ne biste mogli da ustanete iz kreveta bez zakona logike. Zamislite ovo: „Ustaću iz kreveta i istuširaću se. Čekaj malo, možda se ja već tuširam?!“ Ne, ne. Znae, zato što ste ovdje, a ne tamo. Koristite logiku. To radimo instinktivno, i to nije problem. Ali, zakoni logike su ukorijenjeni u karakteru i prirodi Boga. Shvatate li to? Ljudi ne razmišljaju o tome, ali to je tačno. Ako su dvije izjave protivrečne, zašto ne mogu obje da budu tačne? Zato što Bog ne poriče sebe, kao što kaže Biblija. Bog je samodosledan, i zbog toga će istina, koja proističe iz Božje prirode, uvijek biti samodosledna. Tako imamo zakon o neprotivrečnosti. Znamo da će uvijek da bude tako zato što se Bog ne mijenja. Znamo da se taj zakon primjenjuje svuda zato što je Bog sveprisutan. Vidite, zakoni logike odražavaju način na koji Bog misli, i na koji mi moramo da mislimo ako hoćemo da saznamo istinu i ako hoćemo da imamo znanje. Dakle, zakoni logike imaju smisla. Imamo standard za ispravno zaključivanje, a taj standard je Bog. Zašto bi u evolucionističkom svemiru postojao standard ispravnog zaključivanja? Ko odlučuje šta bi to bilo? Zašto bi uopšte postojali zakoni ako nema Zakonodavca? Posebno zakoni logike. Zašto bi oni imali osobine koje imaju, kao što je nepromjenljivost u vremenu i prostoru, u slučajnom svemiru?

Uniformnost u prirodi. – Ovo ne treba da se miješa sa

uniformizmom. Uniformizam je vjerovanje da su sve stope i uslovi uvijek bili isti. Uniformnost je ideja da postoji osnovni poredak u prirodi, koji možemo da nazovemo prirodnim zakonima ili naučnim zakonima. Zašto bi postojali prirodni zakoni u slučajnom svemiru? Zašto bi oni ostali isti? Zašto bi se primjenjivali sve vrijeme? Zašto su često opisani finim, kratkim jednačinama kao što je $E=mc^2$? To je baš zgodno, zar ne? Kao da je dizajnirano da ga razumije ljudski um. To ima smisla u hrišćanskom pogledu na svijet. Zato što Bog drži svemir riječju svoje sile. On to radi na dosledan način tako da možemo da razumijemo. Ako je svemir samo slučajnost, onda ne postoji razlog zbog koga bi nauka uopšte bila moguća. Zato što ne postoji osnova za prirodne zakone, a to je ono što nauka pokušava da otkrije.

Apsolutna moralnost. – Iskoristićemo najviše vremena na to, zato što se stvari ovdje najlakše razumiju. O zakonima logike ljudi ni ne razmišljaju naročito. Ili o tome zašto je nauka moguća. Većina ljudi o tome nije naročito razmišljala. Ali većina ljudi je razmišljalo tome šta je dobro, a šta loše. Neki ljudi imaju veoma čvrsto mišljenje o tome šta je dobro, a šta loše. To je sjajan način da se započne razmišljanje o tome šta je moguće. Suština je da dobro i loše imaju smisla samo u hrišćanskom pogledu na svijet. Zato što mi imamo Zakonodavca koji nam kaže šta je dobro, a šta loše. Bog će da nas pozove na odgovornost za naša djela, tako da imamo vrlo dobar razlog da se ponašamo na određen način. Bog nam se objavio u tekstu Svetog Pisma. Zato On mora da bude hrišćanski Bog, a ne samo neki od starih bogova. To je Bog koji se objavio, koji nas je stvorio po svom obličju, koji će nas pozvati na odgovornost za naša djela – to je hrišćanski Bog. Ali, ako smo mi samo preuređena žabokrečina, zašto bismo imali apsolutnu moralnost? To šta jedna hemikalija radi drugoj je moralno nebitno.

Nije suština u tome da evolucionisti ne vjeruju u ove stvari. Suština je u tome da oni vjeruju, ali da nemaju osnova za njih u svom pogledu na svijet. Tako ateista može da vam kaže: „Ne moraš da budeš hrišćanin da bi koristio zakone logike. Ja vjerujem u zakone logike.“ Vi možete na to kazati: „Ali, ne bi trebalo sa svojim pogledom na svijet. Nemaš razloga da vjeruješ u zakone logike sa svojim pogledom na svijet. Nemaš nikakvo opravdanje. Ne možeš da računaš na njih ili njihove osobine.“ Ili ako vam ateista kaže: „Svi znamo da protivrečnosti ne mogu da budu tačne.“ „Zašto, prema tvom pogledu na svijet? Ja imam razlog, zato što Bog ne poriče samog sebe. Šta je tvoje objašnjenje za to?“ On može da kaže: „Nikad nisam vidio tačnu protivrečnost.“ Na to možemo odgovoriti: „Nisam ni ja nikad vidio Australiju, ali moji prijatelji me uvjeravaju da ona postoji. To što nešto nisi vidio, ne znači da nije moguće.“ Samo hrišćanin može da kaže: „Protivrečnosti su uvijek nemoguće zbog prirode Boga.“ Ateista stoji na toj istini, ali sa svojim pogledom na svijet on ne može na to da računa. Ili, nauka. Zašto bi nauka bila moguća u slučajnom svemiru koji se mijenja? On kaže: „Postoji dobro i loše.“ Mi odgovaramo: „Da, ali ko to određuje prema tvom pogledu na svijet? Kako objašnjavaš dobro i loše? Šta to uopšte znači prema tvom pogledu na svijet?“

Ljudi često biraju poglede na svijet kao što biraju kola. Šta ti se više sviđa, plava boja ili crvena, izaberi. Da li ti se više sviđa biblijski pogled na svijet ili sekularni? Gdje si se „pronašao“? U stvarnosti, kada pažljivo istražimo poglede na svijet, vidjećemo da biblijski ima smisla. Kada ga otvorimo, on može nekud da ide, može da dovede do znanja, on je samodosledan i funkcioniše. Kada pažljivo istražimo sekularni pogled na svijet, on ne može da funkcioniše. Ne može da dovede do znanja. To je prazna filozofija. To nije filozofija koja vodi do znanja. Način na koji to otkrivete naziva se unutrašnja kritika. Procjenjujete

pogled na svijet prema uslovima koje on sam postavlja.

Na primjer, relativizam. Upoznati ste sa tom idejom da je sve relativno, da ne postoje apsoluti i da su sve stvari relativne. Naravno, relativistu želite da pitate: „Da li si apsolutno siguran?“ Tvrđnja da ne postoje apsoluti jeste apsolutna tvrđnja. Ako je tačna, onda je pogrešna, i zato je pogrešna. Zaista je lako osporiti relativizam. Strogi empirizam. Mnogi evolucionisti su strogi empiristi, iznenađujuće mnogo njih, ali nisu svi. To je njihova filozofija. Oni kažu: „Sve tvrđnje se dokazuju empirijskim istraživanjem.“ Ako hoćete nešto da saznate, napravite eksperiment i posmatrajte sopstvenim očima i tome slično. Tako znamo šta je tačno. Posmatranje je ključ. Naravno, vjerujemo da neke tvrđnje mogu da se dokažu na taj način, ali ne sve. Oni kažu: „Ne možeš ništa da priznaš za autoritet, ne možeš da vjeruješ Bibliji pošto ne možeš da vidiš Boga, ne možeš da ga dodirneš itd., tako da ne treba da vjeruješ u Njega.“ Ovo je zanimljivo, zato što se sve tvrđnje dokazuju empirijskim istraživanjem, a ta rečenica sama predstavlja tvrđnju. Tada možemo da pitamo: „Kako znaš da je ta izjava tačna? Da li si je dokazao empirijskim istraživanjem? Da li si empirijski istražio sve tvrđnje?“ Uzgred, ne možete da posmatrate tvrđnje, one su konceptualne, ne možete da ih vidite. Čak i kada biste mogli, ne biste mogli sve da ih vidite. Dakle, kako on zna da je to tačno? Ako kaže: „Ne znam da li je tačna“, onda nemamo razloga da u nju vjerujemo. Ako je dokaže na neki drugi način, onda je ona pogrešna. Ona sama sebe opovrgava na osnovu sopstvenih postavki. Ne možete posmatranjem da dokažete tvrđnju da se sve tvrđnje dokazuju posmatranjem. To nije moguće. Sekularni pogled na svijet, bilo koji pogled na svijet osim hrišćanskog, raznosi sam sebe na osnovu sopstvenih postavki. Sve što treba da uradite je da pritisnete nevjernika da bude dosledan u onome za šta kaže da vjeruje. On će da zaokruži nazad i sam sebe da raznese, zato što samo strah Gospodnji vodi

ka znanju. Sve se svodi na to.

Može da se učini da smo u ćorsokaku. Zato što mi stojimo na svojim biblijskim pretpostavkama, a naš sekularni poznanik stoji na svojim sekularnim pretpostavkama. Čini se da ne možemo ništa da postignemo, nema neutralnog terena. Ne možemo jedan drugog da gađamo dokazima. Ali, otkrili smo da sekularne pretpostavke ne mogu da potkrijepe pogled na svijet. One su nedosledne. One ne omogućavaju nauku, logiku ili moralnost ili mnoge druge stvari kao što je pouzdanost čula. Ovo Biblija uči, Isusove riječi su da morate da gradite kuću na čvrstom tlu, a sve drugo je živi pijesak. Ako se pijesak rasturi, onda nevjernik ima problem. On ne može da stoji na sopstvenom pogledu na svijet. Šta će on da uradi? Staće na hrišćanski pogled na svijet. Da, nevjernici zaista stoje na hrišćanskim pretpostavkama, zato što moraju. Ne bi mogli da opstanu u ovom svemiru bez poštovanja Božjih zakona logike, bez priznanja Njegove uniformnosti i, samim tim, zakona prirode koje uočavamo, bez priznanja neke vrste objektivne moralnosti. Oni stoje na hrišćanskim principima, oni krađu od našeg pogleda na svijet. Oni krađu hrišćanske pretpostavke. Nevjernici su kleptomani u vezi sa pretpostavkama. Oni kompulzivno krađu od hrišćanskog pogleda na svijet. Ne mogu da se uzdrže od toga. Oni to moraju da rade, zato što moraju da žive u Božjem svemiru. Možeš da poričeš da si stvoren po Božjem obličju, ali ne možeš da pobjegneš od toga da si stvoren po Božjem obličju. Sve se svodi na to. I ako kažemo na tu nedoslednost: „Stojiš na hrišćanskom tlu,“ a on kaže: „Ne stojim. Zakoni logike ne pripadaju hrišćanskom pogledu na svijet. To nije hrišćanska pretpostavka.“ Ali, u stvari, jeste. On ne može na nju da računa u svom pogledu na svijet. Sve što tada trebate da radite je ukazivanje na nedoslednost. „Vidi, prijatelju, nalaziš se na Božjem imanju. Ili ćeš da budeš spašen ili prestani da provaljuješ.“ Sve se svodi na to. „Molićemo se da budeš spašen, ali

to je između tebe i Boga. Ja samo ukazujem na nedoslednost.“

Rasprava o biblijskom stvaranju mnogo liči na raspravu o postojanju vazduha. Možete li da zamislite da se ljudi raspravljaju oko toga da li postoji vazduh? Šta bi rekao neko ko negira vazduh na sve izložene argumente? – „Ne postoji vazduh.“ A, sve vrijeme udiše vazduh i očekuje od nas da čujemo njegove argumente, koji se prenose kao zvuk kroz vazduh. Neko ko negira vazduh mora da koristi vazduh da bi iznosio argumente protiv vazduha. Činjenica da on uopšte može da iznese argument dokazuje da on griješi. Isto je i sa kritičarem Biblije. Kritičar Biblije mora da koristi biblijske pretpostavke da bi napadao Bibliju. Činjenica da on može da iznese argument dokazuje da je njegov argument pogrešan. Nije li to zanimljivo? Naravno, ljudi mogu da pokušaju da uzvrate: „Čekaj malo, ne treba mi Biblija da bih koristio logiku itd.“ Pa, ako Biblija nije tačna, onda logika nema smisla. To je kao kada bi neko rekao: „Čekaj, malo! Kažeš mi da vazduh mora da postoji i da mi je potreban za disanje. To nije tačno, jer ja ne vjerujem u vazduh, a mogu sasvim dobro da dišem.“ Je l' da? „Ne, i dalje ti je potreban vazduh za disanje. Ne kažem da moraš da ispovijedaš vjeru u vazduh da bi disao, ali zaista ti je potreban vazduh da bi disao.“

Ne kažemo da morate da ispovijedate vjeru u Bibliju da biste imali znanje, ali Biblija mora da bude tačna da biste imali znanje. Ateista stoji na hrišćanskom pogledu na svijet, i koristi hrišćanske pretpostavke da bi napadao hrišćanstvo. Ali, to neće da mu koristi. Ako bude uspješan u napadu na hrišćanstvo, onda neće imati pretpostavke koje mu trebaju da bi se bavio naukom, logikom, moralnošću, itd.

Hajde da se fokusiramo samo na jednu od ovih stvari – moralnost. Ona ima smisla: Ako nas je Bog stvorio, On ima pravo da određuje pravila. Ali, ako nas Bog nije stvorio, ako ste samo preuređena žabokrečina, zašto ne biste izmislili svoja

pravila? Neki ljudi misle da je to tačno, da je moral relativan. Ali, oni ne mogu da žive na taj način. Kako razlikuješ dobro i loše? Bez biblijskog Boga, moralnost može da bude samo relativna, ali ljudi ne mogu tako da žive, jednostavno ne mogu.

Šta su mogući odgovori? „Nije nam potrebna Biblija da objasnimo moralnost. Dobro je ono što najviše donosi sreću većini ljudi.“ Naše pitanje glasi: „Zašto? Ako su ljudi samo preuređena žabokrečina, zašto bih ja vodio računa o njihovoj sreći?“ To je samo hemijska reakcija u njihovoj glavi, zar ne? Ne zanima me hemija. Neću da priđem sodi bikarboni i da pitam: „Da li si srećna? Hoću da budem siguran da si srećna.“ To je hemija, zar ne? To nema smisla. Čak i ovdje ateista pozajmljuje od hrišćanskog pogleda na svijet. On kaže: „Nije ti potrebna Biblija da bi razlikovao dobro i loše. Samo radi drugima ono što bi htio da oni rade tebi.“ Opet pozajmljivanje od hrišćanskog pogleda na svijet. Da, trebalo bi da vodimo računa o sreći drugih, zato što su oni stvoreni po Božjem obličju. Ali, čak i ovo ima smisla samo u hrišćanskom pogledu na svijet. Ateista ne može da računa na to. Neko može kazati: „Moralni zakon je samo hemija u mozgu.“ „Zašto bismo ga slijedili? To je samo hemija. U mom želucu postoji hemija. Možda bi trebalo da koristim varenje da bih razlikovao dobro i loše.“ To nema nikakvog smisla. Neko kaže: „Moralni zakoni su pravila usvojena radi dobrobiti društva. Potrebni su nam zakoni u društvu, inače bi ljudi išli unao-kolo i ponašali se kao...“ – „Šta hoćeš da kažeš, kao životinje? Zar nismo upravo to prema evolucionističkom pogledu na svijet? Ko odlučuje šta je dobrobit društva? Hitler je imao neke ideje o tome.“ Ne bismo raspravljali oko toga da li je dobro to što je on uradio. Ne, uopšte.

Vidite, to ne možete da branite bez biblijskog standarda. Zamislite evolucionistu koji je užasnut kada vidi brutalno ubistvo na televiziji i kaže: „Ne mogu da vjerujem da je taj čovjek

ubio tu djevojčicu. To je užasno.“ Dobro je da je uznemiren, ali suština je da prema njegovom pogledu na svijet to nema smisla. Zašto bi bio gnjevan? Prema njegovom pogledu na svijet, to samo jedna hemijska slučajnost napada drugu hemijsku slučajnost. Pa šta? Kada napravite reakciju sode bikarbone i sirća, ona pjenu. Da li se gnjevite na nju i kažete: „Nevaljala sodo, nije trebalo to da radiš.“ To je samo hemija. Mi smo samo životinje. To što jedna životinja radi drugoj je moralno nebitno. Lav ubije antilopu, a ne stavite lava u zatvor: „Bolje bi ti bilo da razmisliš o tome šta si uradio.“ Životinje rade to što rade. Vidite, stajanje na hrišćanskom pogledu na svijet i napadanje hrišćanskog pogleda na svijet korišćenjem hrišćanskih principa nema smisla.

Kako da ovo djelotvorno koristite? Koristite strategiju „Ne odgovaraj, pa odgovorite“. Veoma djelotvorno. Ovo je sjajan način da branite hrišćansku vjeru. Pravo iz Pisma, Izreke 26:4: „*Ne odgovaraj bezumniku po njegovoj ludosti, da i ti ne budeš kao on.*“ Biblija se ne bavi lijepljenjem etiketa i ne kaže: „Ti si moron“, kada koristi riječ „bezumnik“. Biblija koristi tu riječ da opiše nekog ko je ograničen, nekog ko je možda veoma inteligentan, ali odbija da koristi um na način koji je Bog predvidio, i ograničen je na glupav pogled na svijet. Biblija ovdje kaže da mi ne bi trebalo da prihvatimo pretpostavke nevjernika, inače ćemo da budemo isti kao i on. Neko vam dođe i kaže: „Hajde da izostavimo Bibliju iz rasprave, zato što ja ne vjerujem u Bibliju. Možemo da pričamo o porijeklu, ali da se držimo nauke.“ Da li treba da se složimo sa tim uslovima? Ne, jer ako se složimo, bićemo kao on. Ništa nećemo postići. Odustajemo od Biblije koju pokušavamo da branimo. Ne bi trebalo to da radimo. Ne bi trebalo da prihvatamo pretpostavke nevjernika, jer ćemo obojica biti ludi. Sledeći stih iz Izreka kaže: „*Ukori bezumnika prema ludosti njegovoj, da ne misli za sebe da je mudar.*“ Može da izgleda kao protivrečnost na prvi pogled. Ali, nije, zato što je

smisao drugačiji. S jedne strane, mi ne bi trebalo da prihvatamo pretpostavke nevjernika. S druge strane, trebalo bi da mu pokažemo kuda je krenuo da ne bi bio mudar u svojim očima. Mi ćemo privremeno da koristimo njegov standard da bismo pokazali koliko je glupo da se tako radi.

Neko može da vam kaže: „Ne postoje apsoluti. Možeš da se raspravljaš sa mnom, ali ne možeš da koristiš nijednu apsolutnu izjavu, zato što ne postoje apsoluti.“ Vi nećete da prihvatite taj standard zato što ćete onda da budete kao i on. Reći ćete: „Ne, ne slažem se sa tvojim standardom. Ali, hipotetički, kada ne bi postojali apsoluti, ne bi mogao da kažeš da ne postoje apsoluti.“ Neka se ogleda u svojoj filozofiji tako da može da vidi koliko je ona besmislena. On više ne može da bude mudar u sopstvenim očima, jer sada kaže: „Da, koristio sam apsolutnu izjavu da bih rekao da ne postoje apsolutne izjave. To nema smisla.“

To je sjajan metod rasprave. Zato ga je Bog stavio u Pismo radi naše dobrobiti. Nikada nemojte da oblačite odijelo i nikada ne prihvatajte pretpostavke nevjernika, ali mu pokažite njihov odraz da može da vidi njihovu besmislenost i pokažite kako one same sebe uništavaju.

Evo nekoliko primjera. Neko kaže: „Ja vjerujem u naturalizam. Samo priroda postoji. Ne postoje čuda. Pokaži mi logički kako Zemlja može da bude stara 6.000 godina.“ Nećete odmah početi sa stvarima poput C-14 i slično. Možete da pomenete neke od dokaza te vrste. Ali, na početku bi trebalo da primijenite strategiju „Ne odgovaraj, pa odgovori“. Recite: „Prije svega, ne prihvatam tvoju vjeru u naturalizam. Odbijam tvoj standard. Ne prihvatam naturalizam, a prihvatam postojanje natprirodnog domena. Ali, hipotetički, kada bi naturalizam bio tačan, ne bi mogao da dokažeš bilo šta, pošto ne bi postojali zakoni logike.“ Naturalista kaže da se sve što postoji sastoji od atoma. Ali, zakoni logike nisu napravljeni od atoma. Oni ne mogu da postoje u

naturalističkom pogledu na svijet. On pokušava da koristi nešto što nije moguće u njegovom pogledu na svijet, da bi branio taj pogled na svijet. To ne radi.

Neko kaže: „Ne možeš Bibliju da shvataš ozbiljno, zato što je puna protivrečnosti.“ Čuli ste da ljudi to kažu. Umjesto da se zapetljate u detalje, možete da odgovorite na neke optužbe i to je u redu. Ali, na kraju, treba da se vratite i kažete: „Prije svega, ne prihvatam tvoju tvrdnju da u Bibliji ima protivrečnosti.“ Ali, evo pitanja o kome ljudi obično ne razmišljaju: „Hipotetički, zašto bi to bilo pogrešno?“ – „Pa, svi znaju da su protivrečnosti pogrešne.“ – „Ne, gospodine, ja kao hrišćanin znam da je to pogrešno, zato što je suprotno Božjoj prirodi. Kako ti znaš da su protivrečnosti uvijek pogrešne?“ Oni ne znaju kako da odgovore na to. Glava će da im eksplodira kada ih to pitate. On kaže: „Nikad nisam vidio tačnu protivrečnost.“ – „Nisam ni ja vidio Australiju. Nisam vidio mnogo toga, ali to ne znači da je nemoguće.“

Pogledajte sada ovakav slučaj: „Pogrešno je učiti kreacionizam u školi. Vi lažete djecu.“ Ne odgovarajte, pa odgovorite: „Prije svega, ne prihvatam tvoju tvrdnju da je predavanje kreacionizma – laganje. Kreacionizam je tačan. Imam neke knjige o toj temi i biće mi drago da ti ih pokažem. Nauka je u skladu sa njim, nauka ga potvrđuje.“ Onda odgovorite: „Ali, hipotetički, zašto bi bilo pogrešno lagati djecu, prema tvom pogledu na svijet? Djeca predstavljaju samo hemijske slučajnosti, zar ne? Zašto se brineš ako neko laže hemijske slučajnosti, posebno ako to doprinosi njegovoj sposobnosti opstanka? Zašto bi to bilo pogrešno?“ – „Ali, svi znaju da je pogrešno!“ – „Ja znam da je pogrešno, kao hrišćanin. Bog mi kaže da ne lažem, to je protivno Njegovoj prirodi. Kako ti možeš da računaš na tu činjenicu? Drago mi je da misliš da je laganje pogrešno, ali suština je da u tvom evolucionističkom pogledu na svijet ne možeš da računaš

na tu činjenicu. Ti kradeš od mog pogleda svijet. Nađi sebi pogled na svijet.“

On može da kaže: „Hrišćanski Bog nije dobar. On kolje nevinu djecu. Pogledaj Boga iz Starog Saveza koji istrebljuje sve one ljude. Nevina djeca!“ Fokusiraćemo se na nekoliko riječi: „dobar“, „nevin“. Ova osoba pokušava da iznese argumente sa stanovišta apsolutne moralnosti, koja ne postoji bez hrišćanskog pogleda na svijet. Recite: „Prije svega, ne prihvatam tvoj standard da Bog nije dobar. Imaš standard koji ne razumijem. Bog je dobar sam po sebi, jer On je definicija dobrog. Bog je dobar u standardu dobrote. Ali hipotetički, kako bez Boga možeš da odrediš šta je dobro i ko je nevin? Riječi koje si koristio nemaju smisla u tvom pogledu na svijet.“

To je sjajan način da branite svoju vjeru. Veoma je moćan, ako ga savladate. Nije potrebno mnogo da se savlada ovaj metod. Ako vam je ovo novo, ako ranije niste ovako razmišljali, može da vam se učini teško. Ali, nije. To je pravi način: Stojte na Božjoj riječi, i ukažite da i nevjernik takođe mora da stoji na Božjoj riječi da bi bilo šta imalo smisla. Kada ovo shvatite, možete da se složite sa apostolom Pavlom: „*Gdje su mudraci; gdje su književnici; gdje su diskutanti ovog doba? Zar Bog nije mudrost svijeta pretvorio u ludost?*“ (1. Korinćanima 1:20) Zaista, jeste. Pogledajte kako sve istine od Njega zavise. Tada ćete biti „*uvijek spremni da date odgovor svakom čovjeku koji od vas traži obrazloženje nade koja je u vama, ali činite to s blagošću i strahom.*“ (1. Petrova 3:15)

Napominjemo da ovo možda neće ubijediti ljude da postanu hrišćani, ali to nije naš posao. To je nadležnost Božjeg Duha. Nije naš posao da otvorimo srca ljudi. To radi Sveti Duh. Naš posao je da im zatvorimo usta. Ovaj metod upravo to radi, i to veoma djelotvorno kako postajete sve bolji u tome, a nije potrebno mnogo vremena za to. Još važnije je da zapamtite, sa

krotošću i strahom, blagošću i poštovanjem, zato što su i kritičari stvoreni po Božjem obličju, iako to poriču. Trebalo bi da se sjetimo da smo svi mi bili ljudi u nekom trenutku, i samo zbog Božje milosti to nismo danas. Trebalo bi od početka da stojimo na Božjoj riječi. To je ključ odbrane hrišćanske vjere: Stojte na Božjoj riječi, ukažite da nevjernik takođe mora da stoji na Božjoj riječi da bi mu bilo šta imalo smisla. Veoma moćan apologetski metod. Ovo je pristup koji je Isus koristio tokom svoje zemaljske službe. Zato je On uspijevaio da svaki argument okrene naglavačke, a kritičari nisu mogli s njim da se raspravljaju. Isus nije bio osoba sa kojom biste željeli da se raspravljate.

Poglavlje 12.

Kako biblijska doslovna istorija opravdava realnosti u kojima živimo

Kako možemo da znamo da je Biblija istorijski utemeljena knjiga, a ne zbirka mitova? Ovo je od posebne važnosti kada se bavimo pitanjima porijekla. Ljudi uopšteno, čak i religiozni, često padaju pod pritiskom iskušenja sekularne nauke o porijeklu kao objektivne istine. Zbog vidljivog napretka operative nauke, ljudi su skloni da vjeruju teorijama i nagađanjima ateističke nauke o porijeklu kao utvrđenim činjenicama.

Ako je Bog davalac otkrivenja, ako je Bog stvaralac svijeta i u isto vrijeme davalac otkrivenja u kojem je saopštio neke prirodno-naučne činjenice o svijetu koji je stvorio, onda ne bi trebalo da bude suprotnosti između religije i nauke. Potencijalni konflikt nastaje iz pogrešnih pretpostavki iz domena religije (iskonstruisanih dogmi) ili pogrešnih pretpostavki iz domena nauke. Vrlo je važno zapaziti da religija pokriva viši ideološki domen naših pogleda na svijet i život, moralnost i duhovnost, dok je nauka progresivna, nije sveznajuća i nije sposobna da riješi sve probleme, prosto zato jer je ograničena ljudskim ograničenjima i (ne)sposobnostima.

Kako Biblija objašnjava savremene realnosti

Kako zapravo znamo da su događaji zapisani u knjizi Postanja stvarna istorija? Ako se ti događaji nisu zaista dogodili, oni ne bi mogli objasniti nijednu savremenu realnost. Iako neka izmišljena priča može ilustrovati istinu, ona nikad ne može **opravdati istinu**. Imamo primjer izmišljene priče koja služi kao

ilustracija određene istine u Jevanđelju po Luki 16:19-31. Priču o bogatašu i Lazaru zabilježio je i Josif Flavije (37-100 n.e.) kao dio jevrejskog folklora donesenog iz vavilonskog ropstva (Josephus Flavius, *The Complete Works of Flavius Josephus*; Philadelphia: John C. Winston; p. 901). Iako se radi o izmišljenom narativu koji nije stvaran ali uključuje određene značajne biblijske ličnosti, Isus je to iskoristio da ukaže na potrebu pokajanja zbog nevjerstva u Božju Riječ. Međutim, da bi određena istina imala opravdanje, ona mora biti utemeljena na objektivnoj stvarnosti za koju se uzročno veže. Tako kad je Isus argumentovao brak kao zajednicu jednog muškarcu i jedne žene, On se pozvao na Postanje i Božju prvobitnu ustanovu (vidi: Marko 10:6)!

Da bismo ovo jasno shvatili, pogledajmo kako ključni događaji iz Postanja potvrđuju savremene realnosti.

- Postoji Bog, inteligentni stvoritelj i prouzrok svega. (Postanje 1:1) Postojanje Boga najbolje objašnjava sve realnosti koje opažamo.
- Zemlja i univerzum su stvoreni na početku naše istorije. (Postanje 1:1) Zemlja i svemir, funkcionalnost i složenost svih njihovih elemenata i zakonitosti koje opažamo nedvosmisleno ukazuju na inteligentno stvaranje.
- Smjena dana i noći. (Postanje 1:5) Položaj, rotacija i revolucija naše planete u Sunčevom sistemu definiše cikličnu smjenu svjetlosti i tame koja čini doslovni dan.
- Nebeski prostor. (Postanje 1:8) Zemljina atmosfera i nebeska prostranstva.
- Kopnene i vodene površine. (Postanje 1:9-10) Iako je struktura Zemljine kore drastično izmijenjena u globalnom Potopu, kopno i vodene površine su osnova njene konfiguracije.

- Biljni svijet po svojim vrstama (prototipovima). (Postanje 1:12) Iako degenerisan i mnogo oskudniji nego u početku, biljni svijet i danas raste i razvija se po svojim vrstama.
- Nebeska tijela koja emituju svjetlost na Zemlju i služe kao astronomske odrednice. (Postanje 1:15-18) Potpuno istu funkciju obavljaju i danas po zakonima nebeske mehanike.
- Vodena stvorenja po svojim vrstama. (Postanje 1:20-21) Postoji oko 228.450 poznatih vrsta u okeanima i još između 500 hiljada i dva miliona drugih koje ostaju potpuna misterija.
- Leteća stvorenja. (Postanje 1:20-21) Smatra se da postoje oko 10.000 živih vrsta koje mogu letjeti, od kojih su mnoge letaći sa fantastičnim sposobnostima.
- Sve kopnene divlje životinje, stoka i druga bića. (Postanje 1:24-25) Naučnici procjenjuju da danas živi na zemlji oko 8,7 miliona vrsta. Vjeruje se da su 1-2 miliona tih vrsta životinje. I šta znamo o svim tim vrstama? Ne mnogo! Ista studija procjenjuje da 86% kopnenih vrsta i 91% morskih vrsta još nije dovoljno otkriveno i istraženo!
- Sve žive vrste stvorene su sa sposobnošću razmnožavanja. (Postanje 1:22, 25, 26) Sva poznata živa bića na zemlji se i danas razmnožavaju u okviru svojih vrsta. Iako vrste imaju mogućnost varijacija takođe imaju ograničenje unutar vrste koje varijacije ne mogu da pređu.
- Čovjek je načinjen po Božjem obličju. (Bog je personalno Biće.) (Postanje 1:26-27) Čovjek se razlikuje od svih drugih živih bića kao moralno odgovorno i kreativno biće.

- Bog, čije glavne osobine su ljubav, pravednost, istina i milost, je stvorio čovjeka po svom obličju (Postanje 1:26-27), te otuda mi i naši bližnji imamo svoj identitet, inherentnu vrijednost i dostojanstvo. Svaki pokušaj da se porijeklo čovjeka objasni na neki drugi način urušava ne samo ljudski identitet, već i njegovu vrijednost i dignitet.
- Čovjek je načinjen da upravlja zemljom i njenim resursima. (Postanje 1:26, 28) Čovjek je oduvijek kroz istoriju imao upraviteljsku ulogu nad zemljom.
- Čovjek je stvoren od „praha zemaljskog“. (Postanje 2:7) Preko 95% čovječjeg tijela čine kiseonik, ugljenik, vodonik i azot, a ostatak svi ostali elementi.
- Ljudi su stvoreni kao prvi par – muškarac i žena. (Postanje 1:27) Podjela na muški i ženski pol oduvijek je činila osnovnu razliku među ljudima.
- Prvi ljudski par je stvoren u odraslom potpuno funkcionalnom stanju sa mogućnošću daljeg razmnožavanja tj. biološke reprodukcije. (Postanje 1:28) Ljudi su se oduvijek razmnožavali kao muški i ženski par.
- Čovjek je stvoren kao razumno kreativno biće, sposobno da racionalno razmišlja i prosuđuje. (Postanje 2:19) Sposobnost kreativnog i razumnog djelovanja oduvijek je bila odlika ljudskog roda koja pravi drastičnu razliku između čovjeka i svih drugih živih bića.
- Muškarac i žena stvoreni su da se međusobno dopunjuju. (Postanje 2:18) Odnos međuzavisnosti muškarca i žene prisutan je u svim segmentima života.
- Muškarac i žena stvoreni su za bračnu zajednicu u kojoj je muškarac glava porodice. (Postanje 2:22-24) Brak i porodica su osnovne ustanove na kojima počiva

ljudsko društvo.

- Ljudi prvobitno nisu imali potrebu za odjećom. (Postanje 2:25) Ljudi su jedina bića na zemlji koja imaju potrebu da pokrivaju svoju golotinju i da se oblače.
- Život čovjeku daje duhovna komponenta od Tvorca. (Postanje 2:7) Postojanje života nije moguće objasniti bez duhovnog principa koji može dati samo Tvorac (sve živo od Živog).
- Biljke sa sjemenjem i jestivi plodovi sa drveća obezbjeđuju ljudima primarnu ishranu. (Postanje 1:29) Savremena nauka potvrđuje da je vegetarijanska ishrana najadekvatnija i najzdravija za čovjeka.
- Prvobitna ishrana svih životinja je bila biljna. (Postanje 1:30) I danas se većina životinja hrani biljem.
- Kompletna Božja tvorevina činila je jedan vrlo funkcionalan sistem. (Postanje 1:31) Čak i danas u uslovima kada su evidentni brojni poremećaji, deformacije i disfunkcije kako u živom tako i u materijalnom svijetu, međusobna funkcionalnost i zavisnost svih stvari je lako uočljiva i glavna odlika.
- Čovjek je stvoren kao slobodno moralno biće sa mogućnošću izbora. (Postanje 2:16-17) Sloboda izbora za dobro ili zlo – nesvršishodno i (samo)destruktivno djelovanje – uvijek je bila ljudima na raspolaganju.
- Božji zakon života duhovni je zakon najvišeg reda koji definiše poredak života i odnos stvorenih moralnih bića sa Tvorcem i njihove međusobne odnose. Iz tog zakona proizilaze svi drugi zakoni, uključujući i one koji tretiraju prestup. Težnja čovjeka ka pravednim i moralnim zakonima te njegovo suprotstavljanje nepravdi i zlu nisu objašnjivi na drugi način.

- Postojanje sedmice. (Postanje 2:1-2) Dok je trajanje dana, mjeseca ili godine određeno astronomski, sedmica ne zavisi ni od jednog takvog parametra, te stoga ni od različitih kalendara. Postojanje sedmice potiče od prvobitnog stvaranja!
- Sedmi dan odmora. (Postanje 2:3; Izlazak 20:8-11) Sedmični odmor je uspomena na stvaranje i ustanova poznata kroz cijelu istoriju čovječanstva. Originalni sedmi dan je subota, iako su činjeni pokušaji nasilne promjene dana odmora kroz istoriju u sprezi religijsko-državne sile.
- Vrijeme protiče linearno, sve ima svoj početak. (Postanje 1:5, 8, 13, 14, 19, 23, 31) Prostorno-vremenski kontinuum odvija se u uređenom sistemu koji ima svoj početak i svoje zakonitosti.
- Prvi ljudski par je svoju slobodu izbora iskoristio za odabir alternativnog puta neposlušnosti Bogu. (Postanje 3:6) Svi Adamovi i Evini potomci su posledično zahvaćeni tim izborom i nalaze se u pobuni protiv Boga.
- Postoji inteligentno duhovno biće, anđeo, koji je prvobitni začetnik pobune, zvani Lucifer ili Sotona. (Postanje 3:1-5, 13, 15; Isaija 14:12-14; Ezekijel 28:12-19; Otkrivenje 12:4, 7-9). Mnogi zamršeni i zakulisni uzroci zla ne mogu se objasniti prirodnim uzročno-posledičnim vezama i odnosima.
- Palo moralno biće odmah postaje zavodnik i kušač drugima. (Postanje 3:6) Kroz cijelu istoriju ljudi su služili kao inicijatori zla, sablažnjavanja i spoticanja drugih na grijeh. Ako se kritički osvrnete na svoj lični život, lako ćete zaključiti da ste na sve poroke navedeni od nekoga ko je služio kao agent za pronošnje

grijeha.

- Posle pada u grijeh, čovjek ima „potrebu“ da izbjegava Boga. (Postanje 3:10) Ignorisanje, izbjegavanje i negiranje Boga je osnovna odlika „savremenog“ čovjeka.
- Negiranje sopstvene odgovornosti i prebacivanje krivice na drugoga je jedna od posledica grešnog stanja čovjeka. (Postanje 3:12-13) Ljudi su kroz cijelu istoriju relativizovali svoje stanje i nalazili različite iracionalne izgovore za svoje loše postupke. Osnovni problem čovječanstva oduvijek je bio **moralni problem**.
- Otuđenje među ljudima (Postanje 3:12), nepovjerenje, zavist, mržnja, nasilje i osvetoljubivost (Postanje 4:2-12; 23-24) postali su uobičajene pojave u društvu.
- Porođajne i druge ženske muke su posledica pada u grijeh. (Postanje 3:16) Ovo stanje je nepromijenjeno kroz cijelu istoriju.
- Poremećeni odnosi između muškarca i žene su posledica pada u grijeh. (Postanje 3:16) Ženska žudnja za muškarcem ogleda se u iracionalnoj ljubomori i želji za kontrolom, dok muška kontrola nad ženom uključuje grubo gospodarenje „zakonom dominantnijega“. Razni sekularni zakoni koji promovišu raspad porodice, „ljudska prava“, feminizam i sl., doprinose samo još dubljoj moralnoj dekadenciji i kvarenju muško-ženskog odnosa.
- Zemlja je pod prokletstvom zbog pada čovjeka u grijeh. (Postanje 3:17-18) Sva materija podložna je propadanju i degradaciji (Rimljanima 8:19-22). Kroz svu poznatu istoriju čovjek se mukotrpno bori za egzistenciju zbog poremećenih odnosa sa Tvorcem, prirodom, živim svijetom i drugim ljudima.
- Čovjeku je dodato povrće kao neophodnost za ishranu

(Postanje 3:18). To podrazumijeva ratarstvo kao osnovnu djelatnost za prehranu ljudi.

- U prirodi, među biljkama i životinjama, je došlo do posleđičnih poremećaja zbog pada čovjeka u grijeh. (Postanje 3:18) Korov i drače, krvoločne životinje, međusobna borba za opstanak i mnoge druge destruktivne i nepoželjne stvari koje vidimo su posledice prokletstva i poremećaja koji je uzrokovao čovjek svojim odvajanjem od Tvorca i Izvora života, a ne „prirodna selekcija“ ili „evolucija“.
- Ljudi i sva živa bića su postala smrtna zbog pada u grijeh. (Postanje 3:19; Propovjednik 3:18-19) Smrt kao suprotnost životu je neminovnost koja slijedi svim živim bićima, bilo nasilna ili kao posledica starenja i propadanja.
- Čovjek se po smrti raspada u prah (Postanje 3:19), a duh životni se vraća Tvorcu (Propovjednik 12:7).
- Čovjek je dobio „pozajmljeni“ životni vijek u uslovima postojanja grijeha da bi se mogao pokajati i ponovno povezati sa Bogom kroz Plan spasenja. (Postanje 3:15) Koliko god ljudi pokušavali smišljati razna humanistička objašnjenja života i njegove svrhe mimo Tvorca, nijedno od njih nije smisleno niti se može uklopiti u veliki mozaik istine zajedno sa svim drugim realnostima i činjenicama.
- Čovjek ima potrebu za odjećom zbog gubitka slave Božje (Postanje 3:7, 21) kao i zbog narušenog prirodnog ambijenta (vrlo promjenljivi klimatski uslovi i dr.).
- Dualna priroda čovjeka u mješavini dobra i zla je okidač za dobro ili zlo, zavisno od toga za šta se opredjelujemo (Postanje 4:3-13). Sve od pada do danas

prisutna je progresija zla u ljudskoj prirodi.

- Zlo proizvodi kolektivno nasleđe i kolektivna usmjerenja (Postanje 4:14, 23-24; 6:2-3).
- Zlo je progresivno i vodi fatalnom ishodu (Postanje 6:2-6). Širenje nemoralna i kolektivno zauzimanje kursa zla uvijek prethodi propasti.
- Zbog sveopšteg zla i ljudske nepopravljive pokvarenosti, Bog je prouzrokovao globalni potop (Postanje 6-8. glava) Globalni potop je potpuno izmijenio lice Zemlje i strukturu zemljine kore. Danas se to ogleda kroz nesrazmjerni odnos kopna i mora, oskudne, nepristupačne, surove i divlje predjele, geološke formacije nastale taloženjem i kasnijim vulkanskim aktivnostima, ledene polove, godišnja doba i područja sa izrazitim klimatskim razlikama, mnoštvu fosila, fosilnim gorivima, štetnim kosmičkim zračenjima i sl.
- Mali broj ljudi (8) i osnovnih životinjskih vrsta preživjeli su Potop po Božjoj volji. (Postanje 6-9) Poznata istorija čovječanstva (razvoj antičkih civilizacija), te porast stanovništva do današnjeg broja potpuno se uklapa sa događajima opisanim u Svetom Pismu.
- Znatno oskudniji izbor biljne hrane od mnogih životinja je napravio predatore i mesoždere, a čovjeku je do data mesna ishrana od životinja klasifikovanih kao čiste (Postanje 7:2-3; Levitska 11). Nepoštovanje zakona zdravlja i Božjih instrukcija za ishranu takođe su posledica pobune.
- Na cijeloj zemlji postojao je zajednički jezik do Vavilonske kule (cca. 2228. prije n.e.; Postanje 11:1-9) Događaj zapisan u Bibliji daje najracionalnije objašnjenje postojanja i razvoja različitih jezika i nacija kroz istoriju.

Zaključak

Kao što vidimo, shvatanje događaja zapisanih u Postanju kao doslovne historije uspješno objašnjava sve realnosti svijeta u kojem živimo, bilo one vidljive ili skrivene, u materijalnoj i u duhovnoj sferi. Sekularne i ateističke hipoteze, čija osnovna premisa je negiranje inteligentnog dizajna i Tvorca, ne samo što nikako ne mogu uspješno objasniti porijeklo već unose konfuziju, besmisao i iracionalnost u poimanju stvarnosti, ignorišući pri tome stvarne naučne činjenice i informacije koje ih opovrgavaju. Upravo u takvom kontekstu data su ova upozorenja: „*Reče bezumni u srcu svome: Nema Boga. Pokvareni su, odvratno bezakonje; nema nikog da dobro čini.*“ (Psalam 53:1) „*Ovako kaže Gospod: Proklet da je čovjek koji se uzda u zemaljskog čovjeka i svoje nade polaže u ljudsku mišicu, a srce mu se odvrća od Gospoda.*“ (Jeremija 17:5)
